

รายงานการจัดทำองค์ความรู้ หัวข้อ "รู้เฟื่องเรืองอาเซียน"

โดย
คณะทำงานจัดการความรู้
สำนักภาษาต่างประเทศ
ประจำปีงบประมาณ 2560

คำนำ

หลังจากการเข้าสู่ “ประชาคมอาเซียน” อย่างเป็นทางการ นับตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2559 ประเทศสมาชิกทั้ง 10 ประเทศ ได้มุ่งมั่นพัฒนาความร่วมมือใน 3 เสาหลัก บนพื้นฐานของยุทธศาสตร์การสร้างความเชื่อมโยงระหว่างกัน (Connectivity) ทั้งในด้านกายภาพ ด้านกฎระเบียบ และความเชื่อมโยงระหว่างประชาชน เพื่อบูรณาการความแตกต่างหลากหลายในมิติต่าง ๆ ของแต่ละประเทศให้มีความสอดคล้องกัน อันจะนำไปสู่ความเป็นหนึ่งเดียว ความเข้มแข็ง ความมั่งคั่ง เสถียรภาพ และความสามารถในการแข่งขันกับภูมิภาคอื่น ๆ ตลอดจนเป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิตที่ดีของประชาชนอย่างยั่งยืน

ท่ามกลางบริบทการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองและความมั่นคง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมในระดับภูมิภาคซึ่งส่งผลกระทบต่อทิศทางการพัฒนาประเทศ และคุณภาพชีวิตของประชาชน ทำให้ประเทศสมาชิกอาเซียนแต่ละประเทศให้ความสำคัญกับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีทักษะและความรู้ที่ทันสมัย พร้อมสำหรับการรับมือและการเผชิญกับความท้าทายต่าง ๆ อันเกิดจากการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ดังนั้น หน่วยงานทุกภาคส่วนจึงควรตระหนักถึงการสนับสนุนและส่งเสริมให้บุคลากรได้พัฒนาความรู้ และกระตุ้นให้มีความสนใจใฝ่รู้ติดตามข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเหตุการณ์ระหว่างประเทศอย่างสม่ำเสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเด็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับประชาคมอาเซียน

ในการนี้ สำนักภาษาต่างประเทศ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา ปฏิบัติหน้าที่สำนักงานเลขาธิการสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย จึงได้จัดทำเอกสารองค์ความรู้ เรื่อง “รู้เพื่อเรื่องอาเซียน” โดยการรวบรวมบทความจากจุลสาร “รอบรู้อาเซียน” ที่ได้จัดพิมพ์เผยแพร่ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2560 นอกจากนี้ ยังประมวลคำศัพท์ที่น่าสนใจจากจุลสารแต่ละฉบับ พร้อมทั้งจัดทำตัวอย่างบทสนทนาภาษาอังกฤษในบริบทต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับประชาคมอาเซียน รวมทั้งบทสนทนาเพื่อใช้ในการสื่อสารกับประชาชนของประเทศสมาชิกอาเซียนอื่น ๆ เพื่ออำนวยความสะดวกแก่บุคลากรของสำนักงานฯ หรือผู้ที่สนใจ ในการสืบค้นหรือศึกษาข้อมูลด้วยตนเอง ทั้งนี้ สำนักภาษาต่างประเทศหวังเป็นอย่างยิ่งว่าองค์ความรู้นี้จะ เป็นประโยชน์ต่อการเสริมสร้างศักยภาพของบุคลากรและผู้สนใจ ในการนำไปต่อยอดความรู้และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติราชการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลต่อไป

สำนักภาษาต่างประเทศ

กรกฎาคม 2560

รู้เฟื่องเรื่องอาเซียน

- จูลสาร รอบรู้อาเซียน ประจำปีงบประมาณ 2560 ①
(เดือนตุลาคม 2559 - เดือนกรกฎาคม 2560)
- คำศัพท์นำรู้ รอบรู้อาเซียน ②
- บทสนทนาเพื่อการสื่อสารกับประชาชนของประเทศสมาชิกอาเซียนอื่น ๆ ③

จุลสาร รอบรู้อาเซียน ประจำปีงบประมาณ 2560
(เดือนตุลาคม 2559 - เดือนกรกฎาคม 2560)

บวชเจ้าพระพุทธเจ้า ขณะมเกล้าน้อมกระหม่อมรำลึก ในพระมหากรุณาธิคุณหาที่คู่ดมิได้
เจ้าพระพุทธเจ้า สำนักภาษาต่างประเทศ
สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา ปฏิบัติหน้าที่สำนักงานเลขาธิการ สภานิติบัญญัติแห่งชาติ

รอบรู้อาเซียน

ปีที่ 4 ฉบับที่ 1 สำนักภาษาต่างประเทศ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา เดือนตุลาคม 2559

ธนาคารโลกปรับสถานะกัมพูชาเป็นประเทศที่มีรายได้ปานกลางระดับต่ำ

โดย นางสาวรณี หุตายน
ผู้บังคับบัญชากลุ่มงานภาษาจีนและภาษาอื่น

เดือนกรกฎาคมของทุกปี ธนาคารโลก (World Bank) จะประเมินรายได้ประชาชาติต่อคนต่อปี (Gross National Income per Capita) ของแต่ละประเทศทั่วโลก โดยใช้ข้อมูลอ้างอิงการประเมินรายได้มวลรวมประชาชาติเฉลี่ยต่อหัวประชากรในปีปฏิทินที่ผ่านมา รายได้เฉลี่ยต่อหัวประชากรบอกฐานะของคนในประเทศนั้น ๆ ซึ่งนักลงทุนให้ความสำคัญมากเพราะมีผลต่อการวางแผนการลงทุนและแผนการตลาด การจัดแบ่งกลุ่มประเทศต่าง ๆ โดยใช้รายได้ประชาชาติต่อคนเป็นเกณฑ์ สามารถแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม ดังนี้

- (1) ประเทศที่มีเศรษฐกิจรายได้ต่ำจะต้องมีรายได้ต่อคนน้อยกว่า 1,045 ดอลลาร์สหรัฐ
- (2) ประเทศที่มีเศรษฐกิจรายได้ปานกลางขั้นต่ำจะมีรายได้อยู่ระหว่าง 1,046-4,125 ดอลลาร์สหรัฐ
- (3) ประเทศที่มีเศรษฐกิจรายได้ปานกลางขั้นสูงจะมีรายได้อยู่ระหว่าง 4,126-12,745 ดอลลาร์สหรัฐ
- (4) ประเทศที่มีเศรษฐกิจรายได้ขั้นสูงจะมีรายได้สูงกว่า 12,745 ดอลลาร์สหรัฐ ขึ้นไป

ประเทศต่าง ๆ ในอาเซียนมีรายได้ประชาชาติต่อคนต่อปี ในปี 2558 ดังนี้

ลำดับ	ประเทศ	รายได้ต่อคนต่อปี (ดอลลาร์สหรัฐ)
1	สิงคโปร์	52,090
2	บรูไน	36,710
3	มาเลเซีย	10,570
4	ไทย	5,620
5	อินโดนีเซีย	3,540
6	ฟิลิปปินส์	3,440
7	เวียดนาม	1,980
8	ลาว	1,730
9	เมียนมา	1,280
10	กัมพูชา	1,070

ที่มา : Gross National Income per Capita 2015 by World Bank

ธนาคารโลกได้เลื่อนสถานะของกัมพูชาจากประเทศที่มีรายได้ต่ำเป็นประเทศที่มีรายได้ปานกลางขั้นต่ำ (Lower-middle-income economies) มีผลตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2559 โดยพิจารณาจากปี 2558 กัมพูชามีรายได้ประชาชาติต่อคนต่อปี (GNI per capita) อยู่ที่ 1,070 ดอลลาร์สหรัฐ สูงกว่าเกณฑ์ประเทศที่มีรายได้ต่ำซึ่งอยู่ที่ 1,045 ดอลลาร์สหรัฐ เศรษฐกิจของกัมพูชามีการขยายตัวต่อเนื่องหลังจากได้เข้าเป็นสมาชิกอาเซียนในปี 2542 และเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก (World Trade Organization - WTO) ในปี 2547 กัมพูชากำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศเพื่อมุ่งขจัดความยากจน ยกกระดับคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ที่ดีของประชาชนโดยเฉพาะในพื้นที่ชนบท กัมพูชาสามารถลดสัดส่วนประชากรยากจนจากจำนวนคนยากจนที่มีอยู่เกือบร้อยละ 50 ของประชากรทั้งประเทศในปี 2550 เหลือเพียงร้อยละ 19 ในปี 2555 กอปรกับรักษาอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจที่ยั่งยืนประมาณร้อยละ 5-7 ต่อปี โดยระหว่างปี 2550-2557 อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจเฉลี่ยปีละร้อยละ 6.5 และในปี 2558 มีอัตราการขยายตัวร้อยละ 7.3

การที่ธนาคารโลกปรับสถานะของกัมพูชาสูงขึ้นทำให้กัมพูชาต้องสูญเสียสิทธิพิเศษทางการค้าบางอย่าง รวมถึงนโยบายสิทธิพิเศษยกเว้นการเก็บภาษีนำเข้าและยกเลิกการกำหนดโควตาการนำเข้าสินค้าทุกชนิดยกเว้นอาวุธของสหภาพยุโรป (Everything But Arms : EBA)¹ ที่ให้กับกลุ่มประเทศที่พัฒนาน้อยที่สุด (Least Developed Countries : LDCs) เพื่อให้เข้าถึงกลุ่มการค้าที่ใหญ่ที่สุดของโลก ที่ผ่านมา การได้รับสิทธิพิเศษทางการค้าช่วยให้อุตสาหกรรมสำคัญของกัมพูชามีความก้าวหน้าอย่างก้าวกระโดด เช่น สินค้าเกษตรกรรม และสิ่งทอ เป็นต้น

อย่างไรก็ดี การก้าวสู่ประเทศที่มีรายได้ปานกลางระดับต่ำนับเป็นเรื่องน่ายินดีสำหรับกัมพูชาถึงแม้จะถูกลดทอนสิทธิการช่วยเหลือจากต่างประเทศก็ตาม เพราะเป็นความท้าทายใหม่สำหรับกัมพูชาที่ต้องเตรียมพร้อมรับมือกับการลดความช่วยเหลือด้านการพัฒนาในรูปแบบเงินให้เปล่าซึ่งเป็นเงินกู้ปลอดดอกเบี้ยหรือดอกเบี้ยต่ำมาเป็นเงินกู้ดอกเบี้ยสูงขึ้นและข้อเสนอทางการค้าที่เข้มงวดมากขึ้นในอนาคต

นายพัน สอระสั๊ก รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ของกัมพูชา ให้ความเห็นว่าการปรับระดับให้กัมพูชาเป็นประเทศรายได้ปานกลางระดับต่ำจะไม่มีผลกระทบต่อเศรษฐกิจของประเทศ เนื่องจากการถูกตัดสิทธิ์ EBA ต้องใช้เวลาอย่างน้อย 10 ปี จึงจะถูกตัดสิทธิ์โดยสมบูรณ์ และแม้ว่ากัมพูชาจะถูกตัดสิทธิ์ EBA แล้ว กัมพูชาจะยังได้รับสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรเป็นการทั่วไป (Generalized System of Preferences : GSP) ที่อนุญาตให้สินค้าจากกัมพูชาเข้าสู่ตลาดสหรัฐอเมริกาโดยยกเว้นการเก็บภาษีและยกเว้นการกำหนดโควตาการนำเข้า ซึ่งยังมีอัตราภาษีนำเข้าต่ำกว่าภาษี Most Favored Nation : MFN² โดยจะมีระยะเวลาในการปรับตัวเพื่อบรรเทาผลกระทบ 3 ปี นับจากวันที่ประกาศถูกตัดสิทธิ์ EBA ดังนั้น กัมพูชาจะใช้ช่วงเวลานี้ให้เป็นประโยชน์กับประเทศมากที่สุดในการเตรียมตัวให้พร้อมที่จะสูญเสียสิทธิพิเศษต่าง ๆ และจะพยายามเจรจาเพื่อให้ได้สิทธิพิเศษจากข้อตกลงทางการค้าในตลาดอื่น

ข้อมูลอ้างอิง

<http://www.ryt9.com/s/ryt9/241929>

<https://th.wikipedia.org/wiki/%E0%B8%A1%E0%B8%B2%>

https://www.aseanai.net/mobile_detail.php?cid=4&nid=3347

[https://en.wikipedia.org/wiki/List_of_countries_by_GNI_\(nominal,_Atlas_method\)_per_capita](https://en.wikipedia.org/wiki/List_of_countries_by_GNI_(nominal,_Atlas_method)_per_capita)

<http://www.worldbank.org/th/news/press-release/2011/08/02/thailand-now-upper-middle-income-economy>

¹ เป็นโครงการที่สหภาพยุโรป ให้สิทธิพิเศษด้วยการยกเว้นการเก็บภาษีนำเข้าและยกเลิกการกำหนดโควตาการนำเข้าให้แก่สินค้านำเข้าที่มีแหล่งกำเนิดจากกลุ่มประเทศพัฒนาน้อยที่สุด โดยครอบคลุมสินค้าทุกประเภท ยกเว้นอาวุธยุทโธปกรณ์ เพื่อช่วยให้กลุ่ม LDCs มีรายได้จากการส่งออกเพิ่มขึ้น อันจะส่งผลให้เศรษฐกิจขยายตัวสูงขึ้นด้วย

² การปฏิบัติต่อสินค้าจากทุกประเทศอย่างเท่าเทียมกัน กล่าวคือ แต่ละประเทศจะต้องเรียกเก็บภาษีศุลกากร หรือค่าธรรมเนียม หรือใช้มาตรการใด ๆ กับสินค้านำเข้าจากประเทศสมาชิกอื่น ๆ เท่าเทียมกันทุกประเทศ

อาเซียนกับยุคดิจิทัล

โดย นางสาวณิชา อุมะวิชนี
กลุ่มงานภาษาฝรั่งเศส รัสเซีย และอิตาลี

เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารขับเคลื่อนเศรษฐกิจและสังคมของอาเซียน ช่วยผลักดันให้เกิดการขยายตัวทางการค้า การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจลดช่องว่างการพัฒนาและความเหลื่อมล้ำภายในประเทศสมาชิกและระหว่างประเทศสมาชิก ความก้าวหน้าด้านเทคโนโลยีสารสนเทศในปัจจุบันเป็นผลจากการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านเทคโนโลยีสารสนเทศตามที่ได้กำหนดไว้ในพิมพ์เขียวประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC Blueprint) และแผนแม่บทว่าด้วยการเชื่อมโยงระหว่างกันในอาเซียน (Master Plan on ASEAN Connectivity - MPAC)

อาเซียนเตรียมเข้าสู่ยุคเศรษฐกิจดิจิทัล (Digital Economy) ตามกระแสโลก เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารไม่ได้มีบทบาทเพียงสนับสนุนการทำงานให้รวดเร็วและมีประสิทธิภาพมากขึ้นเท่านั้น แต่ยังหลอมรวมเข้ากับชีวิตประจำวันของผู้คน เทคโนโลยีดิจิทัลโดยเฉพาะเครือข่ายอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงคือฟันเฟืองสำคัญในการปรับเปลี่ยนรูปแบบการผลิต การดำเนินธุรกิจการค้า การบริการทางการเงิน การศึกษา การสาธารณสุข ฯลฯ เช่น ในทศวรรษหน้า ภาคการผลิตจะเข้าสู่ยุคอุตสาหกรรม 4.0 (Industry 4.0) ซึ่งนำเทคโนโลยีสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลปริมาณมหาศาล (Big Data) เทคโนโลยี Internet of Things (IoT)¹ ระบบอัตโนมัติ และระบบเครือข่ายมาใช้ในกระบวนการผลิต ทำให้ผลิตสินค้าคุณภาพได้มากขึ้น เวลาการผลิตและต้นทุนการผลิตลดลง หรือภายในปี 2568 เมืองใหญ่ของอาเซียนอย่างน้อย 35 เมืองจะพัฒนาสู่การเป็นเมืองอัจฉริยะหรือสมาร์ทซิตี้ (Smart Cities) เทคโนโลยีทันสมัยช่วยอำนวยความสะดวกยกระดับคุณภาพชีวิตของคนในสังคม และใช้ทรัพยากรต่าง ๆ ของประเทศได้อย่างเต็มประสิทธิภาพทั้งด้านระบบขนส่ง สิ่งแวดล้อม พลังงาน อาคาร/ที่อยู่อาศัย และความปลอดภัยสาธารณะ นอกจากนี้ อาเซียนจะพัฒนาสู่สังคมปลอดเงินสด (Cashless Society) โดยการบริการทางการเงินผ่านโทรศัพท์เคลื่อนที่ (Mobile Financial Services) เข้ามามีบทบาทแทนที่

¹ การนำอุปกรณ์หรือสิ่งต่าง ๆ เชื่อมต่อกับเซ็นเซอร์และเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เช่น เครื่องใช้ไฟฟ้า รถยนต์ เครื่องจักร ทำให้มนุษย์สามารถควบคุมการทำงานของอุปกรณ์หรือสิ่งต่าง ๆ ผ่านระบบเครือข่ายได้

ศักยภาพของอาเซียนในการเป็นผู้นำด้านดิจิทัล

ในบทความเรื่อง “The ASEAN Digital Revolution” อาเซียนมีศักยภาพที่จะก้าวเป็นผู้นำด้านดิจิทัลด้วยปัจจัยสำคัญ คือ 1) อาเซียนเป็นกลุ่มเศรษฐกิจขนาดใหญ่กลุ่มหนึ่งของโลก ในปี 2557 มูลค่าจีดีพีของสมาชิกอาเซียนทั้งหมดรวมกันอยู่ที่ 2.5 ล้านล้านเหรียญสหรัฐ รองจากสหภาพยุโรป สหรัฐอเมริกา และจีน 2) มีการลงทุนเพื่อพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านเทคโนโลยีสารสนเทศอย่างต่อเนื่อง ช่วงระยะเวลา 10 ปีที่ผ่านมา รัฐบาลประเทศสมาชิกอาเซียนได้ทุ่มงบประมาณสำหรับพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานจำนวนมหาศาล ดังนั้น เทคโนโลยีสารสนเทศในภูมิภาคจึงเติบโตอย่างก้าวกระโดด 3) อาเซียนมีจำนวนประชากรมากกว่า 627 ล้านคน² ซึ่งร้อยละ 40 เป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่ มีอายุต่ำกว่า 30 ปี เป็นกลุ่มที่เกิดในยุคที่มีการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศอย่างแพร่หลาย ดังนั้น อาเซียนจะมีประชากรกลุ่มใหญ่ที่พร้อมเรียนรู้และปรับตัวเข้าสู่ยุคดิจิทัล ภายในปี 2568 ประชากรส่วนใหญ่ของอาเซียนจะเป็นชาวดิจิทัลโดยกำเนิด (Digital Native) คู่แข่งกับการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์เชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตทำกิจกรรมต่าง ๆ บนโลกออนไลน์ทั้งเรื่องงานและเรื่องส่วนตัว

พาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ (e-Commerce)

การพัฒนาด้านเทคโนโลยีสารสนเทศทำให้พฤติกรรมผู้บริโภคเปลี่ยนแปลงไป ผู้บริโภคต้องการความสะดวกสบาย สามารถซื้อสินค้าหรือบริการได้รวดเร็วทุกที่ ทุกเวลา ไม่จำเป็นต้องไปเลือกซื้อที่หน้าร้านเหมือนในอดีต อุปกรณ์ต่อพ่วง (Devices) โดยเฉพาะสมาร์ทโฟนที่เชื่อมต่อกับโครงข่ายอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงบนโทรศัพท์เคลื่อนที่ (Mobile Broadband Network) ส่งเสริมให้พาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์หรือการซื้อขายสินค้าและบริการแบบออนไลน์สร้างรายได้สูงสุด คิดเป็นร้อยละ 40 ของรายได้จากเศรษฐกิจดิจิทัลทั้งหมดของอาเซียน (ประมาณ 150,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ)³

พาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์และบริการทางการเงินผ่านโทรศัพท์เคลื่อนที่ (เช่น Mobile Banking Mobile Wallet หรือ PayPal) คือหัวใจหลักของการขับเคลื่อนเศรษฐกิจดิจิทัล อย่างไรก็ตามระดับความก้าวหน้าด้านพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ระหว่างสมาชิกอาเซียนยังคงแตกต่างกัน สิงคโปร์พัฒนาอุตสาหกรรมนี้จนแข็งแกร่งเพราะโครงข่ายเทคโนโลยีสารสนเทศทันสมัย ครอบคลุมทุกพื้นที่ และทั่วถึง สำหรับประเทศสมาชิกอื่นพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์เพิ่งเติบโตขึ้นมา ยังคงมีโอกาสมหาศาลอีกมาก

Evolution of e-commerce % of total retail in select countries

Sources: Euromonitor, Planet Retail, eMarketer, iResearch, Technavio; A.T. Kearney analysis

² ขนาดประชากรเป็นอันดับสามของโลก รองจากจีนและอินเดีย อาเซียนจึงเป็นตลาดผู้บริโภคขนาดใหญ่

³ ข้อมูลจาก A.T. Kearney analysis เรื่อง “The ASEAN Digital Revolution”

การซื้อขายสินค้าออนไลน์เฉพาะในหกประเทศอาเซียนที่ขนาดเศรษฐกิจใหญ่ที่สุด (อินโดนีเซีย ไทย มาเลเซีย สิงคโปร์ ฟิลิปปินส์ และเวียดนาม) มีมูลค่า 9 พันล้านเหรียญดอลลาร์สหรัฐ หรือไม่ถึงร้อยละ 1 ของยอดการขายปลีกในโลกทั้งหมด อัตราการเข้าถึงอินเทอร์เน็ตและความเชื่อมั่นของผู้บริโภคเรื่องความปลอดภัยในการชำระเงินออนไลน์และข้อมูลส่วนบุคคลเป็นปัจจัยสนับสนุนส่งเสริมความแข็งแกร่งให้พาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์

ความท้าทายของอาเซียน

การเข้าสู่ยุคดิจิทัล อาเซียนต้องเผชิญกับความท้าทายสำคัญ ๆ ดังนี้

1) สมาชิกอาเซียนยังคงมีความแตกต่างด้านเศรษฐกิจ รายได้ต่อหัวประชากรสัมพันธ์กับอัตราการเข้าถึงเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ประเทศที่มีรายได้ต่อหัวประชากรสูง เช่น สิงคโปร์ บรูไน มาเลเซีย มีฐานะทางเศรษฐกิจดี ย่อมพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านสารสนเทศได้ทั่วถึงและมีประสิทธิภาพมากกว่าประเทศที่มีรายได้ต่อหัวประชากรน้อย ดังนั้น อาเซียนจึงมีช่องว่างการพัฒนาด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ และความเหลื่อมล้ำในการเข้าถึงข้อมูลผ่านอินเทอร์เน็ตภายในประเทศสมาชิกและระหว่างสมาชิก อาเซียนต้องเร่งส่งเสริมการเข้าถึงบริการอินเทอร์เน็ตอย่างทั่วถึงและเท่าเทียม

2) การเปลี่ยนแปลงด้านเทคโนโลยีสารสนเทศอย่างรวดเร็วจะส่งผลต่อการดำเนินงานขององค์กรต่าง ๆ ถ้าบุคลากรไม่สามารถปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมการทำงานแบบใหม่ที่ต้องพึ่งพาเทคโนโลยีทันสมัย ดังนั้นองค์กรต้องเสริมสร้างความรู้ด้านดิจิทัลให้แก่บุคลากรเพื่อก้าวทันต่อการเปลี่ยนแปลงของโลก และประยุกต์ใช้เทคโนโลยีกับการทำงานได้อย่างคล่องแคล่ว

3) ประเทศในอาเซียนจะยุติการรับส่งสัญญาณวิทยุโทรทัศน์ในระบบแอนะล็อกโดยกำหนดช่วงเวลาแตกต่างกัน แต่อย่างช้าที่สุดภายในปี 2563 ทุกประเทศจะเปลี่ยนสู่ระบบดิจิทัล การเปลี่ยนระบบการรับส่งสัญญาณวิทยุโทรทัศน์จากระบบแอนะล็อกเป็นระบบดิจิทัลทำให้สามารถส่งช่องสัญญาณโทรทัศน์ได้จำนวนมากขึ้น คุณภาพสูงขึ้น แต่ใช้คลื่นความถี่ลดลง คลื่นความถี่จากสัญญาณโทรทัศน์ที่ว่างลงในลักษณะนี้เรียกว่า Digital Dividend ซึ่งแต่ละประเทศต้องจัดสรรคลื่นความถี่ให้มีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์สูงสุด เพราะเป็นทรัพยากรสื่อสารสำคัญในยุคเศรษฐกิจดิจิทัล

การพัฒนาเศรษฐกิจดิจิทัลคือหัวใจในการสร้างความเติบโตทางเศรษฐกิจของอาเซียนในอนาคตที่ประชุมรัฐมนตรีอาเซียนด้านโทรคมนาคมและเทคโนโลยีสารสนเทศ (Telecommunications and Information Technology Ministers Meeting - TELMIN) ครั้งที่ 15 จัดขึ้น ณ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม เมื่อเดือนพฤศจิกายน 2558 ให้การรับรองแผนแม่บทเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารปี 2563 (ASEAN ICT Master Plan 2020 – AIM 2020) AIM 2020 จะเป็นเครื่องมือกำหนดทิศทางการพัฒนาและความร่วมมือด้านไอซีทีของอาเซียนตลอด 5 ปีข้างหน้า (ปี 2559 - 2563) เพื่อให้บรรลุเป้าหมายหลัก คือ “นำอาเซียนสู่ระบบเศรษฐกิจและสังคมที่ใช้ดิจิทัลอย่างมั่นคง ปลอดภัย ยั่งยืน และสามารถปรับเปลี่ยนได้ อันจะก่อให้เกิดประชาคมอาเซียนที่ขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรม มีความเท่าเทียม ทั่วถึง และเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน”

ข้อมูลอ้างอิง

<https://www.atkearney.com/innovation/asean-innovation/asean-digital-revolution>

<https://www.accenture.com/sg-en/blogs/blogs-preparing-asean-digital-workforce>

<http://mict.go.th/view/14/AIM%202020>

แม่น้ำโขงมีขนาดใหญ่เป็นอันดับ 8 ของโลก มีความยาว 4,160 กิโลเมตร หรือยาวเป็นอันดับ 10 ของโลก มีปริมาณน้ำจืดมากเป็น 2 เท่าของปริมาณน้ำจืดในประเทศไทย ต้นกำเนิดของแม่น้ำอยู่บนภูเขาหิมะซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของเทือกเขาหิมาลัยบนที่ราบสูงทิเบต มณฑลชิงไห่ ประเทศจีน คนจีนเรียกว่า “แม่น้ำหลานซาง” แปลว่า แม่น้ำที่ไหลอย่างเชื่องกราก แม่น้ำนี้ไหลผ่านดินแดน 6 ประเทศ โดยมีความยาวในแต่ละประเทศ ดังนี้

1. อยู่ในประเทศจีน	2,130 กิโลเมตร
2. เป็นเส้นกั้นเขตแดนจีน - เมียนมา	31 กิโลเมตร
3. เป็นเส้นกั้นเขตแดนเมียนมา - ลาว	234 กิโลเมตร
4. เป็นเส้นกั้นเขตแดนไทย - ลาว	955 กิโลเมตร
5. อยู่ในประเทศลาว	789 กิโลเมตร
6. อยู่ในประเทศกัมพูชา	490 กิโลเมตร
7. อยู่ในประเทศเวียดนาม	230 กิโลเมตร

แม่น้ำโขงมีความอุดมสมบูรณ์และความหลากหลายทางชีวภาพมากที่สุดแห่งหนึ่งของโลก กระแสน้ำที่ไหลขึ้นลงตามธรรมชาติได้นำพาเอาตะกอนดินชั้นดีมาด้วย ก่อเกิดพื้นที่เพาะปลูกข้าวคุณภาพ อีกทั้งยังเป็นแหล่งประมงน้ำจืดขนาดใหญ่เพราะเป็นแหล่งที่อยู่อาศัยและสืบพันธุ์ของพันธุ์ปลามากกว่า 1,245 สายพันธุ์¹ ร้อยละ 50 ของจำนวนพันธุ์ปลาดังกล่าวเป็นพันธุ์ปลาที่พบเฉพาะเขตลุ่มน้ำโขง แม่น้ำโขงหล่อเลี้ยงชีวิต เป็นทั้งแหล่งน้ำ แหล่งประมง แหล่งเพาะปลูกกรรมโขง กล่าวโดยสรุปคือแม่น้ำโขงเป็นแหล่งรายได้และสร้างความมั่นคงทางอาหารให้ผู้คน/ชุมชนที่อาศัยอยู่สองฟากฝั่งลำน้ำ

ในยุคโลกาภิวัตน์ ความต้องการพลังงานเพื่อส่งเสริมความสามารถในการแข่งขันด้านเศรษฐกิจ ทำให้ประเทศแถบลุ่มน้ำโขงสร้างเขื่อนขนาดใหญ่สำหรับผลิตกระแสไฟฟ้า แม่น้ำโขงส่วนที่ไหลผ่านประเทศจีนมีความยาวเกือบครึ่งหนึ่งของแม่น้ำทั้งสาย จีนมีโครงการสร้างเขื่อนตลอดลำน้ำโขงตอนบนหลายโครงการ โครงการบางส่วนได้ดำเนินการสำเร็จลุล่วงแล้ว ได้แก่

1. เขื่อนม่านวาน เริ่มก่อสร้างปลายปี 2536 สร้างเสร็จในปี 2539 มีความสูง 126 เมตร ปริมาณกักเก็บรวม 920 ล้านลูกบาศก์เมตร
2. เขื่อนต้าเฉาชวน เริ่มก่อสร้าง ปี 2533 สร้างเสร็จในปี 2546 มีความสูง 110 เมตร ปริมาณกักเก็บรวม 933 ล้านลูกบาศก์เมตร
3. เขื่อนจิงฮอง เริ่มก่อสร้างปี 2535 สร้างเสร็จในปี 2540 มีความสูง 118 เมตร ปริมาณกักเก็บรวม 1,233 ล้านลูกบาศก์เมตร

นอกจากนี้ยังมีเขื่อนอีก 5 แห่งอยู่ระหว่างการก่อสร้าง ได้แก่ เขื่อนเสียวาน เขื่อนนังซาตู เขื่อนกวงกัวเดียว เขื่อนตันสินบา และเขื่อนเมงซง

¹ มีความหลากหลายของพันธุ์ปลามากเป็นอันดับ 3 ของโลก รองจากแม่น้ำอะเมซอนในทวีปอเมริกาใต้และแม่น้ำแควในแอฟริกา

โครงการสร้างเขื่อนบนลุ่มน้ำโขงตอนบน สร้างผลกระทบต่อระบบนิเวศแม่น้ำโขง พันธุ์ปลา พันธุ์สัตว์ประจำถิ่น และพันธุ์พืชถูกคุกคามจนเสี่ยงต่อการสูญพันธุ์ ซึ่งมีปัจจัยหลายประการดังนี้

ประการแรก เมื่อเขื่อนกักเก็บและปล่อยน้ำ ระดับน้ำขึ้นลงเปลี่ยนแปลงผิดธรรมชาติ ความผันผวนของปริมาณการไหลของน้ำก่อผลกระทบต่อวัฏจักรน้ำท่วม-น้ำแล้งตามฤดูกาล ระดับน้ำที่ขึ้นลงจากการกักน้ำและปล่อยน้ำของเขื่อนทำให้ปริมาณของพันธุ์ไม้น้ำและสาหร่ายได้มีวิวัฒนาการน้อยลง ปลาหลายสายพันธุ์เกิดการหลงน้ำ ไม่สามารถปรับตัวเข้ากับการเปลี่ยนแปลงของระดับน้ำและการไหลของน้ำ จึงส่งผลกระทบต่ออพยพและการวางไข่ อีกทั้งปริมาณน้ำที่เพิ่มมากขึ้นผิดปกติในฤดูแล้งส่งผลกระทบต่อการเดินทางวางไข่ และที่อยู่อาศัยของปลา ส่วนในฤดูฝนเขื่อนกักเก็บน้ำเอาไว้ ทำให้น้ำไม่หลากตามธรรมชาติ ระดับน้ำในพื้นที่ป่าน้ำท่วมถึงบริเวณตอนใต้ของประเทศลาวและกัมพูชาจึงลดลง

ส่งผลกระทบต่อแหล่งอาหาร แหล่งเพาะพันธุ์วางไข่ และแหล่งอนุบาลสัตว์น้ำ

ประการที่สอง การสร้างเขื่อนทำให้แม่น้ำเกิดการแยกส่วน เป็นการตัดเส้นทาง การย้ายถิ่นและเส้นทาง การวางไข่ สัตว์น้ำนานาพันธุ์ที่เคยว่ายขึ้นลงตามธรรมชาติ ถูกแบ่งเป็นพวกที่อยู่เหนือเขื่อนกับท้ายเขื่อน ปลาบางสายพันธุ์ไม่สามารถว่ายทวนน้ำขึ้นไปวางไข่ทางตอนบนและว่ายตามน้ำกลับมาทางตอนล่างของแม่น้ำได้

ประการที่สาม การสร้างเขื่อนทำให้เกิดอ่างเก็บน้ำเหนือเขื่อน และน้ำท่วมพื้นที่ป่าซึ่งเป็นแหล่งอาศัยของสิ่งมีชีวิตต่างๆ กินอาณาบริเวณกว้าง ทำให้แหล่งอาศัยของพันธุ์พืชและพันธุ์สัตว์ลดน้อยลง ประเมินการว่า ถ้าเขื่อน 15 เขื่อนในลุ่มน้ำโขงตอนบนสร้างเสร็จทั้งหมด จะทำให้แม่น้ำโขงกลายเป็นอ่างเก็บน้ำถาวรถึงร้อยละ 54 ของความยาวลำน้ำ และปลาอย่างน้อย 41 สายพันธุ์ เสี่ยงต่อการสูญพันธุ์

ประการที่สี่ การสร้างเขื่อนกักกั้นการไหลของตะกอนดิน แร่ธาตุตะกอนอาหารของสัตว์น้ำถูกทำลาย เมื่อสร้างเขื่อน แม่น้ำจะกลายเป็นอ่างเก็บน้ำ ตะกอนดินที่โดยปกติจะไหลเวียนตามกระแสจะไปสู่ตอนล่างของลำน้ำ จะถูกเก็บกักและสะสมอยู่ด้านล่างของอ่างเก็บน้ำ น้ำที่ปล่อยจากเขื่อนจึงใสผิดปกติ ไม่เหมาะที่จะเป็นแหล่งอาศัย และแหล่งอาหารของสัตว์น้ำ

นอกจากผลกระทบต่อระบบนิเวศแล้ว การสร้างเขื่อนยังส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตและชุมชนริมฝั่งโขง เมื่อจีนเริ่มกักเก็บน้ำเหนือเขื่อนม่านวาน ส่งผลให้ปริมาณน้ำโขงไหลผ่านกัมพูชาลดลงครั้งหนึ่ง ปริมาณน้ำที่น้อยลง ส่งผลกระทบต่อโดยตรงกับ 2 พื้นที่ คือทะเลสาบเขมรที่เชื่อมต่อกับแม่น้ำโขงโดยตรง หากน้ำในทะเลสาบลดต่ำลงย่อมหมายถึงการสูญเสียดินได้จากการทำประมงน้ำจืด ซึ่งชาวประมงรอบทะเลสาบนับล้านคนเป็นผู้ได้รับผลกระทบ

อีกพื้นที่หนึ่ง คือ บริเวณสามเหลี่ยมปากแม่น้ำโขงของเวียดนาม ช่วงปลายของแม่น้ำโขงจะแยกเป็นแม่น้ำ 9 สาย และไหลลงสู่ทะเลจีนใต้ พื้นที่ตอนปากแม่น้ำเหล่านี้ เป็นแหล่งเพาะปลูกข้าวแหล่งใหญ่ของโลก หากน้ำโขงมีปริมาณน้ำน้อยจนเกินไป น้ำทะเลจะรุกเข้ามาถึงพื้นที่ตอนในซึ่งเป็นพื้นที่เพาะปลูก จนสร้างความเสียหายให้แก่ชาวนาในเวียดนามนับสิบล้านคน

ระดับน้ำโขงที่ขึ้นลงไม่เป็นธรรมชาติ ส่งผลต่อวิถีชีวิตดั้งเดิมของผู้คนริมน้ำโขง ชุมชนมีวิถีการผลิตที่แตกต่างกันไปตามฤดูกาลน้ำขึ้นน้ำลง แต่เดิมจะได้ทำการเกษตรริมโขงในช่วงที่น้ำลดเพราะสภาพพื้นที่ที่มีความอุดมสมบูรณ์ เหมาะแก่การเพาะปลูกเนื่องจากการสะสมของแร่ธาตุตามธรรมชาติ พอถึงฤดูน้ำหลาก ก็จะเปลี่ยนวิถีการทำมาหากินเป็นอีกรูปแบบหนึ่ง แต่เมื่อมีการสร้างเขื่อน ชุมชนริมฝั่งโขงไม่สามารถรู้ช่วงเวลาน้ำขึ้นน้ำลงอีก และหากระดับน้ำเพิ่มสูงกะทันหัน ย่อมสร้างความเสียหายต่อผลผลิตทางการเกษตรของชาวบ้าน

สรุปแล้ว สถานการณ์ของแม่น้ำโขงกำลังวิกฤต หากการสร้างเขื่อนแล้วเสร็จทั้งหมด จะส่งผลร้ายแรงต่อระบบนิเวศ ความหลากหลายทางชีวภาพ และวิถีชีวิตการทำมาหากินของผู้คนริมสองฝั่งโขง ซึ่งปัญหานี้เป็นปัญหาระดับสากล เกินกว่าประเทศใดประเทศหนึ่งจะแก้ไขเพียงลำพังได้ เพราะแม่น้ำโขงเป็นแม่น้ำนานาชาติ รัฐบาลประเทศต่าง ๆ ควรตระหนักถึงปัญหาและร่วมมือกันแก้ไขปัญหาเพื่อการใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืนตลอดไป

ข้อมูลอ้างอิง

<http://www.siamintelligence.com/tragedy-on-mekong-dam>

<http://www.oknation.net/blog/black/2009/05/04/entry-3>

http://www.seub.or.th/index.php?option=com_content&view=article&id=1139:seubnews&catid=5:2009-10-07-10-58-20&Itemid=14

http://www.imekong.org/2015/08/women_and_mekong_river_dams/

www.livingriversiam.org/4river-tran/.../upper_Mekong_dam.doc

<http://www.thairath.co.th/content/476376>

<http://thaipublica.org/2014/04/threats-to-rivers/>

พระพุทธศาสนาเชื่อมโยงอาเซียนกับอินเดีย

โดย นางสุภาวดี ศรศักดิ์
กลุ่มงานบริหารทั่วไป

ประเทศอินเดียและประเทศเนปาลเป็นดินแดนต้นกำเนิดพระพุทธศาสนา จึงมีสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ทางศาสนา มากมายหลายแห่ง เมื่อ 2,500 กว่าปีที่ผ่านมามีการเผยแผ่หลักธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธศาสนาสู่ดินแดน อื่น รวมถึงดินแดนสุวรรณภูมิ ซึ่งสันนิษฐานว่าครอบคลุมประเทศแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในปัจจุบันด้วย

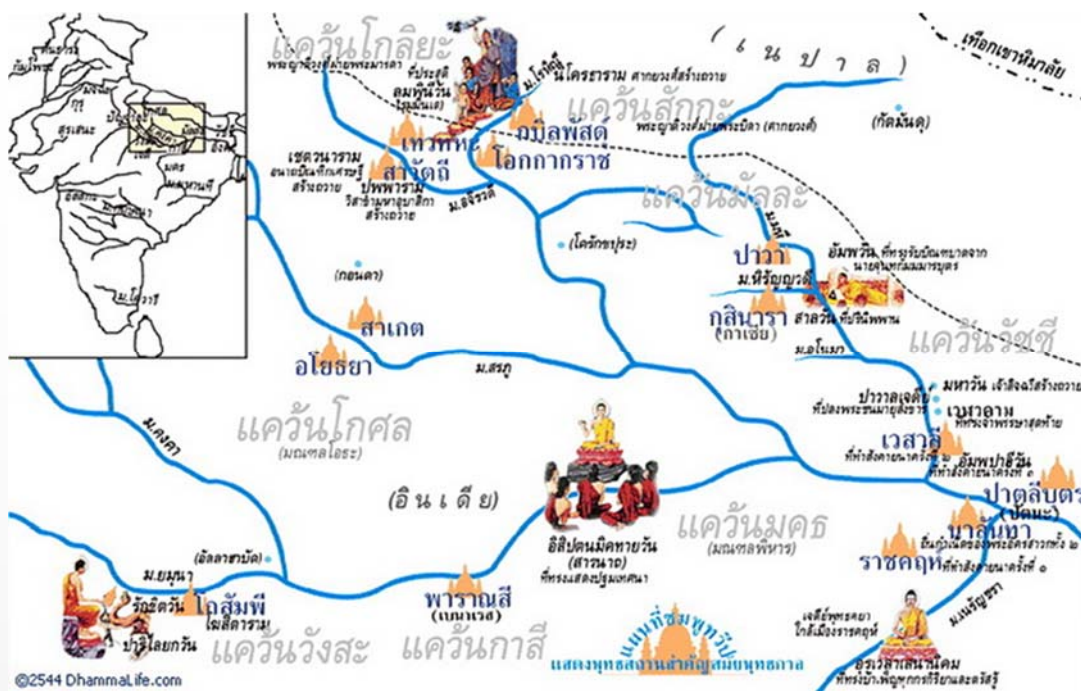
พุทธศาสนิกชนทั่วโลกมีจำนวนประมาณ 450 - 480 ล้านคน พระพุทธศาสนาแบ่งออกเป็น 3 นิกายใหญ่ คือ นิกายมหายาน มีพุทธศาสนิกชนถือวัตรปฏิบัติตามนิกายนี้ราว 185 ล้านคน ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้แก่ จีน เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น และยังรวมถึงประเทศอาเซียนอย่างสิงคโปร์และเวียดนาม นิกายเถรวาท มีผู้นับปฏิบัติประมาณ 125 ล้านคน ในอินเดีย ศรีลังกา เมียนมา ไทย สปป.ลาว และกัมพูชา ส่วนนิกายวัชรยาน มีผู้นับปฏิบัติเกือบ 20 ล้านคน ในทิเบต มองโกเลีย และภูฏาน

อินเดียมีความสำคัญในฐานะดินแดนพุทธภูมิ อินเดียและประเทศแถบกลุ่มแม่น้ำโขงซึ่งประชาชนศรัทธา เลื่อมใสพระพุทธศาสนา¹ จึงมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันตั้งแต่สมัยพ่อค้าและสมณทูตชาวอินเดียเดินทางเข้ามา เผยแผ่หลักธรรมคำสั่งสอนบนดินแดนสุวรรณภูมิ อิทธิพลของศาสนาสะท้อนให้เห็นทั้งด้านภาษา วรรณกรรม ศิลปะ วัฒนธรรม พื้นฐานความคิด พุทธศาสนาจึงเป็นจุดเชื่อมโยงระหว่างผู้คนแถบกลุ่มน้ำโขง และระหว่าง อนุภูมิภาคกลุ่มน้ำโขงกับอินเดีย จำนวนชาวพุทธจากประเทศแถบนี้แสวงบุญท่องเที่ยวมิติทางศาสนาในอินเดีย เพิ่มขึ้น โดยจุดหมายปลายทางหลักคือการสักการะพุทธสังเวชนียสถานสี่แห่ง ซึ่งเป็นสถานที่สำคัญของ พระพุทธศาสนาและพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้แก่

- ลุมพินี ประเทศเนปาล สถานที่ประสูติ
- พุทธคยา รัฐพิหาร ประเทศอินเดีย สถานที่ตรัสรู้ บริเวณใต้ต้นพระศรีมหาโพธิ์
- สารนาถ (ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน) รัฐอุตตรประเทศ ประเทศอินเดีย สถานที่แสดงปฐมเทศนา
- กุสินารา ที่ตั้งของศาลาโนทยาน รัฐอุตตรประเทศ ประเทศอินเดีย สถานที่ปรินิพพาน

นอกจากนั้น สถานที่อื่นที่เกี่ยวข้องกับพระพุทธศาสนา เช่น เมืองนาลันทาและเมือง ราชคฤห์ รัฐพิหาร ในฐานะศูนย์กลางการศึกษาในสมัยพุทธกาล Unseen Buddhist Circuit อย่างเมืองสาวัดถิ ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงจำพรรษาอยู่นานถึง 26 พรรษา ถ้ำอชันดา และถ้ำเอลลอร่า พุทธสถานมรดกโลกใน รัฐมหาราษฏระ เป็นสถานที่ที่เริ่มได้รับความนิยมในบรรดาผู้แสวงบุญชาวพุทธ

¹ ประชากรที่นับถือศาสนาพุทธในไทย ประมาณร้อยละ 95 กัมพูชา ร้อยละ 95 เมียนมา ร้อยละ 90 สปป.ลาว ร้อยละ 75 และเวียดนาม ร้อยละ 70

รัฐบาลอินเดียภายใต้การนำของนายกรัฐมนตรีนเรนทรา โมดีมีแผนงานส่งเสริมเส้นทางทางท่องเที่ยวระหว่างประเทศในมิติศาสนาโดยมุ่งพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและเชื่อมโยงเส้นทางคมนาคมขนส่งภายในประเทศเพื่ออำนวยความสะดวกแก่ผู้แสวงบุญและนักท่องเที่ยว รวมทั้งเร่งรัดการเชื่อมโยงทางกายภาพระหว่างอินเดียและอาเซียนผ่านโครงการสำคัญ ๆ คือ โครงการทางหลวงสายเอเชีย (Asian Highway) โครงการเส้นทางรถไฟเชื่อมเอเชีย (Trans-Asian Railway) การเชื่อมโยงระเบียงเศรษฐกิจแม่โขง-อินเดีย (Mekong-India Economic Corridor) และเส้นทางหลวงไตรภาคี อินเดีย-เมียนมา-ไทย (India-Myanmar-Thailand Tripartite Highway) ซึ่งเชื่อมโยงภูมิภาคตะวันออกเฉียงเหนือของอินเดียกับประเทศลุ่มน้ำโขงและประเทศอื่นในภูมิภาคอาเซียน²

การส่งเสริมความร่วมมือด้านการท่องเที่ยวเกี่ยวกับประเทศในอาเซียนเป็นส่วนหนึ่งของนโยบาย “Act East Policy” ในการประชุมระดับรัฐมนตรีกรอบความร่วมมือลุ่มแม่น้ำโขง-คงคา (Mekong – Ganga Cooperation Ministerial Meeting) ครั้งที่ 49 ณ นครหลวงเวียงจันทน์ เมื่อกรกฎาคม 2559 ที่ประชุมสนับสนุนการส่งเสริมการท่องเที่ยวเส้นทางแสวงบุญตามสถานที่สำคัญทางศาสนาในอินเดียและลุ่มแม่น้ำโขง (Buddhist Trail) เพื่อกระตุ้นตลาดการท่องเที่ยวจากปัจจัยแวดล้อมที่มีร่วมกันคือศาสนาและศิลปวัฒนธรรม และดึงดูดนักท่องเที่ยวให้หลั่งไหลเข้ามายังประเทศลุ่มแม่น้ำโขง-คงคามากขึ้นอันเป็นประโยชน์ต่อประเทศภายใต้กรอบความร่วมมือนี้

การท่องเที่ยวในมิติทางศาสนานอกจากจะส่งเสริมความเจริญทางเศรษฐกิจและความร่วมมือในภูมิภาคแล้วยังมีบทบาทสำคัญในการเชื่อมโยงระหว่างประชาชนอาเซียน และระหว่างประชาชนอาเซียนกับชาวอินเดียที่ต่างนับถือศาสนาพุทธเหมือนกัน ทั้งยังช่วยพัฒนา กล่อมเกลาคิดใจให้สะอาดบริสุทธิ์ขึ้น ทำให้สามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างสันติและสร้างความสงบสุขให้เกิดขึ้นในภูมิภาค

ข้อมูลอ้างอิง

- <http://www.ifc.org/wps/wcm/connect/a0b004004618b490804eb99916182e35/Buddhist+Circuit+Tourism+Strategy+Final.pdf?MOD=AJPERES>
- <http://newdelhi.thaiembassy.org/th/useful-knowledge-th/pilgrimage-in-india-th/>
- http://www.asean thai.net/ewt_news.php?nid=5906&filename=index

² ระยะทางรวม 3,200 กิโลเมตร เริ่มต้นจากเมืองโมเรห์ รัฐมณีปุระของอินเดีย ผ่านมณฑลเสฉวน เนปาลอย่าง กุ้งของเมียนมา สิ้นสุดเส้นทางที่อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก

“... การผูกน้ำใจกันไว้นั้น ธรรมเนียมปฏิบัติที่น้องก็ไปเยี่ยมเยียนถามทุกข์สุขซึ่งกันและกัน แต่สำหรับประเทศไทยนั้น ประชาชนนับแสนนับล้านจะไปเยี่ยมเยียนกันก็ยาก เขาจึงยกให้เป็นหน้าที่ของประมุขของประเทศในการเยี่ยมเยียนประเทศต่าง ๆ ข้าพเจ้าก็จะแสดงต่อประชาชนของประเทศเหล่านั้นว่าประชาชนชาวไทยมีมิตรจิตมิตรใจต่อเขา และข้าพเจ้าจะพยายามเต็มที่เพื่อให้ฝ่ายเขารู้จักเมืองไทยและเกิดมีน้ำใจที่ดีต่อชาวไทย ...”

พระราชดำรัสอำลาประชาชนในโอกาสเสด็จพระราชดำเนินเยือนต่างประเทศ

เมื่อวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๐๓

รอบรู้อาเซียน

ปีที่ ๔ ฉบับที่ ๒ สำนักภาษาต่างประเทศ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา เดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๙

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช กับประชาคมอาเซียน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช เสด็จขึ้นสืบราชสันตติวงศ์เป็นพระมหากษัตริย์ลำดับที่ ๙ แห่งราชวงศ์จักรี เมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๔๘๙ นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา พระองค์ได้ทรงประกอบพระราชกรณียกิจในด้านต่าง ๆ อันเป็นประโยชน์แก่ประชาชนชาวไทยตลอดระยะเวลา ๗๐ ปี ที่ทรงครองสิริราชสมบัติ

ในด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ในฐานะที่ทรงเป็นองค์พระประมุขของประเทศไทย พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชได้เสด็จพระราชดำเนินเยือนประเทศต่าง ๆ ทั้งในทวีปยุโรป อเมริกาเหนือ และเอเชีย โดยมีสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ โดยเสด็จด้วยทุกครั้ง เพื่อเจริญพระราชไมตรีระหว่างประเทศไทยกับมิตรประเทศเหล่านั้น ทำให้ประเทศไทยเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางยิ่งขึ้น ทรงเผยแพร่ชื่อเสียงของประเทศไทยให้นานาชาติได้รู้จัก นับเป็นการสร้างเกียรติภูมิและเป็นประโยชน์ต่อประเทศไทยอย่างมหาศาล

สำหรับประเทศในประชาคมอาเซียน ทั้งสองพระองค์ได้เสด็จพระราชดำเนินเยือนประเทศต่าง ๆ ดังนี้

๑. ประเทศแรกที่ทั้งสองพระองค์เสด็จพระราชดำเนินเยือน ระหว่างวันที่ ๑๘ - ๒๑ ธันวาคม ๒๕๐๒ คือ ประเทศเวียดนามใต้ (ในขณะนั้น ประเทศเวียดนามแบ่งเป็นสองประเทศคือเวียดนามเหนือและเวียดนามใต้) ในโอกาสนี้ มหาวิทยาลัยไซ่ง่อนได้ทูลเกล้าทูลกระหม่อมถวายปริญญาคุณวุฒิบัณฑิตกิตติมศักดิ์ด้านกฎหมายแด่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช

เสด็จพระราชดำเนินเยือนประเทศเวียดนามใต้
ระหว่างวันที่ ๑๘ - ๒๑ ธันวาคม ๒๕๐๒

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช กับประชากมอาเซียน

๒. ในปี ๒๕๐๓ ระหว่างวันที่ ๘ - ๑๖ กุมภาพันธ์ ได้เสด็จพระราชดำเนินเยือนประเทศอินโดนีเซีย ในโอกาสนี้ พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชได้พระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ชั้นสูงแก่ประธานาธิบดีซูการ์โน รัฐมนตรีที่มีบทบาทสำคัญของประเทศอินโดนีเซียและเอกอัครราชทูตอินโดนีเซียประจำประเทศไทย ในการเสด็จพระราชดำเนินเยือนในครั้งนี้ มหาวิทยาลัยกัตจาห์มาดา เมืองยอร์กยาการ์ตาได้ทูลเกล้าทูลกระหม่อมถวายปริญญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์แก่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช

เสด็จพระราชดำเนินเยือนสาธารณรัฐอินโดนีเซีย
ระหว่างวันที่ ๘ - ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๓

๓. ระหว่างวันที่ ๒ - ๕ มีนาคม ปีเดียวกัน ทั้งสองพระองค์ได้เสด็จพระราชดำเนินเยือนสหภาพพม่า (ในขณะนั้น) ในโอกาสนี้ ได้เสด็จพระราชดำเนินไปนมัสการเจดีย์ชเวดากัน (ชเวดากอง) และได้ทรงบริจาคเงินบำรุงพระเจดีย์เป็นจำนวน ๒๕๐๓ จี๊ด เท่าปี พ.ศ.

เสด็จพระราชดำเนินเยือนสหภาพพม่า
ระหว่างวันที่ ๒ - ๕ มีนาคม ๒๕๐๓

๔. ในปี ๒๕๐๕ ระหว่างวันที่ ๒๐ - ๒๗ มิถุนายน ได้เสด็จพระราชดำเนินเยือนสหพันธรัฐมาลายา (มาเลเซียในปัจจุบัน) โดยการเสด็จพระราชดำเนินเยือนในครั้งนี้ สมเด็จพระราชาธิบดี (ยัง ดิ เปรอร์ตวน อากง) และสมเด็จพระราชินี (รายาประไหมสุหรี อากง) พร้อมด้วย ตวนกูอับดุล ระมาน นายกรัฐมนตรีในขณะนั้น ได้จัดพิธีรับเสด็จอย่างสมพระเกียรติ ในโอกาสนี้ สมเด็จพระราชาธิบดีและสมเด็จพระราชินีได้ทูลเกล้าทูลกระหม่อมถวายเครื่องราชอิสริยาภรณ์ชั้นสูงสุดแก่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชและสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ

เสด็จพระราชดำเนินเยือนสหพันธรัฐมาลายา
ระหว่างวันที่ ๒๐ - ๒๗ มิถุนายน ๒๕๐๕

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช กับประชาคมอาเซียน

๕. จากนั้นในปี ๒๕๐๖ ระหว่างวันที่ ๙ - ๑๔ กรกฎาคม ทั้งสองพระองค์ได้เสด็จพระราชดำเนินเยือนประเทศฟิลิปปินส์ และในโอกาสนี้ มหาวิทยาลัยฟิลิปปินส์ เมืองเกซอน ได้ทูลเกล้าทูลกระหม่อมถวายปริญญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ทางกฎหมายแด่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช

ในระหว่างปี ๒๕๐๗ - ๒๕๐๙ เป็นช่วงระยะเวลาที่ทั้งสองพระองค์ได้เสด็จพระราชดำเนินเยือนประเทศในทวีปยุโรป อาทิ ประเทศเดนมาร์ก ประเทศนอร์เวย์ และประเทศสเปน ตั้งแต่ปี ๒๕๑๐ เป็นต้นมา พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มิได้เสด็จพระราชดำเนินเยือนต่างประเทศอีก ทั้งนี้เพราะทรงตระหนักว่าพระองค์มีพระราชภารกิจที่จะต้องทรงปฏิบัติในประเทศไทยเป็นจำนวนมาก อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมให้พระราชโอรสและพระราชธิดาตลอดจนพระบรมวงศานุวงศ์เสด็จฯ เยือนต่างประเทศแทนพระองค์

๖. ประเทศสมาชิกประชาคมอาเซียนที่ทั้งสองพระองค์เสด็จพระราชดำเนินเยือนอีกประเทศคือสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ระหว่างวันที่ ๘ - ๙ เมษายน ๒๕๓๗ ทั้งสองพระองค์ได้เสด็จพระราชดำเนินไปประกอบพิธีเปิดสะพานมิตรภาพไทย - ลาว แห่งที่ ๑ ร่วมกับประมุขของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ฯพณฯ หนูฮัก พุมสะหวัน และหลังพิธีเปิดสะพานมิตรภาพไทย - ลาว ทั้งสองพระองค์ได้เสด็จพระราชดำเนินไปทรงงานยังโครงการพระราชดำริต่าง ๆ ที่ได้พระราชทานแก่ประชาชนชาวลาว

สำหรับประเทศในประชาคมอาเซียนที่พระองค์ท่านยังมิได้เสด็จพระราชดำเนินเยือนจึงมีเพียงประเทศบรูไน กัมพูชา และสิงคโปร์ แต่พระประมุขและประมุขของทั้ง ๓ ประเทศต่างเคยเสด็จฯ และเดินทางมาประเทศไทยเพื่อเข้าเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาท พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชและสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ แล้วทั้งสิ้น

อีกทั้ง ในโอกาสที่ไทยเป็นเจ้าภาพการประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ ๑๔ ระหว่างวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ - ๑ มีนาคม ๒๕๕๒ ณ โรงแรมดุสิตธานี หัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช และสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ พร้อมด้วยสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ได้พระราชทานพระบรมราชวโรกาสให้นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ นายกรัฐมนตรี (ขณะนั้น) นำคณะผู้นำอาเซียน เลขานุการอาเซียน พร้อมด้วยคู่สมรสเฝ้าและเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาท ณ พระตำหนักเปี่ยมสุข วังไกลกังวล พร้อมทั้งได้ถวายเลี้ยงและพระราชทานเลี้ยงรับรองแก่คณะผู้นำอาเซียน ในโอกาสนี้ด้วย และในปีเดียวกันนี้ พระองค์ท่านได้พระราชทานพระบรมราชวโรกาสให้นายชัย ชิดชอบ ประธานรัฐสภาและประธานสมัชชารัฐสภาอาเซียน นำคณะผู้แทนประเทศสมาชิกสมัชชารัฐสภาอาเซียน และคณะผู้แทนประเทศผู้สังเกตการณ์พิเศษ เข้าเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาทในโอกาสเดินทางมาเยือนประเทศไทย เพื่อเข้าร่วมการประชุมใหญ่สมัชชารัฐสภาอาเซียน ครั้งที่ ๓๐ ณ โรงแรมรอยัล คลิฟ บีช รีสอร์ท พัทยา จังหวัดชลบุรี ซึ่งรัฐสภาไทยทำหน้าที่เจ้าภาพจัดการประชุม ระหว่างวันที่ ๒ - ๘ สิงหาคม ๒๕๕๒ ด้วย

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช กับประชาคมอาเซียน

นอกจากนี้ แนวทางการพัฒนาตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ได้พระราชทานให้เป็นหลักคิด หลักปฏิบัติในการดำเนินชีวิต เพื่อให้เกิดสมดุลในชีวิต ยังได้รับการยอมรับจากประชาคมอาเซียนและประชาคมโลก ดังจะเห็นได้จากสุนทรพจน์ของนาย Rodolfo C. Severino Jr. เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งเลขาธิการอาเซียน ได้กล่าวในงานสัมมนา Symposium on AFTA and Beyond ณ กรุงมะนิลา ประเทศฟิลิปปินส์ เมื่อวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๕ ว่า “... การรวมกลุ่มกันของประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เป็นเพียงทางเลือกเดียวที่จะทำให้เกิดกิจกรรมเศรษฐกิจพอเพียง ปรับปรุงประสิทธิภาพ ยกระดับความสามารถในการแข่งขัน ดึงดูดการลงทุน และสร้างงาน”

พระปรีชาสามารถและพระราชจริยวัตรอันงดงามของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช เป็นที่ประทับใจชาวต่างชาติ สมเด็จพระราชาธิบดีแห่งบรูไน ได้ทรงยกย่องพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ที่ทรงมีสายพระเนตรอันยาวไกลและทรงพระราชทานหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อเป็นหลักในการพัฒนาประเทศไทย ดังความตอนหนึ่งในพระราชสาส์นแสดงความเสียพระราชหฤทัยว่า “... วิสัยทัศน์ของพระองค์ท่านด้านหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ได้สร้างแรงบันดาลใจด้านการพัฒนาแก่ประชาคมระหว่างประเทศ โดยมีประชาชนเป็นศูนย์กลางและการพัฒนาอย่างยั่งยืน”

แม้เมื่อพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชได้เสด็จสวรรคตแล้ว พระองค์ยังคงได้รับการยกย่องในเวทีระหว่างประเทศ ในฐานะกษัตริย์และผู้นำที่ยิ่งใหญ่ของโลก ดังเช่นในการประชุมรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมอาเซียนอย่างไม่เป็นทางการ (ADMM Retreat) ณ กรุงเวียงจันทน์ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ระหว่างวันที่ ๑๕ - ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๙

ข้อมูลอ้างอิง

http://asean.org/?static_post=globalization-s-challenge-to-regional-economic-integration

<http://www.mfa.go.th/HMKINGBHUMIBOL/>

<http://www.ohm.go.th>

http://www.prd.go.th/download/article/article_20160113213434.pdf

http://www.vcharkarn.com/uploads/camp/86_20150828103812_76.docx

http://www.vcharkarn.com/uploads/camp/86_20150829203850_98.docx

<http://www.เรารักพระเจ้าอยู่หัว.com>

<http://www.matichon.co.th/news/362833>

ที่มาภาพ

<http://www.dailynews.co.th/article/532943>

http://www.prdnorth.in.th/The_King/king-abroad_01.php

His Majesty King Bhumibol Adulyadej and the ASEAN Community

His Majesty King Bhumibol Adulyadej ascended the throne as the ninth monarch of the Chakri Dynasty on 9 June 1946. From then on, His Majesty had consistently performed his royal duties for the boundless benevolence to Thai people.

In the area of international relations, His Majesty King Bhumibol Adulyadej, as Head of State, accompanied by Her Majesty Queen Sirikit, had visited various countries in Europe, America and Asia to enhance relations between Thailand and those countries. These state visits put Thailand on the global stage and Thailand gained well-known reputation internationally. Besides, the impact of these visits enormously brought prestige to Thailand and were hugely beneficial to the country.

As for the countries in the ASEAN Community, Their Majesties periodically visited many countries as follows:

1. South Vietnam was the first country Their Majesties visited during 18 - 21 December 1959. (In that time, Vietnam was divided into North Vietnam and South Vietnam.) In this occasion, Saigon University humbly presented the Honorary Doctor of Laws to His Majesty King Bhumibol Adulyadej.

2. In 1960, during 8 - 16 February, Their Majesties visited the Republic of Indonesia. During this royal visit, His Majesty King Bhumibol Adulyadej granted the Royal Thai decorations of High Rank to President Sukarno, high ranking ministers and the ambassador of the Republic of Indonesia to the Kingdom of Thailand. In this occasion, Gadjah Mada University in Yogyakarta humbly presented the Honorary Doctor Degree to His Majesty King Bhumibol Adulyadej.

3. During 2 - 5 March of the same year, Their Majesties visited the Union of Burma (the name in that time). Their Majesties paid homage to Shwedagon Pagoda and made a donation of 2503 Kyat which was equalent to the year.

4. In 1962, during 20 - 27 June, Their Majesties visited Malayan Union (The name is Malaysia at present.). In this occasion, His Majesty Yang di-Pertuan Agong and Her Majesty the Queen together with Tunku Abdul Rahman, the then Malayan Prime Minister, organized an elegant welcoming ceremony in honour of His Majesty King Bhumibol Adulyadej and Her Majesty Queen Sirikit. During this visit, Their Majesties Yang di-Pertuan Agong and Her Majesty the Queen presented the Royal Decorations of the Highest Rank to Their Majesties King Bhumibol Adulyadej and Queen Sirikit.

5. In 1963, during 9 - 14 July, Their Majesties King Bhumibol and Queen Sirikit visited the Republic of the Philippines. In this occasion, University of the Philippines in Quezon humbly presented the Honorary Doctor of Laws to His Majesty King Bhumibol Adulyadej.

During the period of 1964 - 1966, Their Majesties visited the countries in Europe, for example Denmark, Norway and Spain. Since the year 1967, Their Majesties did not travel abroad since His Majesty King Bhumibol Adulyadej realized that His Majesty had a great number of the royal activities to perform. Nevertheless, His Majesty King Bhumibol Adulyadej assigned his son and daughters as well as members of the royal family to visit other countries instead.

His Majesty King Bhumibol Adulyadej and the ASEAN Community

6. Another country of the ASEAN Community which Their Majesties visited is Lao People's Democratic Republic during 8 - 9 April 1994. Their Majesties kindly presided over the Opening Ceremony of the first Thai - Laos Friendship Bridge together with H.E. Nuhak Phymsawan, the then President of Laos. After the ceremony, Their Majesties proceeded to perform royal activities at the royal projects granted to the people of Laos.

There are only three ASEAN member countries, Their Majesties have not visited namely Brunei Darussalam, Cambodia and Singapore. However, the heads of these states, each had a chance to visit Thailand to receive an audience of Their Majesties King Bhumibol Adulyadej and Queen Sirikit.

Besides, in the occasion that Thailand hosted the 14th ASEAN Summit from 28 February to 1 March 2009 at Dusit Thani Hua Hin Hotel, Prachaup Khiri Khan Province, His Majesty King Bhumibol Adulyadej, Her Majesty Queen Sirikit and Her Royal Highness Princess Maha Chakri Sirindhorn granted an audience to H. E. Mr. Abhisit Vejjajiva, Prime Minister of Thailand (at that time), to introduce the Heads of ASEAN countries, ASEAN Secretary-General and their spouses at Piam Suk Mansion, Klai Kangwon Palace. In this occasion, Their Majesties kindly hosted a dinner to the Heads of ASEAN countries. In the same year, His Majesty granted an audience to H.E. Mr. Chai Chidchob, president of the National Assembly of Thailand and president of ASEAN Inter-Parliamentary Assembly or AIPA (at that time), to introduce the representatives of AIPA member countries and the representatives of Special Observer Countries in the occasion of the participation in the 30th General Assembly of the AIPA at Royal Cliff Beach Hotel, Pattaya District, Chonburi Province hosted by the National Assembly of Thailand from 2 to 8 August 2009.

Moreover, the development concept corresponding to the Philosophy of Sufficiency Economy, royally initiated by His Majesty King Bhumibol Adulyadej, as a practice for a living and a balance of life was praised by the ASEAN community and global community. In his speech delivered in the Symposium on AFTA and Beyond in Manila, the Philippines, on 30 May 2002, Rodolfo C. Severino Jr. (ASEAN Secretary-General at that time) stated that "... The Association of ASEAN Community is the only option to achieve sufficiency economy, improve efficiency, increase competitiveness, attract investment and create new jobs."

His Majesty King Bhumibol Adulyadej's immense wisdom, abilities and gracious manner impressed a great number of foreigners. In his message of condolence following the passing of King Bhumibol Adulyadej, His Majesty the Sultan of Brunei Darussalam praised His Majesty King Bhumibol Adulyadej that "... His visionary thinking on Sufficiency Economy is a global inspiration for people-centred and sustainable path towards human development."

Even though His Majesty King Bhumibol Adulyadej had passed away, His Majesty was still praised in international arena to be "**The great King and Leader of the world**" as in the ASEAN Defence Minister's Meeting Retreat in Vientiane, Lao People's Democratic Republic between 15 - 17 November 2016.

Sa Majesté le Roi Bhumibol et l'ANASE

Phra Bat Somdet Phra Paramindra Maha Bhumibol Adulyadej, couronné le neuvième roi de la dynastie Chakri, accède au trône le 9 juin 1946. Depuis son couronnement, Sa Majesté se consacre sans relâche à son peuple tout au long de 70 ans de règne.

En ce qui concerne les relations internationales, Sa Majesté le Roi Bhumibol, en tant que chef d'État, accompagné habituellement de Sa Majesté la Reine Sirikit, se rend en Europe, en Amérique du Nord ainsi qu'en Asie pour exprimer le souhait de la Thaïlande d'intensifier les liens d'amitié avec les différents pays. Grâce à des visites, la réputation de la Thaïlande est largement répandue dans le monde entier. Elles étendent en même temps la notoriété du pays et apportent de nombreux avantages à la population.

Quant à l'Asie du Sud-Est, Leurs Majestés le Roi et la Reine se déplacent aux pays suivants:

1. Visite au Viêt-Nam au Sud du 18 au 21 décembre 1959. (À cette époque, le Viêt-Nam est divisé en deux : le Viêt-Nam au Nord et le Viêt-Nam au Sud). C'est le premier pays auquel Leurs Majestés le Roi et la Reine rendent visite dans cette région. Sa Majesté le Roi reçoit le Grade de Docteur en Droit, Honoris Causa, décerné par l'Université de Saïgon;

2. Visite en Indonésie du 8 au 16 février 1960. À cette occasion, Sa Majesté le Roi remet la haute décoration honorifique thaïlandaise à M. le Président Sukarno, aux ministres d'élite et à l'Ambassadeur de l'Indonésie en Thaïlande. Le Roi obtient lors de cette visite le Grade de Docteur, Honoris Causa, décerné par l'Université Gadjah Mada à Jogjakarta;

3. Visite de la même année à l'Union de Birmanie (le nom de cette époque) du 2 au 5 mars. Leurs Majestés vénèrent une relique du Bouddha à la pagode Shwedagon et font un don de 2 503 Kyat. C'est une somme équivalant à l'année bouddhique;

4. Visite à la Fédération de Malaisie (la Malaisie actuelle) du 20 au 27 juin 1962. Yang di-Pertuan Agong et Raja Permaisuri Agong, le Roi et la Reine de Malaisie, en compagnie du Premier ministre, M. Tunku Abdul Rahman, réservent un accueil officiel en l'honneur de Leurs Majestés le Roi Bhumibol et la Reine Sirikit. Lors de ce déplacement, ils leur attribuent la plus haute décoration honorifique malaisienne;

5. Visite aux Philippines du 9 au 14 juillet 1963. Sa Majesté le Roi reçoit le Grade de Docteur en Droit, Honoris Causa, décerné par l'Université des Philippines à Quezon;

Entre 1964 et 1966, Leurs Majestés le Roi et la Reine effectuent une visite aux pays d'Europe, par exemple, le Danemark, la Norvège et l'Espagne. Depuis 1967, le Roi s'attache fermement à son pays en vue d'accomplir la volonté d'amélioration du bien-être de son peuple. Cependant, Leurs Altesses Royales le Prince héritier et la Princesse ainsi que membres de la Famille Royale se chargent des missions attribuées par Sa Majesté à l'étranger.

6. Jusqu'en 1994, Leurs Majestés le Roi et la Reine retournent visiter au pays voisin, du 8 au 9 avril, pour procéder à la cérémonie d'inauguration du premier pont de l'amitié "Thai-Lao" vis-à-vis du Président de la République démocratique populaire Lao, M. Nouthak Phoumsavanh. Après la cérémonie, Leurs Majestés suivent l'avancement des projets d'initiatives visant à aider la population laotienne.

Sa Majesté le Roi Bhumibol et l'ANASE

Parmi les pays membres de l'ANASE, il y a trois pays, le Brunei Darussalam, le Cambodge et la République de Singapour, auxquels Leurs Majestés le Roi et la Reine n'effectuent pas encore une visite. Toutefois, les chefs d'État et du gouvernement de chaque pays se rendent en Thaïlande et s'adressent à Leurs Majestés.

À l'occasion du 14ème Sommet de l'ANASE organisé à l'Hôtel Dusit Thani, la province de Prachuab Kirikhan, du 28 février au 1 mars 2009, Sa Majesté le Roi Bhumibol et Sa Majesté la Reine Sirikit accompagnés de Son Altesse Royale la Princesse Sirindhorn permettent M. Abhisit Vejjajiva, Premier ministre, d'emmener les chefs d'État et du gouvernement de l'ANASE, le Secrétaire général de l'ANASE et leur époux à la villa Piam Suk du Palais Klai Kangwon pour les accueillir et leur offrir le Dîner d'État. De la même année, lors de 30ème l'Assemblée générale de l'Assemblée inter-parlementaire de l'ANASE, organisée par l'Assemblée nationale de Thaïlande à l'Hôtel Royal Cliff Beach, Pattaya, la province de Chonburi entre les 2 - 8 août, Sa Majesté le Roi permet de lui rencontrer les délégations de pays membres de l'Assemblée inter-parlementaire de l'ANASE et celles de pays du statut d'observateur en compagnie de M. Chai Chidchob, Président de l'Assemblée nationale de Thaïlande et Président de l'Assemblée inter-parlementaire de l'ANASE.

En outre, la philosophie de l'économie de suffisance, une approche de la vie et de la conduite basée sur une voie médiane, préconisée par Sa Majesté le Roi Bhumibol, s'implante comme un modèle pour le développement durable. La communauté internationale, en particulier pour les pays de l'ANASE, rend hommage à cette philosophie. M. Rodolfo C. Severino Jr. a pris la parole au poste de Secrétaire général de l'ANASE de cette époque lors du Symposium sur la zone de libre-échange de l'ANASE (AFTA en anglais) et des autres: "... L'intégration régionale des pays de l'ANASE est une meilleure voie pouvant encourager l'économie de suffisance, améliorer les compétences, élever une capacité de concurrence à l'échelle mondiale, attirer de nouveaux investissements et former aux postes de travail."

L'habileté et le comportement digne de vénération de Sa Majesté le Roi Bhumibol sont distingués. Le Sultan de Brunei se souvient des mérites de Sa Majesté ayant la vision exceptionnelle et l'engagement remarquable afin de fonder la philosophie de l'économie de suffisance comme un nouveau paradigme pour le développement du pays. D'après le message de condoléances, le Sultan de Brunei a exalté: "... La vision sur la philosophie de l'économie de suffisance de Sa Majesté le Roi Bhumibol inspire la communauté internationale en produisant les effets pour le développement au bénéfice du peuple et le développement durable."

Après être décédé, Sa Majesté le Roi Bhumibol est respectable dans la communauté mondiale en tant que **Grand Monarque et Leader du monde** comme l'a honorablement désigné lors de la réunion informelle des ministres de la Défense de l'ANASE (ADMM Retreat en anglais) tenue à Vientiane, la R.D.P Lao, du 15 au 17 novembre 2016.

泰皇蒲美蓬·阿杜雅德陛下与东盟共同体

泰皇蒲美蓬·阿杜雅德陛下于公元1946年6月9日登基，成为节基王朝第九世皇。泰皇陛下自登基起在位70年，持续推展各项御务工作，旨在使国民安居乐业。

在国际关系方面，作为泰王国国家元首的泰皇蒲美蓬·阿杜雅德陛下，为了增进泰王国与世界各国的友好关系，曾多次出访世界各国，如欧洲、北美和亚洲各国。泰皇访问后，邦谊倍增，各国对泰国有更多认识，泰王国也在世界上建立起良好的国际声誉。由此可见泰皇陛下对泰国带来的巨大贡献。

在东盟共同体的成员国中，泰皇陛下曾经出访的圣迹如下：

一、泰皇蒲美蓬·阿杜雅德陛下和诗丽吉皇后殿下于公元1959年12月18至21日出访越南共和国「南越」（当时越南分为越南民主共和国「北越」和越南共和国「南越」，公元1976年统一为越南社会主义共和国），此次访问时西贡大学 (Saigon University, SGU) 授予泰皇蒲美蓬·阿杜雅德陛下荣誉法学博士学位。

二、公元1960年2月8至16日泰皇陛下出访印度尼西亚共和国，并为苏卡诺总统、各部政要、印度尼西亚共和国驻泰王国大使颁授皇家高等勋章，同时日惹省卡渣玛达大学 (Gadjah Mada University) 也授予泰皇蒲美蓬·阿杜雅德陛下荣誉博士学位。

三、公元1960年3月2至5日泰皇蒲美蓬·阿杜雅德陛下出访当时的缅甸联邦共和国，并在仰光朝拜瑞光大金塔 (Shwedagon Pagoda)，同时泰皇陛下为保护大金塔捐款2503缅币，捐出款额跟出访的佛历一样。

四、公元1962年6月20至27日泰皇陛下出访马来亚联合邦（现马来西亚），此次访问由马来亚最高元首 (Yang di-Pertuan Agong) 携妻 (Raja Permaisuri Agong) 和时任总理的东古·阿卜杜勒·拉赫曼在吉隆坡国际机场举行隆重的接驾仪式并为泰皇蒲美蓬·阿杜雅德陛下和诗丽吉皇后殿下颁授高等皇家勋章。

五、公元1963年7月9至14日泰皇陛下和皇后殿下出访菲律宾共和国，此次访问时奎松市菲律宾大学授予泰皇蒲美蓬·阿杜雅德陛下荣誉法学博士学位。

泰皇蒲美蓬·阿杜雅德陛下与东盟共同体

1964至1966年间，泰皇陛下和皇后殿下曾数次访问欧洲国家，如：丹麦、挪威和西班牙等。从1967年起，泰皇陛下不再出访他国，那时他意识到，还有许多国内事务需要他处理；但泰皇陛下仍请皇储殿下、公主殿下和皇室成员多次代表陛下本人出国访问。

六、时隔多年，公元1994年4月8至9日，泰皇蒲美蓬·阿杜雅德陛下率同诗丽吉皇后殿下御驾东北部廊开府与老挝国家主席诺哈·冯沙万阁下 (Nouhak Phoumsavanh)

2009年2月28日至3月1日泰王国班武里府华欣杜斯特塔尼酒店举办第14届东盟首脑会议 (Asean Summit)，泰皇蒲美蓬·阿杜雅德陛下、诗丽吉王后殿下和诗琳通公主殿下恩准时任总理的阿披实带领莅泰出席第14届东盟首脑会议的领导和东盟秘书长到华欣忘忧宫觐见，并在此举办皇家盛宴进行款待。同年在8月2至8日泰王国国会在芭堤雅市皇家悬崖海滩度假村 (Royal Cliff Beach Resort) 举办第30届东盟议会大会 (AIPA)，泰王国国会主席兼东盟议会主席猜·奇触带领前来参加会议的成员国代表和观察员国代表觐见泰皇陛下。

除此之外，泰皇蒲美蓬·阿杜雅德陛下倡导的「自给自足均衡经济理念」不仅成为泰国全民遵循并运用的理念，还获得东盟共同体认可，2002年5月30日在菲律宾首都马尼拉举办东盟自由贸易区研讨会，时任东盟秘书长鲁道夫·C. 塞韦里诺 Jr. (Rodolfo C. Severino Jr.) 发表时提到说：东南亚国家集合成立为组织，是促成自给自足的经济活动，提升效率，提高竞争能力，吸引外资和增加就业机会的唯一选择。

泰皇陛下的英明睿智和良好的品行感动世界，汶莱苏丹哈吉·哈桑纳尔·博尔基亚陛下对泰皇蒲美蓬·阿杜雅德陛下就赞美有加，汶莱苏丹陛下的唁电中表示：泰皇陛下「自给自足均衡经济理念」高瞻远瞩，鼓舞国际联盟共同体，以人民为中心可持续性发展。

虽然泰皇蒲美蓬·阿杜雅德陛下已驾崩，但在国际上泰皇陛下依旧享有崇高的赞誉，如：2016年11月15至17日在老挝人民民主共和国首都万象举行的东盟国防部长非正式会议 (ADMM Retreat) 上，参会国家共同称赞泰皇蒲美蓬·阿杜雅德陛下是世界上非常伟大的帝王和领导者。

รอบรู้อาเซียน

ปีที่ 4 ฉบับที่ 3 สำนักภาษาต่างประเทศ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา (ธันวาคม 2559)

ผลกระทบต่ออาเซียนเมื่อ “โดนัลด์ ทรัมป์” ชนะการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา

โดย นายจรงค์ กลับชนะ
กลุ่มงานภาษาอังกฤษ

จากการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา ค.ศ. 2016 ผลปรากฏว่าประธานาธิบดีคนใหม่ของสหรัฐอเมริกา คือ นายโดนัลด์ ทรัมป์ จากพรรครีพับลิกัน ซึ่งจะเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาคนที่ 45 อย่างเป็นทางการในวันที่ 20 มกราคม 2560 เมื่อเข้าดำรงตำแหน่ง จะมีอีก 2 บทบาทพ่วงมาด้วย

คือ หัวหน้าทางการทูต (Chief of Ambassadors) และ ผู้บัญชาการทหารสูงสุด (Commander-in-Chief) ทั้งสองบทบาทนี้มีอำนาจต่อนโยบายต่างประเทศและนโยบายทางทหารอย่างสำคัญ

ในระหว่างการหาเสียงเลือกตั้ง นายโดนัลด์ ทรัมป์ ชูนโยบาย “America First” หรืออเมริกามาก่อน ซึ่งเน้นการปฏิรูปและไม่สนับสนุนการเปิดเสรีทางการค้า ดังนั้นทิศทางการดำเนินนโยบายเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกาจะแตกต่างจากรัฐบาลชุดก่อน รัฐบาลใหม่จะให้ความสำคัญกับการเพิ่มอุปสงค์ภายในประเทศ โดยเฉพาะการส่งเสริมการลงทุนในประเทศผ่านมาตรการภาษี เน้นนโยบายปกป้องการค้าของสหรัฐอเมริกา มีแนวโน้มปฏิเสธผู้ลี้ภัยต่างชาติและแรงงานต่างชาติ และลดความสำคัญด้านประเด็นสิ่งแวดล้อม สำหรับนโยบายต่างประเทศ จะมีการทบทวนความสัมพันธ์และการให้ความช่วยเหลือแก่ประเทศพันธมิตรของสหรัฐอเมริกา อย่างไรก็ตาม ยังมีข้อสงสัยว่านโยบายเหล่านี้จะสามารถปฏิบัติได้จริงหรือไม่ ซึ่งอาจนำไปสู่ความไม่เชื่อมั่นในระบบเศรษฐกิจและเกิดความผันผวนในระยะสั้นได้

อาเซียนเป็นภูมิภาคที่มีเขตเศรษฐกิจใหญ่เป็นอันดับ 7 ของโลก และมีประชากรวัยหนุ่มสาวมากที่สุด นโยบายต่างประเทศของสหรัฐอเมริกาเพิ่งจะมาให้ความสำคัญต่อภูมิภาคอาเซียนอย่างชัดเจนในสมัยประธานาธิบดีบารัค โอบามา ที่มีนโยบายตั้งเข็มหมุดในเอเชีย (Pivot to Asia) ซึ่งถือเป็นนโยบายความมั่นคงหลักที่มุ่งให้ประเทศในภูมิภาคอาเซียนมีแรงต้านทานต่อการขยายอิทธิพลของจีน การเข้าดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาของนายโดนัลด์ ทรัมป์ ทำให้ประเทศในภูมิภาคอาเซียนต่างหวั่นเกรงว่านโยบายความช่วยเหลือทางทหารและเศรษฐกิจจะหยุดชะงักตามแนวคิด America First โดยนายโดนัลด์ ทรัมป์ไม่ได้กล่าวถึงบทบาทของสหรัฐอเมริกาต่ออาเซียนในช่วงการหาเสียง หากวิเคราะห์จากการไม่สนับสนุนการเปิดเสรีทางการค้าแล้ว คาดว่าอาเซียนคงถูกลดบทบาทความสำคัญลง นอกจากนี้ เขายังกล่าวว่าจะถอนตัวออกจากกรอบการค้า

เสรีเอเซีย-แปซิฟิก (Trans Pacific Partnership: TPP) ซึ่งสหรัฐอเมริกาเป็นผู้ริเริ่ม ทำให้สมาชิกอาเซียน 4 ประเทศที่ได้เข้าร่วมกรอบการค้านี้ คือ เวียดนาม บรูไน สิงคโปร์ และมาเลเซีย ต้องกำหนดท่าทีใหม่ต่อ TPP เพราะถ้าสหรัฐอเมริกาไม่เข้าร่วม เวทีการค้านี้ก็ไม่มีความหมาย หากสหรัฐอเมริกาลดบทบาทตัวเอง ในภูมิภาคอาเซียน มีความเป็นไปได้ว่าประเทศซึ่งมีความสัมพันธ์กับสหรัฐอเมริกาและจีน จะหันไปพึ่งพา จีนมากขึ้น เช่น มาเลเซียหรือฟิลิปปินส์ บทบาทของจีนในอาเซียนจะเพิ่มขึ้น อีกทั้ง การขยายความร่วมมือ ด้านเศรษฐกิจระหว่างอาเซียน-สหรัฐอเมริกาอาจไม่ได้รับความสนใจ ต่างจากสมัยประธานาธิบดีบารัค โอบามา

ร.ศ.ดร. ประภัสสร เทพชาตรี ผู้อำนวยการศูนย์อาเซียนศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และนายกสมาคมอเมริกาศึกษาในประเทศไทย กล่าวว่า นายโดนัลด์ ทรัมป์ มองว่าสาเหตุที่เศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกา ตกต่ำเกิดจากโลกาภิวัตน์ เช่น การทำความตกลงเขตการค้าเสรีทำให้สินค้าราคาถูกจากต่างประเทศ เข้ามาตีตลาด โดยเฉพาะสินค้าจากจีน เป็นเหตุให้โรงงานในสหรัฐอเมริกากว่า 50,000 แห่ง ต้องเลิกกิจการ มีคนตกงานกว่า 10 ล้านคน รวมถึงกรณีบริษัทอเมริกาย้ายฐานการผลิตออกนอกประเทศ ที่ผ่านมานายโดนัลด์ ทรัมป์มีท่าทีต่อต้านเวทีพหุภาคีค่อนข้างชัดเจน เพราะมองว่าทำให้สหรัฐอเมริกาเสียเปรียบ การเจรจาแบบ ทวิภาคีมีข้อดีมากกว่า ดังนั้น ความสัมพันธ์ของอาเซียนกับสหรัฐอเมริกาในยุคนายโดนัลด์ ทรัมป์ คงต่างจาก สมัยประธานาธิบดีบารัค โอบามาอย่างแน่นอน เพราะอาเซียนมีลักษณะเป็นเวทีพหุภาคี สำหรับผลกระทบต่อไทยโดยตรง คือ การส่งออกไปสหรัฐอเมริกาจะลดลง เนื่องจากสหรัฐอเมริกามีมาตรการกีดกันทางการค้า มากขึ้น ปัจจุบันไทยส่งออกไปยังสหรัฐอเมริกาเกือบร้อยละ 10 ของมูลค่าการส่งออกทั้งหมด ซึ่งถือเป็น อัตราที่ค่อนข้างสูง ขณะเดียวกันการลงทุนของสหรัฐอเมริกาในไทยจะลดลง เพราะนายโดนัลด์ ทรัมป์ สนับสนุนให้บริษัทอเมริกาลงทุนในประเทศมากขึ้น

นายสุรินทร์ พิศสุวรรณ อดีตเลขาธิการอาเซียน กล่าวถึงกรณีที่นายโดนัลด์ ทรัมป์ ชนะเลือกตั้งเป็น ประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกาว่าจะมีผลกระทบต่อภูมิภาคอาเซียนและประเทศไทยโดยรวม ทั้งอาเซียนและ ไทยต้องเตรียมการรองรับความผันผวนของแรงปะทะต่อจากนี้ เช่น คาดว่าจะได้เห็นความสัมพันธ์แบบทวิภาคี มากกว่าการใช้องค์กรระดับภูมิภาคอย่างอาเซียน สรุปคืออาจมีการใช้การเจรจาระดับทวิภาคีมากกว่าพหุภาคี ในเรื่องระหว่างประเทศ และคาดว่าสหรัฐอเมริกาจะใช้นโยบายปิดตัวเองมากขึ้นเพื่อแก้ปัญหาภายใน เช่น ปัญหาการว่างงาน ดังนั้น ประเทศที่พึ่งพาการส่งออกสินค้าอย่างประเทศไทยหรือภูมิภาคอาเซียนต้องมอง ปัญหาและหาทางแก้ไขด้วยการเร่งพัฒนาอาเซียนให้เป็นหนึ่งเดียวเพื่อเพิ่มอำนาจต่อรอง และให้ประเทศ สมาชิกอาเซียนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน รวมถึงอาจต้องพึ่งพาตลาดใหญ่อย่างจีนมากยิ่งขึ้น

ข้อมูลอ้างอิง

- <http://themomentum.co/momentum-follow-up-trump-effect-to-asia>
- <http://www.isranews.org/isranews-article/item/51689-tpp-51689.html>
- <http://www.posttoday.com/biz/aec/scoop/465534>
- <https://www.pptvthailand.com/news>
- http://www.prachachat.net/news_detail.php?newsid=1478685826
- <http://www.thaisohot.com/content>

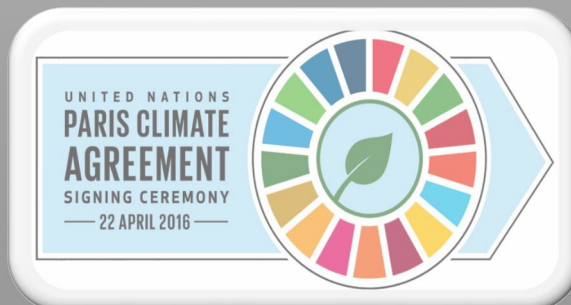
การมีส่วนร่วมของอาเซียน (ASEAN) ในการประชุมรัฐภาคี (Conference of the Parties)
กรอบอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (UNFCCC)

โดย นายปรณ นวลมณี
กลุ่มงานภาษาฝรั่งเศส รัสเซีย และอิตาลี

ภายใต้ระบบทุนนิยมอุตสาหกรรม เครื่องจักรกลขนาดใหญ่เข้ามามีบทบาทสำคัญต่อภาคการผลิต นายทุนเป็นเจ้าของกิจการ เกิดการสะสมทุน และขยายการลงทุน เชื้อเพลิงและพลังงานกลายเป็นปัจจัยพื้นฐาน การผลิตและการขับเคลื่อนภาคธุรกิจ/ภาคอุตสาหกรรม การเผาไหม้เชื้อเพลิงในกิจกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์เป็นสาเหตุสำคัญทำให้เกิดภาวะโลกร้อน เมื่ออุณหภูมิเฉลี่ยของโลกเพิ่มสูงขึ้น ย่อมทำให้สภาพภูมิอากาศเปลี่ยนแปลงไป รวมถึงส่งผลต่อสภาพแวดล้อมโลก เช่น การเพิ่มขึ้นของระดับน้ำทะเล สภาพอากาศแปรปรวน การเกิดปรากฏการณ์เอลนีโญ ลานีญา เป็นต้น

ในปี 2531 โครงการสิ่งแวดล้อมแห่งสหประชาชาติ (United Nations Environment Programme: UNEP) ร่วมกับองค์การอุตุนิยมวิทยาโลก (World Meteorological Organization: WMO) ซึ่งตระหนักถึงผลกระทบอันเกิดจากสภาพภูมิอากาศที่เปลี่ยนแปลงไป ได้จัดตั้งคณะกรรมการระหว่างรัฐบาลด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (Intergovernmental Panel on Climate Change: IPCC) เพื่อเป็นหน่วยงานกลางในการศึกษาให้ข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ ทั้งด้านเทคนิค เศรษฐกิจ และสังคม ตลอดจนสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ จากจุดเริ่มต้นดังกล่าว อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (United Nations Framework Convention on Climate Change) หรืออนุสัญญา UNFCCC จึงได้รับการรับรองเมื่อวันที่ 9 พฤษภาคม 2535 และมีผลบังคับใช้ตั้งแต่ 21 มีนาคม 2537 ปัจจุบันมีประเทศเข้าร่วม 196 ประเทศ (ข้อมูล ณ วันที่ 10 มีนาคม 2558) ประเทศไทยได้ให้สัตยาบันเข้าร่วมเป็นรัฐภาคีอนุสัญญาฯ เมื่อวันที่ 28 ธันวาคม 2537 และส่งผู้แทนประเทศเข้าร่วมการประชุมรัฐภาคีอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (Conference of the Parties to the United Nations Framework Convention on Climate Change) หรือ COP อย่างสม่ำเสมอ

ในการประชุม COP 21 ณ กรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส เมื่อวันที่ 12 ธันวาคม 2558 ได้มีการรับรองความตกลงปารีส (Paris Agreement) ซึ่งเป็นตราสารกฎหมายที่รับรองภายใต้กรอบอนุสัญญา UNFCCC ฉบับล่าสุด ต่อจากพิธีสารเกียวโตและข้อแก้ไขโตเกียว เพื่อกำหนดกฎกติการะหว่างประเทศที่มีความมุ่งมั่นมากยิ่งขึ้นสำหรับการมีส่วนร่วมของภาคีในการแก้ไขปัญหาการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ โดยเน้นเรื่องการตอบสนองต่อภัยคุกคามจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศระดับโลกในบริบทของการพัฒนาอย่างยั่งยืนและการขจัดความยากจน

ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศเป็นประจำทุกปี ทั้งการเกิดไฟป่า การเกิดพายุที่มีความรุนแรงมากขึ้นและบ่อยครั้งขึ้น อุทกภัย ภัยแล้ง รวมถึงการเกิดปะการังฟอกขาว ในการประชุมสุดยอดอาเซียนครั้งที่ 28 และ 29 และการประชุมอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ณ กรุงเวียงจันทน์ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ระหว่างวันที่ 6 - 8 กันยายน 2559 ผู้นำประเทศ และผู้นำรัฐบาลของประเทศสมาชิกอาเซียนที่เข้าร่วมประชุมได้ออกแถลงการณ์ร่วมเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (ASEAN Joint Statement on Climate Change) ในการประชุมรัฐภาคีกรอบอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ สมัยที่ 22 (the 22nd Conference of the Parties (COP 22) to the United Nations Framework Convention on Climate Change) ณ เมืองมารราเกช ราชอาณาจักรโมร็อกโก ระหว่างวันที่ 7 - 18 พฤศจิกายน 2559 ซึ่งมีประเด็นที่อาเซียนได้ดำเนินการไปแล้ว ดังนี้

1) การเสนอเป้าหมายการดำเนินการของประเทศในระดับมุ่งมั่น (Intended Nationally Determined Contributions)

2) การลงนามในความตกลงปารีส เมื่อวันที่ 22 เมษายน 2559

3) การดำเนินการตาม ASEAN Community Roadmap 2009 - 2015 รวมทั้ง ASEAN Action Plan on Joint Response to Climate Change และ ASEAN Forging Ahead Together 2025 รวมถึงการพัฒนา ASEAN Post 2015 Strategic Plan on Environment และ ASEAN - UN Action Plan on Environment and Climate Change 2016 - 2020

4) การส่งเสริมการจัดการป่าไม้อย่างยั่งยืน ลดพื้นที่ป่าเสื่อมโทรมและการตัดไม้ทำลายป่า และส่งเสริมความสามารถในการเก็บกักคาร์บอนผ่านความร่วมมือในระดับทวิภาคีและพหุภาคี

นอกจากนี้ยังมีประเด็นอื่นที่สอดคล้องกับความตกลงปารีส อาทิ

- สนับสนุนการยึดหลักความรับผิดชอบร่วมกันในระดับที่แตกต่างกันโดยคำนึงถึงขีดความสามารถของแต่ละภาคี พร้อมทั้งเสนอแนวทางการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศที่สอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs)

- ตระหนักถึงบทบาทสำคัญของกองทุน Green Climate ซึ่งจัดตั้งขึ้นเพื่อช่วยเหลือประเทศที่กำลังพัฒนาในการรับมือกับสภาวะโลกร้อน โดยเร่งส่งเสริมให้เกิดการปรับเปลี่ยนไปสู่การลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก และแนวทางการพัฒนาที่เหมาะสม

- เน้นย้ำการพัฒนาและการถ่ายทอดเทคโนโลยีที่เหมาะสมและอยู่บนพื้นฐานของความต้องการเสริมสร้างศักยภาพ และการสนับสนุนด้านการเงินในการดำเนินการลดก๊าซเรือนกระจกและปรับตัวต่อผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ รวมทั้งส่งเสริมความตระหนักรู้ในภูมิภาคอาเซียน

- แสดงความห่วงใยเกี่ยวกับผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศที่เกิดในภูมิภาคอาเซียนที่ปรากฏในรายงานการประเมินของคณะกรรมการระหว่างรัฐบาลว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (Intergovernmental Panel on Climate Change: IPCC) ในขอบข่ายด้านอาหาร น้ำ ความมั่นคงด้านพลังงาน สาธารณสุข การใช้ประโยชน์จากที่ดิน และความหลากหลายทางชีวภาพ

สำหรับประเทศไทย คณะรัฐมนตรีให้ความเห็นชอบในการนำเสนอท่าที่ร่วมของอาเซียนในประเด็นเกี่ยวกับการเกษตรสำหรับการประชุมรัฐภาคีกรอบอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ สมัยที่ 22 (COP 22) และมอบหมายให้สำนักนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อมเป็นตัวแทนหลักของไทยสำหรับการประชุมครั้งนี้ โดยนำท่าที่ร่วมของอาเซียนในประเด็นเกี่ยวกับการเกษตรผนวกเข้ากับท่าที่ของประเทศไทยในภาคเกษตรไปใช้ปฏิบัติภารกิจที่เกี่ยวข้องต่อไป สารสำคัญของท่าที่ร่วมอาเซียนคือ ประเด็นด้านการเกษตรที่ได้เสนอเป็นจุดยืนระดับภูมิภาคในการประชุมองค์กรย่อยเพื่อให้คำปรึกษาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี สมัยที่ 44 (Subsidiary Body on Scientific and Technological Advice: SBSTA 44) ภายใต้การประชุมสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และยืนยันจุดยืนที่เกี่ยวข้องด้านการเกษตรที่ระบุในความตกลงปารีส

ในการประชุม COP 22 ที่ประชุมได้หารือประเด็นทางด้านเทคนิค การเงิน และแนวทางการดำเนินงาน หลังจากความตกลงปารีสมีผลบังคับใช้ นอกจากนั้น มีการหารือเพื่อยกระดับมาตรการระหว่างประเทศ รวมทั้งหาแนวทางสนับสนุนทางการเงินให้สำเร็จก่อนปี 2563 หลังจากนั้น ประเทศภาคีต้องเปลี่ยนคำมั่นสัญญาทั้งหลายให้กลายเป็น “รูปธรรม” ที่สามารถจับต้องได้จริง

เอกสารอ้างอิง

- www.mfa.go.th
- www.mnre.go.th
- www.onep.go.th

Weifang Food Valley กับการก้าวสู่ความมั่นคงด้านอาหารของจีน

โดย นางพรพิมล ศรีแก้ว
กลุ่มงานบริหารทั่วไป

สำนักงานกิจการเศรษฐกิจและสังคมแห่งสหประชาชาติ (United Nations Department of Economic and Social Affairs) คาดการณ์ว่าจำนวนประชากรโลกจะเพิ่มสูงขึ้นถึง 9,700 ล้านคนภายในปี 2593 (ค.ศ. 2050) หรือเพิ่มขึ้นราว 2,400 ล้านคนจากจำนวนประชากรปัจจุบัน จำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้นย่อมหมายถึงความต้องการในการบริโภคอาหารมากขึ้น ทุกวันนี้โลกเผชิญความเสี่ยงต่อการเกิดภาวะขาดแคลนอาหาร ความสามารถในการผลิตอาหารลดลงด้วยปัจจัยหลายประการ เช่น การขยายตัวของจำนวนประชากรโลก ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงต่อสภาพแวดล้อม พื้นที่ป่าไม้และพื้นที่เกษตรกรรมลดลงเพื่อรองรับการแข่งขันทางเศรษฐกิจ ความต้องการพื้นที่ปลูกสร้างที่อยู่อาศัยหรือเขตอุตสาหกรรม ปริมาณผลผลิตทางการเกษตรลดลงหรือเสียหายสืบเนื่องจากภาวะโลกร้อนทำให้สภาพอากาศแปรปรวนรุนแรง น้ำท่วม หรือเกิดภาวะแห้งแล้ง ประเด็นเรื่อง "ความมั่นคงด้านอาหาร (Food Security)" ได้กลายเป็นวาระเร่งด่วนของรัฐบาลทั่วโลก

ในฐานะประเทศที่มีจำนวนประชากรมากที่สุดในโลก จีนเตรียมแนวทางรับมือกับวิกฤตการณ์ด้านอาหารที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต ในปี 2555 รัฐบาลทุ่มงบประมาณกว่า 4,000 ล้านหยวน หรือกว่า 20,000 ล้านบาท สำหรับดำเนินโครงการ “Weifang Food Valley” ซึ่งเป็นโครงการพัฒนาพื้นที่ให้เป็นเขตอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูปและอาหารแบบครบวงจร โมเดลนี้เกิดขึ้นครั้งแรกที่ประเทศเนเธอร์แลนด์ ช่วงปี 2540 ซึ่งประเทศประสบปัญหาปริมาณและคุณภาพผลผลิตทางการเกษตรลดลง รัฐบาลเนเธอร์แลนด์ได้ริเริ่มแนวคิดพัฒนาและยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมด้านอาหารให้มีความเข้มแข็งผ่านการสร้างเครือข่ายเชื่อมโยงระหว่างหน่วยงานภาครัฐ ภาคธุรกิจ สถาบันวิจัย และสถาบันการศึกษาต่าง ๆ เพื่อผลักดันให้เกิดการขยายและต่อยอดองค์ความรู้และผลงานวิจัยทางวิชาการให้เห็นเป็นรูปธรรม สามารถผลักดันให้ออกสู่ตลาดในเชิงพาณิชย์ได้อย่างรวดเร็ว

รัฐบาลจีนมุ่งพัฒนาเขตพื้นที่เมืองเว่ยฟาง มณฑลซานตง (Shandong province) ซึ่งเป็นมณฑลชายฝั่งทะเลทางภาคตะวันออกและมีขนาดเศรษฐกิจใหญ่เป็นอันดับ 3 ของประเทศ ให้เป็นเขตผลิตและส่งออกทรัพยากรอาหารและผลผลิตการเกษตรที่ทันสมัยที่สุดแห่งหนึ่ง ในแต่ละปี สามารถผลิตอาหารได้ประมาณ 5 ล้านตัน ประกอบด้วยผัก 1.2 ล้านตัน เนื้อ 1.4 ล้านตัน และอาหารทะเล 600,000 ตัน ปริมาณการส่งออกเนื้อและไก่ของเมืองเว่ยฟางคิดเป็นหนึ่งในสามของปริมาณการส่งออกทั้งหมดของประเทศ ส่วนปริมาณการส่งออกผักคิดเป็นหนึ่งในสิบ ตลาดส่งออกหลัก ได้แก่ สิงคโปร์ ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ สหรัฐฯ รวมถึงกลุ่มประเทศสหภาพยุโรป สะท้อนถึงศักยภาพในการผลิตอาหารให้มีความปลอดภัยตามมาตรฐานของประเทศคู่ค้า Weifang Food Valley จึงเป็นกุญแจสำคัญต่อความมั่นคงทางอาหารทั้งในระดับประเทศและระดับโลก

โครงการครอบคลุมพื้นที่กว่า 60 ตารางกิโลเมตร ประกอบด้วยศูนย์นวัตกรรมเกษตรและอาหารสมัยใหม่ อุตสาหกรรมผลิตและแปรรูปอาหาร อุตสาหกรรมผลิตเครื่องจักรกลเพื่อผลิตและแปรรูปอาหาร อุตสาหกรรมอาหารสะอาดและผลิตภัณฑ์ออร์แกนิก โรงเก็บรักษาคุณภาพผลิตภัณฑ์ โรงคัดแยกสินค้าและส่งออก ศูนย์แลกเปลี่ยนเทคโนโลยีการพัฒนาคความปลอดภัยด้านอาหาร รวมถึงศูนย์การศึกษาและฝึกอบรมบุคลากรโดยผู้เชี่ยวชาญสาขาต่าง ๆ จากทั่วโลก เช่น ศูนย์นวัตกรรมเกษตรจีน-สหรัฐฯ ที่ก่อตั้งโดยมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย เดวิส ร่วมกับรัฐบาลเมืองเว่ยฟาง

การจัดตั้ง Food Valley ขนาดใหญ่ที่เมืองเว่ยฟางเป็นอีกก้าวสำคัญของจีนในการนำนวัตกรรมและเทคโนโลยีขั้นสูงมาใช้ในการพัฒนาระบบผลิตอาหารและสินค้าเกษตรเพื่อตอบสนองความต้องการการบริโภค เพราะการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมด้านการเกษตรคือปัจจัยหลักในการผลิตอาหารให้เพียงพอต่อจำนวนประชากร อีกทั้ง ยังแสดงศักยภาพของจีนในการบูรณาการปัจจัยการผลิตอย่างครบวงจร ทั้งแหล่งเงินทุน นวัตกรรม การทำแบรนด์สินค้า และระบบโลจิสติกส์ ได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์สูงสุด

ข้อมูลอ้างอิง

- <https://www.scbeic.com/th/detail/product/759>
- <https://www.thansettakij.com/2016/11/27/115582>
- <http://www.mfa.go.th/business/th/articles/88/73421>
- http://www.chinadaily.com.cn/regional/2016-07/22/content_26184778.htm

โอกาสการลงทุนภาคธุรกิจการท่องเที่ยวและบริการใน สปป.ลาว

โดย นางสาวสว่างใจ มนตรีพิลา
กลุ่มงานบริหารทั่วไป

เมื่อสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวเริ่มเปิดรับนักท่องเที่ยวต่างชาติในปี 2532 นับแต่นั้น เป็นต้นมา สปป.ลาวคือประเทศจุดหมายปลายทางของนักท่องเที่ยวทั่วโลกโดยเฉพาะจากเอเชีย-แปซิฟิก และยุโรป อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจึงขยายตัวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ภาคการท่องเที่ยวเป็นภาคเศรษฐกิจที่รัฐบาลให้ความสำคัญ สนับสนุนให้เกิดการลงทุนและส่งเสริมภาคธุรกิจท่องเที่ยว ข้อมูลจากกระทรวงแผนการและการลงทุนของสปป.ลาว รัฐบาลจะส่งเสริมการลงทุนด้านการท่องเที่ยวทั้งจากนักลงทุนในประเทศและนักลงทุนต่างชาติ ภาคการท่องเที่ยวจะเป็นหนึ่งในฟันเฟืองหลักสำหรับการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศดังที่ได้วางกรอบไว้ในวิสัยทัศน์สปป.ลาว ปี 2573 (Vision 2030 of the Lao Government) แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ปี 2568 (2025 Socio-economic Development Strategy) และแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ฉบับที่ 8 ปี 2559 - 2563 (8th Social and Economic Development Plan 2016-2020)

ปัจจัยเกื้อหนุนการลงทุนด้านการท่องเที่ยว

จุดแข็งที่ทำให้สปป.ลาวกลายเป็นหนึ่งในประเทศอาเซียนที่น่าเข้าไปลงทุน คือ การเมืองมีเสถียรภาพ สังคมสงบสุข มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน อัตราค่าจ้างแรงงานไม่สูงนัก แหล่งท่องเที่ยวมีความหลากหลายทั้งทรัพยากรท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ทางประวัติศาสตร์ และเชิงวัฒนธรรม ซึ่งยังคงรักษาภาพธรรมชาติหรือสภาพภูมิทัศน์เดิมไว้ได้

นอกจากนี้ ยังมีปัจจัยเกื้อหนุนอื่น คือ

1) รัฐบาลเร่งปฏิรูปกฎหมายเพื่อขจัดอุปสรรคทางการค้า กฎหมายส่งเสริมการลงทุนฉบับใหม่ ซึ่งประกาศใช้ตั้งแต่ปี 2552 ส่งเสริมการแข่งขันอย่างเท่าเทียมระหว่างผู้ประกอบการชาวต่างชาติและผู้ประกอบการชาวลาวโดยใช้มาตรฐานกฎหมายเดียวกัน ไม่กีดกันการลงทุนจากต่างประเทศ เปิดโอกาสให้นักลงทุนต่างชาติเช่าหรือขอสัมปทานที่ดินได้เป็นระยะเวลาสั้นๆ ขึ้นกับประเภทการลงทุน ซึ่งเอื้อกับภาคธุรกิจที่มีการลงทุนขนาดใหญ่และระยะเวลาคืนทุนค่อนข้างนาน เช่น ธุรกิจโรงแรม นอกจากนี้ การเพิ่มรูปแบบการลงทุนแบบเบ็ดเสร็จ (One Stop Service) ได้ช่วยอำนวยความสะดวก ทำให้การดำเนินการลงทุนเกิดความคล่องตัวยิ่งขึ้น

2) แผนกลยุทธ์ด้านการท่องเที่ยว (Lao PDR Tourism Strategy) ปี 2549 - 2563 มุ่งพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศให้อยู่ในระดับแนวหน้าของภูมิภาค มีการกำหนดแผนพัฒนาการท่องเที่ยวรายภาค

เพื่อสนับสนุนแหล่งท่องเที่ยวของแต่ละพื้นที่ รวมถึงพื้นที่ที่อยู่ห่างไกลให้เป็นที่รู้จักมากขึ้น เน้นการท่องเที่ยวที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (ecotourism) การท่องเที่ยวที่ชุมชนมีส่วนร่วมเพื่อพัฒนาให้เกิดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนและยกระดับคุณภาพชีวิตของกลุ่มชาติพันธุ์ในพื้นที่ นำไปสู่อุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่ทันสมัยอย่างเป็นขั้นตอน

3) การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานส่งผลให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเติบโตต่อเนื่อง มีการเชื่อมโยงด้านการคมนาคมและขนส่งทั้งทางบกและทางอากาศ เช่น การปรับปรุงถนนที่เชื่อมโยงระหว่างแขวงต่าง ๆ หรือเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้าน การเปิดสนามบินนานาชาติแห่งที่ห้าในแขวงอัตตะปือเมื่อปี 2558 ช่วยให้เข้าถึงดินแดนทางตอนใต้สุดของประเทศซึ่งเป็นพื้นที่ที่เข้าถึงยาก เปิดโอกาสให้เกิดกิจกรรมทางเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น ไม่จำเพาะแต่ด้านการท่องเที่ยว

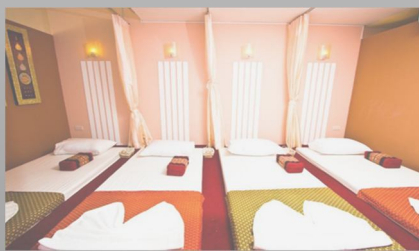
ธุรกิจท่องเที่ยวที่นำลงทุนในสปป.ลาว

♦ ธุรกิจโรงแรม

แม้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจะเติบโตรวดเร็ว แต่ธุรกิจภาคบริการที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการท่องเที่ยว ยังมีโอกาสขยายตัวได้อีกมาก โดยเฉพาะการทำธุรกิจโรงแรมหรือที่พักรูปแบบอื่น ๆ สำหรับนักท่องเที่ยว ซึ่งนักลงทุนไทยมีศักยภาพด้านนี้อยู่แล้ว จากข้อมูลของสถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงเวียงจันทน์ เรื่อง “การลงทุนในธุรกิจโรงแรมใน สปป.ลาว” กฎหมายว่าด้วยการท่องเที่ยวของสปป.ลาว ปี 2548 (Lao PDR’s Law on Tourism, 2005) เป็นตัวบทหลักที่กำกับการลงทุนจากต่างประเทศ มีการกำหนดประเภทของสถานที่พักแรมโดยใช้เกณฑ์พิจารณาจากจำนวนห้องพักเป็นสำคัญ และสงวนธุรกิจที่พักบางประเภทไว้เฉพาะสำหรับชาวลาว เช่น ธุรกิจประเภท “เรือนพัก” ซึ่งมีจำนวนห้องพักตั้งแต่ 5-14 ห้อง มีสิ่งอำนวยความสะดวก มีอุปกรณ์เครื่องใช้ที่เหมาะสม และมีบริการที่มีมาตรฐานดี และประเภท “ห้องพัก” ซึ่งมีจำนวนห้องพักไม่เกิน 4 ห้อง และมีสิ่งอำนวยความสะดวกที่จำเป็นแก่นักเดินทาง

♦ ธุรกิจสปาและนวดแผนไทย

เป็นธุรกิจที่ไทยมีศักยภาพเนื่องจากมีประสบการณ์และความชำนาญหลากหลายรูปแบบ ทั้งการแช่ตัว การอบตัว การนวดด้วยการใช้สมุนไพรประกอบ จนเป็นที่นิยมในหมู่นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ดังนั้น จึงเป็นโอกาสของผู้ประกอบการไทยในการขยายธุรกิจดังกล่าวไปยังประเทศเพื่อนบ้านโดยเฉพาะสปป.ลาว ซึ่งมีแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติเหมาะแก่การตั้งสถานประกอบการ นอกจากนี้ สปป.ลาว ยังมีวัตถุดิบจำพวกดอกไม้ เช่น ดอกมะลิ ดอกราตรี ดอกลิลาวดี (ดอกไม้ประจำชาติ สปป.ลาว) รวมถึงพืชสมุนไพรอื่น ๆ ที่มีสรรพคุณต่อสุขภาพ เช่น ขมิ้น มะขาม แดงกวา ขิง ข่า ตะไคร้ มะนาว และมะเขือเทศ เป็นต้น ดอกไม้ท้องถิ่น และสมุนไพรพื้นบ้านสามารถสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผู้ประกอบการได้เป็นอย่างดี อย่างไรก็ตาม อาจมีความเสี่ยงจากการที่แรงงานยังไม่มี ความชำนาญ จำเป็นต้องฝึกฝนทักษะ หรือแรงงานมีฝีมืออาจย้ายสถานที่ทำงานไปที่อื่นซึ่งให้ค่าจ้างสูงกว่า

♦ ธุรกิจร้านอาหาร

สำหรับธุรกิจร้านอาหารในสปป.ลาว ผู้ประกอบการไทยมีความได้เปรียบผู้ประกอบการชาติอื่น ๆ เนื่องจากวัตถุดิบที่ใช้ในการประกอบอาหารไทยหาง่าย เพราะอาหารไทยและอาหารลาวมีความใกล้เคียงกัน และปรุงด้วยวัตถุดิบคล้ายกัน รวมทั้ง รัฐบาลสปป.ลาว ให้การสนับสนุนการลงทุนในธุรกิจภัตตาคารขนาดกลาง และขนาดใหญ่แบบครบวงจร แต่ยังคงสงวนธุรกิจร้านอาหารขนาดเล็กไว้ให้ชาวลาว

รัฐบาล สปป.ลาวให้ความสำคัญกับการสนับสนุนและส่งเสริมธุรกิจด้านการท่องเที่ยวของประเทศ ไม่ว่าจะเป็นนโยบายยกเลิกการขอวีซ่าให้กับนักท่องเที่ยวจากประเทศเพื่อนบ้านในกลุ่มอาเซียน ยกเว้นวีซ่าให้กับประเทศญี่ปุ่น เกาหลีใต้ รัสเซีย และมองโกเลียสามารถพำนักใน สปป.ลาวได้เพิ่มขึ้นจากเดิมเพียง 15 วัน เป็น 30 วัน ส่งเสริมการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวผ่านทางเว็บไซต์ และการจัดทำหนังสือแนะนำ การท่องเที่ยว 4 ภาษาหลัก ได้แก่ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ ภาษาญี่ปุ่น และภาษาจีน เพื่อให้นักท่องเที่ยว สามารถเข้าถึงข้อมูลแหล่งท่องเที่ยว โรงแรมที่พัก หมายเลขโทรศัพท์สำคัญได้อย่างสะดวกมากยิ่งขึ้น อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในลาวจึงมีอนาคตสดใส

นักลงทุนไทยที่ต้องการเข้ามาลงทุนในสปป.ลาว จะมีความได้เปรียบจากการเป็นประเทศเพื่อนบ้าน ที่มีพรมแดนติดกัน มีจุดเชื่อมโยงกับไทยผ่านการคมนาคมทางอากาศ ทางน้ำ และทางบกผ่านสะพานมิตรภาพไทย-ลาว มีความใกล้ชิดทั้งด้านภาษา ศาสนา และวัฒนธรรม กอปรกับการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนส่งผลให้ผู้ประกอบการไทยสามารถเข้าไปดำเนินกิจการในประเทศสมาชิกได้สะดวกมากขึ้นโดยเฉพาะ ภาคบริการซึ่งไทยมีศักยภาพ

ข้อมูลอ้างอิง

- <http://www.exim.go.th/doc/newscenter/40079.pdf>
- <http://www.posttoday.com/biz/aec/column/464206>
- <http://www.posttoday.com/biz/aec/column/465308>
- http://www.thaisavannakhet.com/vientiane/th/about/about_investments/detail.php?ELEMENT_ID=742

ปัญหายาเสพติดในอาเซียน

นางสาวอัมพะวัน ปฐมกุล
กลุ่มงานภาษาจีนและภาษาอื่น

ประเทศในอาเซียนต่างเผชิญกับปัญหายาเสพติด ซึ่งกลายเป็นภัยคุกคามความมั่นคงทั้งในระดับประเทศและภูมิภาค แม้รัฐบาลของแต่ละประเทศใช้เงินจำนวนมากเพื่อป้องกันปราบปราม และลดการแพร่ระบาดของยาเสพติด แต่ปัญหายาเสพติดในภูมิภาคยังมีแนวโน้มรุนแรง เมื่อความก้าวหน้าด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารทำให้โลกไร้พรมแดน การประกอบอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดได้ปรับเปลี่ยนรูปแบบจากการดำเนินการโดยปัจเจกชนหรือกลุ่มบุคคล พัฒนากลายเป็นการดำเนินการแบบองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ เชื่อมโยงกันเป็นเครือข่าย มีผู้กระทำความผิดมากกว่าหนึ่งเชื้อชาติ พัฒนารูปแบบการกระทำความผิดจนทำให้ปัญหายาเสพติดมีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น

ประเทศในอาเซียนประสบปัญหายาเสพติดที่คล้ายคลึงกันทั้งปัญหาการลักลอบผลิต การลำเลียงขนส่งในรูปแบบใหม่ ๆ การค้า และการแพร่ระบาดของยาเสพติด ประเทศสมาชิกตระหนักถึงภัยคุกคามจากยาเสพติดที่สามารถทำลายความมั่นคงของรัฐทั้งทางเศรษฐกิจและสังคม ประเทศใดประเทศหนึ่งไม่อาจแก้ไขปัญหาได้เพียงลำพัง อาเซียนจึงเร่งส่งเสริมความร่วมมือเพื่อแก้ไขปัญหาได้ครอบคลุมทุกมิติและขจัดยาเสพติดให้หมดไปจากภูมิภาค ในการประชุมสุดยอดผู้นำอาเซียนครั้งที่ 21 ณ กรุงพนมเปญ ประเทศกัมพูชา ได้มีการรับรองปฏิญญาร่วมของผู้นำอาเซียนเพื่อให้เกิดการเป็นอาเซียนที่ปลอดยาเสพติดในปี 2558 ซึ่งเป็นการเลื่อนกำหนดการเป็นเขตปลอดยาเสพติดอาเซียนให้เร็วขึ้น 5 ปี จากเดิมที่ได้ประกาศวิสัยทัศน์ของการเป็นเขตปลอดยาเสพติดอาเซียน ภายในปี 2563 ทั้งนี้ เรื่องอาเซียนเป็นเขตปลอดยาเสพติดได้ถูกบรรจุอยู่ในแผนงานการจัดตั้งประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน และแผนงานการจัดตั้งประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียนด้วย

อาเซียนมีกลไกความร่วมมือที่เกี่ยวข้องกับการต่อต้านยาเสพติด อาทิ

- การประชุมเจ้าหน้าที่อาวุโสอาเซียนด้านยาเสพติด (ASEAN Senior Officials Meeting on Drug Matters: ASOD) ซึ่งจัดการประชุมต่อเนื่องทุกปีเพื่อวิเคราะห์ปัญหาและจัดทำกรอบความร่วมมือในภูมิภาค โดยประเทศสมาชิกจะผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันเป็นเจ้าภาพเรียงตามลำดับตัวอักษร ในการประชุมครั้งแรก เมื่อปี 2519 ที่ประชุมกำหนดเป้าหมายคือการส่งเสริมความร่วมมือด้านการต่อต้านยาเสพติด และการแสวงหามาตรการต่าง ๆ ทั้งในด้านการปราบปราม การป้องกัน และการบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพของผู้ติดยาเสพติด

ในการประชุมฯ ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย ปี 2522 ที่ประชุมกำหนดมอบหมายภารกิจให้ประเทศอาเซียนรับผิดชอบแต่ละด้าน ประเทศฟิลิปปินส์ดูแลด้านการป้องกันยาเสพติด มาเลเซียดูแลด้านการบำบัดรักษาและฟื้นฟู ไทยดูแลด้านการปราบปรามยาเสพติด และสิงคโปร์เป็นผู้ดูแลด้านการวิจัย เมื่อเดือนสิงหาคม 2559 ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพจัดการประชุมเจ้าหน้าที่อาวุโสอาเซียนด้านยาเสพติด ครั้งที่ 37 ณ กรุงเทพมหานคร เพื่อติดตามความคืบหน้าการดำเนินงานด้านยาเสพติดของแต่ละประเทศสมาชิก รวมถึงหารือเรื่องการจัดทำแผนปฏิบัติการอาเซียนฉบับใหม่ 10 ปี “แผนปฏิบัติการอาเซียน

เพื่อประชาคมอาเซียนปลอดภัยจากยาเสพติด ปี 2559 - 2568" และเร่งหามาตรการเสริมสร้างความร่วมมือในการสนับสนุนการดำเนินงานป้องกันปราบปราม และบำบัดฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติดระหว่างประเทศสมาชิก/อาเซียนกับประเทศคู่เจรจาให้ใกล้ชิดยิ่งขึ้นอันนำไปสู่การเป็นประชาคมที่ปลอดภัยจากยาเสพติด

- การประชุมประจำปีของเจ้าหน้าที่อาวุโสอาเซียนว่าด้วยอาชญากรรมข้ามชาติ (ASEAN Senior Officials on Transnational Crime: SOMTC) จะดูแลภาพรวมด้านอาชญากรรมข้ามชาติทั้งหมดในปี 2540 มีการลงนามในปฏิญญาอาเซียนว่าด้วยอาชญากรรมข้ามชาติ (ASEAN Declaration on Transnational Crime) ในปี 2544 ที่ประชุมระดับรัฐมนตรีอาเซียนด้านอาชญากรรมข้ามชาติได้จัดทำแผนปฏิบัติการเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติโดยกำหนดความร่วมมือไว้ 8 ด้าน ซึ่งการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดเป็น 1 ใน 8 สาขาความร่วมมือ โดยประเทศไทยได้รับมอบหมายให้เป็นผู้รับผิดชอบหลักด้านการปราบปรามยาเสพติด

อาเซียนยกระดับความสำคัญปัญหาเสพติด จนนำไปสู่การจัดตั้งสำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดอาเซียน (ASEAN Narcotics Cooperation Center: ASEAN-NARCO) ในปี 2557 โดยมีสถานที่ตั้งอยู่ที่สำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ประเทศไทย ทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางความร่วมมือและองค์ความรู้ ประสานงานประเทศสมาชิกในการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดในระดับภูมิภาค สร้างการเชื่อมโยงเครือข่ายข้อมูลยาเสพติดระหว่างประเทศสมาชิก ซึ่งนำไปใช้ประโยชน์ในการปฏิบัติการเพื่อการสกัดกั้นและยับยั้งการแพร่ระบาดของยาเสพติดในประเทศสมาชิกอย่างเป็นรูปธรรม

ข้อมูลอ้างอิง

- <http://www.manager.co.th/>
- <http://www.mfa.go.th/asean/th/>
- <https://www.etda.or.th/content/1660.html>
- <http://www.asean thai.net/>
- <http://www.thairath.co.th/content/650032>
- <https://aseannarco.oncb.go.th>

รอบรู้อาเซียน

ปีที่ 4 ฉบับที่ 4 สำนักภาษาต่างประเทศ สำนักงานเลขาธิการมูลนิธิ (มกราคม 2560)

บททดสอบของรัฐบาลเมียนมากับวิกฤติโรฮิงญา

นางสาวสุภัจฉรี เรืองสิทธิชัย
กลุ่มงานภาษาฝรั่งเศส รัสเซีย และอิตาลี

หลังจากการเปลี่ยนผ่านทางการเมืองครั้งประวัติศาสตร์ของประเทศเมียนมาที่นำไปสู่การเปิดประเทศและการเลือกตั้งทั่วไปในปี 2558 พรรคสันนิบาตแห่งชาติเพื่อประชาธิปไตย (National League for Democracy - NLD) ของนางออง ซาน ซูจี ได้รับชัยชนะครองเสียงข้างมากในรัฐสภา และเธอให้สัญญาว่าจะนำพาประเทศไปสู่ “สันติภาพและความปรองดอง” (Peace and National Reconciliation) ประชาคมโลกจับตามองพัฒนาการของเมียนมาเนื่องจากเป็นครั้งแรกในรอบ 50 ปี ที่เมียนมาหลุดพ้นจากการปกครองโดยรัฐบาลทหาร

การทวิความรุนแรงของวิกฤติโรฮิงญา

หากแต่เส้นทางสู่สันติภาพและความปรองดองนั้นไม่ได้ราบเรียบเสมอไป ประเด็นวิกฤติโรฮิงญาได้กลายเป็นบททดสอบสำคัญสำหรับรัฐบาลเมียนมา เจตนารมณ์ของนางออง ซาน ซูจี คือการสร้างความปลอดภัยระหว่างชาวพุทธและชาวมุสลิมในประเทศ อย่างไรก็ตาม เหตุการณ์ความรุนแรงเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะในเดือนตุลาคม 2559 เมื่อกองกำลังรัฐบาลปฏิบัติการปราบปรามชาวมุสลิมโรฮิงญาจนเป็นเหตุให้มีผู้เสียชีวิต 86 คน และอีกกว่า 27,000 คนต้องอพยพไปยังบังคลาเทศ เหตุการณ์ปะทะกันดังกล่าวเชื่อว่าเป็นการตอบโต้ของรัฐบาลต่อการโจมตีด้านตรวจ ซึ่งทำให้เจ้าหน้าที่ตำรวจเสียชีวิต 9 นาย โดยเชื่อว่าเป็นฝีมือของชาวมุสลิมโรฮิงญา

เหตุการณ์รุนแรงนี้ก่อให้เกิดกระแสวิพากษ์วิจารณ์ เมื่อวันที่ 4 ธันวาคม 2559 นายนาจิบ ราซัค นายกรัฐมนตรีมาเลเซีย ได้นำขบวนชาวโรฮิงญานับหมื่นคนประท้วงหน้าสถานทูตเมียนมาในกรุงกัวลาลัมเปอร์และเรียกร้องให้สหประชาชาติสนใจวิกฤติโรฮิงญา ซึ่งนายนาจิบ ราซัค เรียกวิกฤติการณ์ดังกล่าวว่าเป็นการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ (genocide) ที่จำเป็นต้องมีการหารือในระดับโลก อย่างไรก็ตาม นายกรัฐมนตรีนาจิบ ราซัค ถูกวิจารณ์ว่าการแสดงออกดังกล่าวเป็นเพียงความพยายามในการเบี่ยงเบนความสนใจจากกรณีคดีทุจริตคอร์รัปชันของตนและเรียกคะแนนเสียงจากชาวมุสลิมในมาเลเซียเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการเลือกตั้งทั่วไปที่จะมีขึ้นในปี 2561

ในขณะที่กลุ่มวิกฤติสากล (International Crisis Group - ICG) ออกรายงานระบุถึงความเชื่อมโยงระหว่างเหตุการณ์ความรุนแรงในรัฐยะไข่กับกลุ่มหัวรุนแรงในซาอุดีอาระเบียและปากีสถาน รายงานนี้ระบุว่ากลุ่มหัวรุนแรงอิสลามที่เรียกตัวเองว่า Harakah al-Yakin ได้ประกาศแสดงความรับผิดชอบต่อการโจมตีด้านตรวจที่ทำให้เจ้าหน้าที่ตำรวจเมียนมาเสียชีวิต พร้อมอ้างว่าได้จัดตั้งคณะกรรมการซึ่งมีสมาชิก 20 คน ทำหน้าที่กำกับดูแลการปฏิบัติงานของนักรบภาคสนามในรัฐยะไข่อีกด้วย โดยเป้าหมายหลักของกลุ่มหัวรุนแรงนี้คือการกดดันรัฐบาลเมียนมาให้ยุติการละเมิดสิทธิ และให้สัญชาติและสถานะพำนักถาวรต่อชาวมุสลิมโรฮิงญาในเมียนมา

กระแสวิพากษ์วิจารณ์ก่อให้เกิดแรงกดดันจนรัฐบาลเมียนมาต้องเรียกประชุมรัฐมนตรีต่างประเทศอาเซียนอย่างไม่เป็นทางการเมื่อวันที่ 19 ธันวาคม 2559 ณ นครย่างกุ้ง เป็นการประชุมลับโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อชี้แจงข้อเท็จจริงและหารือเรื่องการให้ความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมต่อชาวมุสลิมโรฮิงญา รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศมาเลเซียแสดงจุดยืนของประเทศว่าวิกฤติโรฮิงญาเป็นประเด็นระดับภูมิภาคที่ประเทศอาเซียนควรร่วมกันแก้ไข ในขณะที่นางออง ซาน ซูจี ออกมาชี้แจงว่า “รัฐบาลตระหนักถึงปัญหาชนกลุ่มน้อยอย่างจริงจัง หากแต่การแก้ไขปัญหาที่ซับซ้อนต้องอาศัยเวลาและพื้นที่ให้รัฐบาลได้ดำเนินการ” การประชุมดังกล่าวถือเป็นการประชุมแบบพหุภาคีครั้งแรกที่รัฐบาลเมียนมาเป็นผู้ริเริ่มการประชุม ทั้งนี้ ในปี 2558 อาเซียนได้เรียกประชุมเพื่อหารือประเด็นวิกฤติผู้อพยพ หากแต่รัฐบาลเมียนมาปฏิเสธที่จะใช้คำว่า ‘โรฮิงญา’ ในที่ประชุม คำว่าโรฮิงญาจึงไม่ปรากฏในเอกสารทางการใด ๆ นักสิทธิมนุษยชนจึงถือว่าการประชุมครั้งดังกล่าวเป็นเพียงหนึ่งในเวทีสนทนาของอาเซียนที่ขาดผลลัพธ์อันเป็นรูปธรรม (talk-shop)

แรงกดดันต่อนางออง ซาน ซูจี

ในฐานะนักรณรงค์ประชาธิปไตยที่พาประเทศหลุดพ้นจากรัฐบาลทหาร นางออง ซาน ซู จี เปรียบเสมือนสัญลักษณ์แห่งความหวังของประชาธิปไตย เธอได้รับการจับตามองว่าจะมีวิธีรับมือกับปัญหาชนกลุ่มน้อยในเมียนมาได้อย่างไร นางออง ซาน ซูจี ถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างกว้างขวางโดยสื่อตะวันตกว่านิ่งเฉยและละเลยสิทธิพื้นฐานของชนกลุ่มน้อยในประเทศ โดยไม่มีการออกมาประณามเหตุการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้น ในเดือนธันวาคม 2559 กลุ่มผู้ได้รับรางวัลโนเบลยื่นจดหมายเปิดผนึกถึงคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ ระบุถึงความผิดหวังในตัวนางออง ซาน ซูจี ผู้เคยรับรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพ แต่วันนี้เธอกลับไม่สามารถยื่นหยัดต่อผู้เพื่อรับรองสิทธิพลเมืองแก่ชาวโรฮิงญาได้อย่างสมบูรณ์ พร้อมระบุว่าเหตุการณ์ความรุนแรงในเมียนมาอาจมีนัยยะสำคัญที่เข้าข่ายการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์หรืออาชญากรรมต่อมนุษยชาติอีกด้วย

นายไมเคิล บูห์เลอร์ ผู้เชี่ยวชาญด้านการเมืองในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ประจำไอแอส มหาวิทยาลัยแห่งลอนดอนให้ความเห็นว่า “ออง ซาน ซูจี อยู่ในฐานะลำบาก เพราะหากเธอออกมาปกป้องชาวโรฮิงญาอย่างเต็มตัว เธอจะถูกกลุ่มชาวมุสลิมชาตินิยมมองว่าเป็น ‘ผู้ทรยศ’ แต่ถ้าไม่ออกมาปกป้องชาวโรฮิงญา ชนกลุ่มน้อยทุกกลุ่มในเมียนมา จะเริ่มไม่สนับสนุนรัฐบาลของเธอเพราะไม่สามารถถ่วงน้ำหนักที่จะปกป้องสิทธิความเป็นพลเมืองของพวกเขาได้”

อย่างไรก็ตาม นางออง ซาน ซูจี ก็ไม่ได้เพิกเฉยต่อเหตุการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้น เธอได้เชิญนายโคฟี อันนัน อดีตเลขาธิการสหประชาชาติเป็นหัวหน้าการประชุมหารือเพื่อหาทางออกต่อความรุนแรงที่เกิดขึ้นในรัฐยะไข่ และในที่ประชุมรัฐมนตรีต่างประเทศอาเซียนอย่างไม่เป็นทางการ นางออง ซาน ซูจี ได้ชี้แจงว่ารัฐบาลเมียนมาตระหนักถึงความสำคัญของปัญหาที่มีแนวโน้มทวีความรุนแรงขึ้น พร้อมตอบรับความช่วยเหลือทางมนุษยธรรม และยื่นข้อเสนอให้สื่อต่างประเทศลงพื้นที่ปฏิบัติหน้าที่ได้ตามสมควร

ข้อจำกัดในบทบาทของอาเซียน

อาเซียนเองเป็นองค์กรบูรณาการระหว่างประเทศที่มีข้อจำกัดในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้ง เนื่องจากอาเซียนไม่มีกลไกรูปธรรมในการแก้ไขข้อพิพาทความขัดแย้งระหว่างประเทศสมาชิก หากแต่อาเซียนมักนิยมใช้การทูตเชิงป้องกัน หรือมาตรการที่ไม่เป็นทางการเพื่อจัดการความขัดแย้ง (conflict management) มากกว่าการแก้ไขความขัดแย้ง (conflict resolution) ซึ่งสัมพันธ์กับหลักการไม่แทรกแซงกิจการภายใน (non-interference) ของประเทศสมาชิก ทำให้เกิดข้อจำกัดในการจัดการกับปัญหาชนกลุ่มน้อยโรฮิงญา เนื่องจากรัฐบาลเมียนมามองว่าวิกฤติโรฮิงญาเป็นปัญหาภายในประเทศ และการหารือเพื่อนำมาซึ่งมาตรการแก้ไขปัญหาดังกล่าว ต้องคำนึงถึงอำนาจอธิปไตยของเมียนมา

ความกังวลของประเทศอาเซียนคือการเพิกเฉยของรัฐบาลเมียนมาต่อเหตุการณ์ความรุนแรงที่เป็นปัจจัยบีบบังคับให้ชาวมุสลิมโรฮิงญาต้องอพยพไปยังประเทศอื่น แต่แต่ละประเทศสมาชิกอาเซียนมีศักยภาพในการรับภาระผู้อพยพได้แตกต่างกัน และยังไม่มีการระดับภูมิภาคในการรับรองปัญหาดังกล่าวร่วมกัน นางอังคณา นีละไพจิตร กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติประเทศไทย ให้ความเห็นว่า “อาเซียนควรทบทวนกฎระเบียบที่ห้ามประเทศสมาชิกแทรกแซงกิจการภายในของแต่ละประเทศ ถ้าไปใช้กฎระเบียบแบบฉันทามติ (consensus) ก็จะสามารถกดดันให้เมียนมาแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อชาวโรฮิงญาได้ นอกจากนี้ประชาคมอาเซียนให้ความสำคัญแต่เรื่องเศรษฐกิจ แต่ลืมให้ความสำคัญกับคุณค่าความเป็นมนุษย์ของประชากรในภูมิภาค เพราะในเวลานี้ชาติตะวันตกกำลังหือที่เมียนมาเป็นประชาธิปไตย แต่ลืมไปว่าปัญหาเหล่านี้ยังคงมีอยู่”

อย่างไรก็ตาม รัฐบาลเมียนมาตระหนักดีถึงความจำเป็นในการสร้างสันติภาพและความปรองดองในประเทศ เพื่อปูพื้นฐานระบอบประชาธิปไตยที่เพิ่งเริ่มต้น เนื่องจากรัฐธรรมนูญเมียนมากำหนดให้ทหารสามารถยึดอำนาจคืนจากพลเรือนได้ในกรณีที่เกิดความไม่สงบและความรุนแรงภายในประเทศ รัฐบาลเมียนมาชุดปัจจุบันย่อมไม่ต้องการให้ขอบเขตความรุนแรงลุกลามบานปลายจนอาจส่งผลกระทบต่อความน่าเชื่อถือและความชอบธรรมของรัฐบาล ที่อาจเป็นเหตุให้รัฐบาลทหารกลับสู่อำนาจอีกครั้ง ดังนั้น นอกจากปัญหาวิกฤติโรฮิงญาจะเป็นบททดสอบอันยิ่งใหญ่สำหรับรัฐบาลเมียนมาแล้ว ยังเป็นบทเรียนสำหรับอาเซียนในการทบทวนวิถีอาเซียน หลักการไม่แทรกแซงกิจการภายใน หลักสิทธิมนุษยชนสากล รวมถึงมาตรการในการจัดการและการแก้ไขความขัดแย้งภายในภูมิภาคอีกด้วย

ข้อมูลอ้างอิง:

- <http://www.reuters.com/article/us-myanmar-rohingya-asean-malaysia-idUSKBN1480E1>
- <http://themomentum.co/momentum-feature-myanmar-aungsan-suukyi-rohingya-problem>
- <http://www.bangkokpost.com/opinion/opinion/1169161/rohingya- plight-now-an-asean-issue>
- <http://www.aljazeera.com/news/2016/12/urged-rohingya-human-crisis-161230202804249.html>

การประชุมรัฐมนตรีต่างประเทศกรอบความร่วมมือแม่โขง - ล้านช้าง ครั้งที่ 2

นายปิยะชาติ ชินจิต
กลุ่มงานภาษาฝรั่งเศส รัสเซีย และอิตาลี

การประชุมรัฐมนตรีต่างประเทศกรอบความร่วมมือแม่โขง - ล้านช้าง ครั้งที่ 2 (the 2nd Mekong - Lancang Cooperation Foreign Ministers' Meeting) ได้จัดขึ้นเมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2559 ณ เมืองเสียมราฐ ประเทศกัมพูชา

กรอบความร่วมมือแม่โขง - ล้านช้าง ได้ก่อตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการจากที่ประชุมผู้นำกรอบความร่วมมือแม่โขง - ล้านช้าง ครั้งที่ 1 เมื่อวันที่ 23 มีนาคม 2559 ณ เมืองชานย่ามณฑลไห่หนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน โดยมีนายกรัฐมนตรีไทยและจีนเป็นประธานร่วมกัน และมีประเทศในกลุ่มน้ำโขง

อีก 4 ประเทศร่วมเป็นสมาชิก ได้แก่ กัมพูชา สปป.ลาว เมียนมา และเวียดนาม มีวัตถุประสงค์เพื่อการพัฒนาอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขงอย่างยั่งยืน ลดความเหลื่อมล้ำด้านการพัฒนา ระหว่างประเทศในอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง และระหว่างอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขงกับภูมิภาคอื่น ๆ ส่งเสริมความแข็งแกร่งให้กับประชาคมอาเซียนในภาพรวม ผลักดันให้บรรลุเป้าหมายขององค์การสหประชาชาติที่ให้มีการพัฒนาอย่างยั่งยืนในปี 2573 รวมทั้งเป็นโอกาสของไทยในการแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ในการพัฒนาอย่างยั่งยืนตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงกับสมาชิกในกลุ่มด้วย

ในส่วนของที่ประชุมรัฐมนตรีต่างประเทศกรอบความร่วมมือแม่โขง - ล้านช้าง ครั้งที่ 2 นั้น กัมพูชาและจีนเป็นประธานร่วม ภายใต้แนวคิด "Shared River, Shared Future" (สมาชิกทุกประเทศที่ตั้งอยู่บนแม่น้ำสายเดียวกันและมีอนาคตร่วมกัน) เพื่อติดตามความคืบหน้าของการดำเนินการตามวิสัยทัศน์และข้อริเริ่มที่เป็นผลลัพธ์จากการประชุมผู้นำกรอบความร่วมมือแม่โขง - ล้านช้าง ครั้งที่ 1 โดยเฉพาะการสร้างกลไกการทำงานในสาขาที่ผู้นำให้ความสำคัญเป็นลำดับต้น และการดำเนินโครงการเร่งด่วนตามรายการโครงการซึ่งที่ประชุมผู้นำให้ความเห็นชอบ รวมทั้งหารือแนวทางขับเคลื่อนความร่วมมือในอนาคตเพื่อรักษาพลวัตให้มีความต่อเนื่องและเกิดผลเป็นรูปธรรม

ที่ประชุมได้ทบทวนความคืบหน้าของกรอบความร่วมมือแม่โขง - ล้านช้าง และได้หารือทิศทางความร่วมมือระหว่างประเทศสมาชิกในอนาคต โดยเฉพาะการผลักดันการจัดตั้งคณะทำงานใน 6 สาขา ที่ให้ความสำคัญเป็นลำดับต้น ได้แก่ 1) ความร่วมมือทรัพยากรน้ำ 2) ความร่วมมือเศรษฐกิจข้ามพรมแดน 3) การเกษตร 4) การลดความยากจน 5) ความเชื่อมโยง และ 6) การส่งเสริมศักยภาพในการผลิต เพื่อดำเนินโครงการเร่งด่วนที่เกี่ยวข้องให้แล้วเสร็จหรือเกิดผลลัพธ์อย่างชัดเจน พร้อมทั้งจัดทำแผนปฏิบัติการระยะ 5 ปี และพิจารณาโครงการความร่วมมือ รุ่นที่ 2 เพื่อเสนอต่อที่ประชุมผู้นำกรอบความร่วมมือแม่โขง - ล้านช้าง ครั้งที่ 2 ซึ่งจะจัดขึ้นในช่วงต้นปี 2561 นอกจากนี้ ที่ประชุมยังได้เห็นพ้องที่จะจัดตั้งกลไกประสานงานกลางในประเทศภายใต้กระทรวงการต่างประเทศตามหลักปฏิบัติของแต่ละประเทศ

ในส่วนท่าทีของจีน รัฐมนตรีต่างประเทศของจีนได้เน้นย้ำถึงความสำเร็จของความร่วมมือว่า ตั้งแต่การประชุมกรอบความร่วมมือแม่โขง - ล้านช้าง ครั้งที่ 1 กลไกของกรอบความร่วมมือดังกล่าวได้พัฒนาอย่างต่อเนื่องโดยมีการจัดตั้งคณะทำงานร่วมกัน (joint working groups) ในหลายสาขา ในกรณีนี้ การดำเนินโครงการจำนวน 45 โครงการได้รับผลสำเร็จอย่างต่อเนื่อง และในขณะนี้ ความร่วมมือที่เป็นรูปธรรมกำลังจะขยายครอบคลุมในทุกภาคส่วน ดังนั้นกรอบความร่วมมือแม่โขง - ล้านช้างจึงพร้อมแสดงให้ทั่วโลกเห็นถึงความเจริญเติบโตที่รวดเร็วและศักยภาพของความร่วมมือในกลุ่มดังกล่าว

ในส่วนของกัมพูชาได้ให้ข้อสังเกตต่อพัฒนาการของกรอบความร่วมมือฯ ว่าสามารถตอบสนองต่อความต้องการในการพัฒนาของแต่ละประเทศในภูมิภาค และทุกฝ่ายล้วนชื่นชมจีนที่ให้ความสำคัญต่อกรอบความร่วมมือฯ และหวังว่าจีนจะยังคงมีบทบาทสำคัญและเป็นผู้นำในกระบวนการพัฒนากรอบความร่วมมือของภูมิภาค

สำหรับประเทศไทยได้เสนอสาขาความร่วมมือที่ควรให้ความสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์ชาติ อาทิ ความร่วมมือด้านทรัพยากรน้ำ ความเชื่อมโยงด้านดิจิทัล การพัฒนาขีดความสามารถเพื่อสร้างห่วงโซ่อุปทานและห่วงโซ่คุณค่าในอนุภูมิภาค การสร้างแบรนด์แม่โขง (Mekong Branding) การใช้วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมเพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ผู้ประกอบการ ความร่วมมือในเขตเศรษฐกิจพิเศษ และการสร้างความตระหนักรู้ด้านสิ่งแวดล้อม รวมถึงวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (Greening SMEs) นอกจากนี้ ไทยสนับสนุนข้อเสนอใหม่ของเวียดนาม ที่ให้มีช่องทางแลกเปลี่ยนข้อมูลเร่งด่วน (Hotline) ด้านทรัพยากรน้ำ ซึ่งประเทศสมาชิกจะได้หารือกันต่อไป

นอกจากนี้ ที่ประชุมได้รับรองเอกสารผลลัพธ์ 3 ฉบับ ได้แก่ ถ้อยแถลงร่วมการประชุมรัฐมนตรีต่างประเทศกรอบความร่วมมือแม่โขง - ล้านช้าง ครั้งที่ 2 เอกสารหลักการในภาพรวมสำหรับการจัดตั้งคณะทำงานในสาขาที่ให้ความสำคัญเป็นลำดับต้น และตารางติดตามความคืบหน้าของผลลัพธ์การประชุมผู้นำกรอบความร่วมมือแม่โขง - ล้านช้าง ครั้งที่ 1

กรอบความร่วมมือแม่โขง - ล้านช้าง เป็นตัวอย่างที่ดีของความร่วมมือระหว่างประเทศกำลังพัฒนา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน ลดความเหลื่อมล้ำระหว่างประเทศสมาชิกเพื่อส่งเสริมประชาคมอาเซียน เน้นการดำเนินการให้เกิดผลลัพธ์อย่างเป็นรูปธรรม โดยส่งเสริมเต็มเต็มและให้คุณค่าเพิ่มต่อการดำเนินการที่มีอยู่แล้วในกรอบความร่วมมืออื่น ๆ

ข้อมูลอ้างอิง

- www.fmprc.gov.cn/mfa_eng/zxxx_662805/t1427021.shtml
- www.mfa.go.th
- www.newsdatatoday.com/index.php/politic/2015-12-27-03-26-45/75059
- www.tnamcot.com/content/619902

มรดกอุทยานแห่งอาเซียน

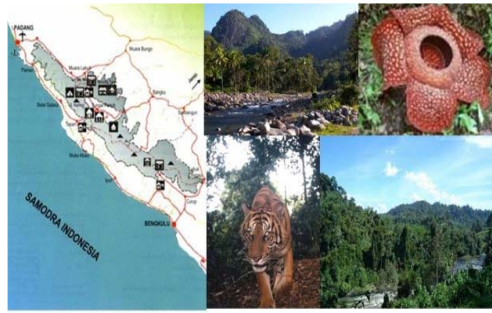
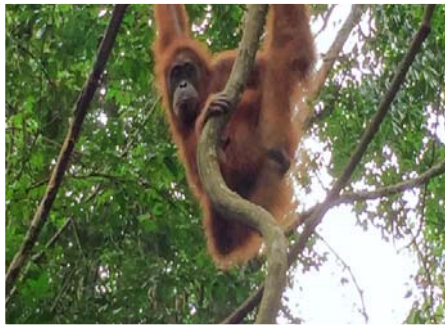
นางสุวรรณี หุตายน
ผู้บังคับบัญชากลุ่มงานภาษาจีนและภาษาอื่น

มรดกอุทยานแห่งอาเซียน (ASEAN Heritage Parks: AHP) เป็นหนึ่งในกลไกความร่วมมือด้านสิ่งแวดล้อมของประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน มีที่มาจากกรเริ่มต้นของประเทศสมาชิกอาเซียน 6 ประเทศ คือ บรูไน อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ และไทย ได้ร่วมลงนามในปฏิญญาอาเซียนว่าด้วยเรื่องมรดกอุทยานและการอนุรักษ์ (ASEAN Declaration on Heritage Parks and Reserves) เมื่อวันที่ 29 พฤศจิกายน 2527 และต่อมาในการประชุมรัฐมนตรีสิ่งแวดล้อมอาเซียนที่กรุงย่างกุ้ง ประเทศเมียนมา เมื่อวันที่ 18 ธันวาคม 2546 ได้ตระหนักถึงความสำคัญในการอนุรักษ์สภาพธรรมชาติและระบบนิเวศที่มีความหลากหลาย รวมถึงความจำเป็นในการดูแลพื้นที่คุ้มครองของแต่ละชาติสมาชิก ผ่านการสร้างเครือข่ายแห่งภูมิภาคในการเป็นตัวแทนเพื่อปกป้องพื้นที่ ทั้งนี้ประเทศเวียดนาม สปป. ลาว เมียนมา และกัมพูชา ได้ร่วมลงนามในปฏิญญาดังกล่าวภายหลังการเข้าร่วมเป็นสมาชิกอาเซียน

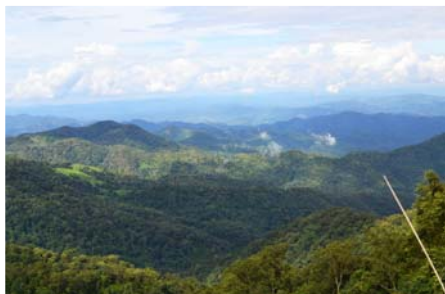
ด้วย “เป็นพื้นที่อนุรักษ์ที่มีความสำคัญสูงที่เป็นตัวแทนระบบนิเวศของภูมิภาค” พื้นที่ที่จะได้รับการเสนอให้เป็นพื้นที่คุ้มครองในฐานะมรดกอุทยานแห่งอาเซียน ต้องเป็นเขตพื้นที่ที่มีความโดดเด่นทั้งสภาพภูมิทัศน์ มีความสมบูรณ์ทางนิเวศ มีความหลากหลายทางชีวภาพทั้งที่เป็นทรัพยากรทางทะเลหรือทรัพยากรทางบก เป็นพื้นที่คุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์และวัฒนธรรมอันหลากหลาย หรือเป็นแหล่งอนุรักษ์ถิ่นที่อยู่สำคัญของพืชหรือสัตว์ หรือเอื้อต่อการดำรงชีวิตของประชาชนจำนวนมากที่ต้องพึ่งพิงทรัพยากรธรรมชาติจากพื้นที่คุ้มครองนี้ ดังนั้น จึงควรค่าต่อการสงวนรักษาไว้ เพื่อเป็นมรดกทางธรรมชาติของภูมิภาคอาเซียน ปัจจุบัน มรดกอุทยานแห่งอาเซียนประกอบด้วยพื้นที่อนุรักษ์จำนวน 38 แห่ง¹ ได้แก่

Brunei Darussalam	Tasek Merimbun Heritage Park
Cambodia	Preah Monivong (Bokor) National Park / Virachey National Park
Indonesia	Gunung Leuser National Park / Kerinci-Seblat National Park / Lorentz National Park / Way Kambas National Park
Lao PDR	Nam Ha National Protected Area
Malaysia	Kinabalu National Park / Gunung Mulu National Park / Taman Negara National Park
Myanmar	Alaungdaw Kathapa National Park / Indawgyi Lake Wildlife Sanctuary / Inle Lake Wildlife Sanctuary / Hkakaborazi National Park / Lampi Marine National Park / Meinmahla Kyun Wildlife Sanctuary / Nat Ma Taung National Park
Philippines	Mt. Apo Natural Park / Mounts Iglit-Baco National Park / Mt. Kitanglad Range Natural Park / Mt. Malindang Range Natural Park / Mt. Makiling Nature Reserve / Mt. Hamiguitan Range Wildlife Sanctuary / Tubataha Reefs Natural Park / Mount Timpoong-Hibok-Hibok Natural Monument
Singapore	Sungei Buloh Wetland Reserve / Bukit Timah Nature Reserve
Thailand	Ao Phang-Nga-Mu Ko Surin-Mu Ko Similan National Park / Kaeng Krachan Forest Complex / Khao Yai National Park / Tarutao National Park
Viet Nam	Kon Ka Kinh National Park / Chu Mom Ray National Park / Ba Be National Park / Hoang Lien Sa Pa National Park / U Minh Thuong National Park / Bai Tu Long National Park

¹ ข้อมูลจาก CHM ASEANBIODIVERSITY (<http://chm.aseanbiodiversity.org/>) CHM (Clearing-House Mechanism) คือ กลไกการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารตามมาตรา 18 วรรค 3 ของอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ ซึ่งได้รับการลงนามในการประชุมสหประชาชาติว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา (United Nations Conference on Environment and Development: UNCED) ระหว่างวันที่ 5-14 มิถุนายน 2535 ณ นครริโอ เดอ จาเนโร สหพันธ์สาธารณรัฐบราซิล เพื่อส่งเสริมความร่วมมือทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

Peta Taman Nasional Kerinci Seblat

พื้นที่อนุรักษ์ทั้ง 38 แห่ง มีคุณค่าทั้งต่อระดับภูมิภาคและระดับโลก เช่น Gunung Leuser National Park เป็นส่วนหนึ่งของพื้นที่มรดกโลกทางธรรมชาติ “มรดกของป่าฝนเขตร้อนบนเกาะสุมาตรา (Tropical Rain Forest Heritage of Sumatra)” รวมถึงเป็นถิ่นอาศัยที่สำคัญของอูรังอุตังสุมาตราซึ่งพบเฉพาะบนเกาะนี้ และอยู่ในสถานะใกล้สูญพันธุ์ Kerinci Seblat National Park ป่าฝนเขตร้อนที่เก่าแก่ที่สุดในเอเชีย เป็นแหล่งรวมพืชพรรณและ

สัตว์ป่าหายากนานาชนิด โดยเฉพาะเสือโคร่งสุมาตรา Nam Ha National Protected Area เขตพื้นที่ธรรมชาติดั้งเดิมที่สภาพยังคงสมบูรณ์มาก ครอบคลุมพื้นที่ในจังหวัดหลวงน้ำทาซึ่งอยู่ทางตอนเหนือของ สปป.ลาว ระดับความสูงของพื้นที่ที่มีความแตกต่าง ทำให้เกิดความหลากหลายทางชีวภาพ อีกทั้ง เป็นพื้นที่อยู่อาศัยของกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ทั้งไทลื้อ ไทดำ ขมุ อาข่า ลาหู่ เย้า และม้ง Indawgyi Lake Wildlife Sanctuary ทะเลสาบน้ำจืดที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในเมียนมา และเป็นหนึ่งในทะเลสาบขนาดใหญ่ของภูมิภาคอาเซียน รวมถึงเป็นพื้นที่สำคัญเพื่อการอนุรักษ์นก (Important Bird Area : IBA) กล่าวคือเป็นแหล่งอาศัยของนก 10 ชนิดพันธุ์ที่ถูกคุกคามของโลก และเป็นพื้นที่สำคัญสำหรับการอนุรักษ์นกอพยพ เป็นต้น

อาเซียนแสดงถึงความมุ่งมั่นในการสงวนรักษา/ลดความสูญเสียความหลากหลายระบบนิเวศ ศูนย์ความหลากหลายทางชีวภาพแห่งอาเซียน (ASEAN Centre for Biodiversity: ACB) มีบทบาทสำคัญในฐานะหน่วยงานเลขานุการของโครงการมรดกอุทยานแห่งอาเซียน ทำหน้าที่สนับสนุนข้อมูลและองค์ความรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รวมถึงการจัดการประชุมระดับภูมิภาคทุก ๆ สามปี นอกจากนี้ ยังเผยแพร่ความก้าวหน้าในการอนุรักษ์มรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรมของอาเซียนให้ประชาคมโลกได้รับรู้ โดยล่าสุดในการประชุมภาคีอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ ครั้งที่ 13 ณ เมืองแคนคูน ประเทศเม็กซิโก ระหว่างวันที่ 2-17 ธันวาคม 2559 ศูนย์ความหลากหลายทางชีวภาพแห่งอาเซียน ได้เผยแพร่ข้อมูลความหลากหลายทางชีวภาพในภูมิภาค พร้อมระบุว่าอาเซียนสนับสนุนการจัดตั้งโครงการทุนขนาดเล็ก (Small Grants Programme) ที่มีเป้าหมายเพื่อสนับสนุนทุนในการปรับปรุงวิธีการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพและการดำรงชีวิตของผู้คนในพื้นที่มรดกอุทยานแห่งอาเซียน

ข้อมูลอ้างอิง

- <http://www.siamintelligence.com/asean-heritage-park/>
- <http://whc.unesco.org/en/tentativelists/5872/>
- <http://www.aseanwatch.org/2016/11/29/%>
- <http://chm.aseanbiodiversity.org/>
- <http://www.aseanwatch.org/2016/11/29/%>
- <http://www.aseanwatch.org/2016/11/29/%>

ที่มาภาพ

- <http://www.fondationsegre.org/sumatran-orang-utan-conservation-in-gunung-leuser-national-park-and-singkil-wildlife-reserve/>
- <http://ykharanatours.blogspot.com/2012/04/taman-nasional-kerinci-seblat.html#!/2012/04/taman-nasional-kerinci-seblat.html>
- <http://www.fauna-flora.org/news/large-group-of-rare-crane-species-found-in-northern-myanmar/>
- http://www.namha-npa.org/info/nam_ha_npa.htm

ฟิลิปปินส์ : บทบาทการดำรงตำแหน่งประธานอาเซียนในปี 2560

นายลักกะ จราวิวัฒน์
กลุ่มงานภาษาอังกฤษ

ในพิธีปิดการประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ 28 และ 29 และการส่งมอบตำแหน่งประธานอาเซียน ซึ่งได้จัดขึ้นในวันที่ 8 กันยายน 2559 ณ กรุงเวียงจันทน์ พลโทจุมมะลี ไชยะสอน ประธานประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ส่งมอบตำแหน่งประธานอาเซียนให้ นายโรดรีโก ดูแตร์เต ประธานาธิบดีฟิลิปปินส์

นายดูแตร์เต กล่าวสุนทรพจน์ระหว่างขึ้นรับตำแหน่งประธานอาเซียนว่า “เราจะผลักดันให้อาเซียนเป็นโมเดลของภูมิภาคนิยมและ

เป็นองค์กรที่มีความสำคัญระดับโลก โดยยึดผลประโยชน์ของประชาชนเป็นหลัก และส่งเสริมความร่วมมือกับหุ้นส่วนระดับโลก สร้างความเชื่อมั่นต่อพลเมืองอาเซียนว่าประเทศในภูมิภาคจะอยู่ร่วมกันอย่างสันติ มีเสถียรภาพ มีความปลอดภัย และเจริญก้าวหน้า โดยรักษาความเป็นศูนย์กลางและความเป็นหนึ่งเดียวกันของอาเซียน” การดำรงตำแหน่งประธานอาเซียนเป็นเวลาหนึ่งปีนับแต่วันที่ 1 มกราคม 2560 นั้น ฟิลิปปินส์มุ่งมั่นผลักดันบทบาทของอาเซียนในเวทีโลก ประเด็นหลักของอาเซียนในรอบปีนี้ คือ “หุ้นส่วนเพื่อการเปลี่ยนแปลง การมีส่วนร่วมกับโลก” (Partnering for change, engaging the world) ซึ่งอ้างอิงมาจากคำขวัญในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดีของดูแตร์เตที่ว่า “การเปลี่ยนแปลงกำลังจะมา”

การดำรงตำแหน่งประธานอาเซียนครั้งนี้ ถือเป็นครั้งที่สามของฟิลิปปินส์ ครั้งแรกเกิดขึ้นในปี 2530 สมัยประธานาธิบดี คอราซอน อากีโน ครั้งที่สอง ในปี 2550 สมัยประธานาธิบดี กลอเรีย อาร์โรโย ครั้งที่สามนี้จะมีความพิเศษกว่าสองครั้งที่ผ่านมา เนื่องจากเป็นปีฉลองครบรอบ 50 ปี แห่งการสถาปนาอาเซียน ในฐานะประเทศผู้ก่อตั้งอาเซียน ร่วมกับ อินโดนีเซีย มาเลเซีย สิงคโปร์ และไทย รัฐบาลฟิลิปปินส์ได้จัดสรรงบประมาณสำหรับการเฉลิมฉลองและจัดการประชุมระดับต่าง ๆ ซึ่งในแต่ละปี มีการประชุมจำนวนมาก ทั้งนี้ เป็นไปตามกฎบัตรอาเซียน หมวด 10 การบริหารและขั้นตอนการดำเนินงาน ข้อ 31 ข้อย่อย 2 ที่ระบุว่า “ในหนึ่งปีปฏิทิน อาเซียนจะมีตำแหน่งประธานาธิบดี โดยรัฐสมาชิกที่รับตำแหน่งประธานนั้นจะทำหน้าที่เป็นประธานของ (ก) การประชุมสุดยอดอาเซียน และการประชุมสุดยอดที่เกี่ยวข้อง (ข) คณะมนตรีประสานงานอาเซียน (ค) คณะมนตรีประชาคมอาเซียนทั้งสามคณะ (ง) องค์กรระดับรัฐมนตรีอาเซียนเฉพาะสาขาและเจ้าหน้าที่ระดับสูงที่เกี่ยวข้อง ตามที่เหมาะสม และ (จ) คณะกรรมการผู้แทนถาวร” โดยรัฐบาลฟิลิปปินส์ได้กระจายงบประมาณไปยังหน่วยงานที่รับผิดชอบ ได้แก่ สำนักงานประธานาธิบดี (The Office of the President) กรมการท่องเที่ยว (Department of Tourism) กรมกิจการภายในและท้องถิ่น (Department of the Interior and Local Government)

เรื่องที่ชาวโลกจับตามองมากที่สุด คือ ท่าทีของฟิลิปปินส์ต่อปัญหาความขัดแย้งในทะเลจีนใต้ เนื่องจากนโยบายของประธานาธิบดีดูแตร์เต แตกต่างจากประธานาธิบดีคนก่อน ๆ โดยลดระดับความสัมพันธ์กับสหรัฐอเมริกา และหันไปส่งเสริมความสัมพันธ์กับจีนแทน ในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับข้อพิพาททะเลจีนใต้ ฝ่ายจีนมีท่าทีที่ชัดเจนมาตลอดว่า ต้องการเจรจาเพื่อคลี่คลายปัญหาความขัดแย้งเป็นรายประเทศ แต่กฎบัตรอาเซียนข้อ 32 บทบาทของประธานอาเซียน

ระบุถึงบทบาทของรัฐสมาชิกที่ดำรงตำแหน่งประธานอาเซียนไว้ว่า “... (ข) ทำให้แน่ใจถึงความ เป็นศูนย์กลางของอาเซียน (ค) ทำให้แน่ใจถึงการตอบสนองต่อประเด็นเร่งด่วนหรือสถานการณ์วิกฤติที่มีผลกระทบต่ออาเซียนอย่างมีประสิทธิภาพและทัน่วงที่ รวมถึงเป็นคนกลางที่น่าเชื่อถือและจัดให้มีการจัดการอื่นเช่นว่า เพื่อสนองตอบข้อกังวลเหล่านี้โดยทันที...” นั้นหมายถึง ประธานาธิบดีดูเตอร์เต จะต้องเป็นตัวแทนของอาเซียนในการเจรจากับจีน ไม่มีการเจรจาเป็นรายประเทศตามที่จีนต้องการ อย่างไรก็ตาม อาเซียนยังคงเห็นต่างในประเด็นนี้ กล่าวคือ กัมพูชาสนับสนุนจีนในการเปิดเจรจาเป็นรายประเทศ ส่วนเวียดนามต้องการให้อาเซียนรวมตัวกันเจรจาต่อรองกับจีน

ภายใต้การนำของประธานาธิบดีดูเตอร์เต ทั่วโลกให้ความ สนใจท่าทีของอาเซียนต่อกรณีพิพาททะเลจีนใต้ ทิศทาง ความสัมพันธ์ระหว่างอาเซียนกับจีน (ซึ่งอาจเป็นไปได้ทั้งการ สนับสนุน ต่อต้าน หรือวางตนเป็นกลาง) รวมถึงเรื่องการออก แถลงการณ์ร่วมของสมาชิกอาเซียน และรายละเอียดที่บรรจุอยู่ในแถลงการณ์

ข้อมูลอ้างอิง

- <https://kopitiambot.com/2016/10/28/the-duterte-challenge-for-asean/>
- <http://cnnphilippines.com/news/2016/09/10/asean-2017-philippines-duterte-chairmanship.html>
- <http://aseanwatch.org/2016/09/12/>
- <http://www.voathai.com/a/phil-asean-ct/3643194.html>
- <http://www.mfa.go.th/asean/contents/files/other-20130528-092411-875705.pdf>

Indonesia - Malaysia - Thailand
Growth Triangle

แผนงานการพัฒนาเขตเศรษฐกิจสามฝ่าย อินโดนีเซีย - มาเลเซีย - ไทย

นางสาวอัมพะวัน ปฐมกุล
กลุ่มงานภาษาจีนและภาษาอื่น

แผนงานการพัฒนาเขตเศรษฐกิจสามฝ่าย อินโดนีเซีย - มาเลเซีย - ไทย (IMT - GT) เริ่มต้นในช่วงปี 2536 ผู้นำของทั้ง 3 ประเทศเห็นชอบการพัฒนาความร่วมมือทางเศรษฐกิจในลักษณะไตรภาคีภายใต้กรอบความร่วมมืออนุภูมิภาค กรอบ IMT-GT ครอบคลุมพื้นที่ 14 จังหวัดภาคใต้ของไทย 8 รัฐของมาเลเซีย และ 10 จังหวัดบนเกาะสุมาตรา วัตถุประสงค์ คือ

- มุ่งส่งเสริมความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่าง 3 ประเทศ จัดสรรการใช้ทรัพยากรทางเศรษฐกิจร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์สูงสุด โดยเน้นความร่วมมือด้านการผลิตและการส่งเสริมการลงทุน
- ถ่ายทอดเทคโนโลยีเพื่อเสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจ
- พัฒนาการเชื่อมโยงด้านโครงสร้างพื้นฐานระหว่างประเทศ

กรอบความร่วมมือ IMT - GT มีกลไกการดำเนินงานทั้งระดับภาครัฐและภาคเอกชน ในส่วนของภาครัฐ มีการประชุมไตรภาคีระดับผู้นำสูงสุดของประเทศสมาชิก การประชุมระดับรัฐมนตรี การประชุมระดับมุขมนตรีและผู้ว่าราชการจังหวัด การประชุมเจ้าหน้าที่อาวุโส การประชุมคณะกรรมการ เป็นต้น สำหรับภาคธุรกิจ สภาธุรกิจร่วมสามฝ่าย (Joint Business Council : JBC) จะจัดการประชุมร่วมของภาคเอกชนทั้ง 3 ประเทศ ก่อนการประชุมระดับเจ้าหน้าที่อาวุโสและการประชุมระดับรัฐมนตรี เพื่อพิจารณาแผนงานโครงการความร่วมมือระหว่างภาคเอกชน ซึ่งสภาธุรกิจชายแดนภาคใต้ของไทยเป็นผู้ประสานงานกลาง

IMT-GT เน้นยุทธศาสตร์การดำเนินงานที่กระชับและปฏิบัติได้จริง โดยมีความร่วมมือใน 6 สาขาหลัก ประกอบด้วย 1) การค้าและการลงทุน 2) การเกษตร/อุตสาหกรรมเกษตร และสิ่งแวดล้อม 3) การท่องเที่ยว 4) การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและการคมนาคม 5) การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ 6) ผลิตภัณฑ์และบริการฮาลาล แนวทางดำเนินการเน้นความร่วมมือตามแผนงานและโครงการที่ภาคเอกชนสนใจอย่างแท้จริง แต่ต้องเป็นโครงการที่ปฏิบัติได้โดยไม่ขัดผลประโยชน์แห่งชาติสมาชิก หัวใจการขับเคลื่อนภายใต้แผนดำเนินงานระยะห้าปี แผนที่ 2 ปี 2555 - 2559 (Implementation Blueprint 2012-2016) คือการพัฒนาแนวพื้นที่สะพานเศรษฐกิจ สงขลา-ปีนัง-เมดาน (Seamless Songkhla-Penang-Medan Economic Development Corridor) ในพื้นที่จังหวัดนครศรีธรรมราช พัทลุง สงขลา ยะลา ปัตตานี รัฐปีนัง เมืองเมดานในจังหวัดสุมาตราเหนือ อันนำไปสู่การเชื่อมโยงศักยภาพการพัฒนาในแนวพื้นที่สะพานเศรษฐกิจของแต่ละประเทศ เป็นฐานเศรษฐกิจหลักและกระจายการพัฒนาไปสู่พื้นที่อื่น ๆ ต่อไป

การประชุมครั้งล่าสุด

ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพการจัดประชุมระดับรัฐมนตรี ครั้งที่ 22 และการประชุมอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ระหว่างวันที่ 22-23 กันยายน 2559 ณ จังหวัดพังงา สามารถสรุปสาระสำคัญ ๆ ได้ ดังนี้

1) การดำเนินงานโครงการแผนงาน IMT-GT ปีสุดท้ายของแผนดำเนินงานระยะห้าปี แผนที่ 2 ปี 2555-2559 ประสบผลสำเร็จ โดยมีการขับเคลื่อนในประเด็นสำคัญ ๆ ตามข้อสั่งการของผู้นำ คือ การจัดทำกรอบการพัฒนาเมืองที่ยั่งยืน การจัดตั้งกลุ่มผู้เชี่ยวชาญในการจัดทำระบบฐานข้อมูล IMT-GT การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน เช่น การพัฒนาด่านชายแดนสะเดา (อ. สะเดา) - บุกิตกาญูฮิตัม (รัฐเกดะห์) ด่านบ้านประกอบ (อ.นาทวี) - ดุเรียนบุหรง (รัฐเกดะห์) การก่อสร้างท่าเรือนาเกลือในจังหวัดตรัง การจัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษชายแดนไทย-มาเลเซีย เชื่อมโยงสงขลากับรัฐเกดะห์และปะลิส และนราธิวาสกับรัฐกลันตัน

2) ความร่วมมือในกรอบ IMT-GT สร้างการพัฒนาในภาพรวมของพื้นที่สามเหลี่ยมเศรษฐกิจ และภูมิภาคอาเซียนทั้งด้านปริมาณการค้า การลงทุน การท่องเที่ยว ผลิตภัณฑ์มวลรวมระดับพื้นที่ของ IMT-GT คิดเป็นร้อยละ 16 ของอาเซียน

3) การจัดทำแผนการดำเนินงานระยะห้าปีแผนที่ 3 ปี 2560-2564 ให้ความสำคัญกับการสร้างสรรค์นวัตกรรม การพัฒนาที่ครอบคลุมทุกภาคส่วนเพื่อลดความเหลื่อมล้ำ และเกิดความยั่งยืนเพื่อให้ IMT-GT ยังคงบทบาทที่สำคัญท่ามกลางความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ/สังคมของโลกและภูมิภาค โครงการที่เตรียมบรรจุในแผนระยะห้าปี แผนที่ 3 ที่สำคัญ เช่น การก่อสร้างด่านศุลกากรสะเดาแห่งใหม่โดยบูรณาการการก่อสร้างเชื่อมโยงกับด่านศุลกากรบุกิตกาญูฮิตัม ซึ่งกำหนดแล้วเสร็จปี 2562 การก่อสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโกลกแห่งใหม่ที่อำเภอตากใบ จังหวัดนราธิวาส-เมืองตุมปัต รัฐกลันตัน และสะพานแห่งที่ 2 ข้ามแม่น้ำโกลกที่อำเภอสุโหงโกลก-เมืองรันเตาปันยัง รัฐกลันตัน เป็นต้น

4) เร่งขับเคลื่อนโครงการเร่งด่วนเพื่อสนับสนุนการเชื่อมโยงระหว่างอนุภูมิภาคและอาเซียนตามแนวพื้นที่เชื่อมโยงอนุภูมิภาค IMT-GT และโครงการสำคัญอื่น ๆ ได้แก่

- การจัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษ ซึ่งไทยและมาเลเซียพร้อมบูรณาการยุทธศาสตร์การเชื่อมโยงเขตเศรษฐกิจพิเศษชายแดนบริเวณอำเภอสะเดาและจังหวัดนราธิวาส

- การพัฒนาเทคโนโลยีเกษตรเพื่อเพิ่มฐานวัตถุดิบอย่างยั่งยืน

- โครงการพัฒนาแนวพื้นที่ยางพาราเชื่อมโยงสามประเทศ ระหว่างนิคมอุตสาหกรรมในจังหวัดสงขลา กับภาคเอกชนในรัฐเกดะห์ของมาเลเซีย

- การจัดทำยุทธศาสตร์ความร่วมมือพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในกลุ่มมหาวิทยาลัยในเครือ IMT-GT UNINET

- การพัฒนาผลิตภัณฑ์และการบริการที่เกี่ยวกับฮาลาล ทั้งการพัฒนาฐานข้อมูลสินค้าฮาลาล การพัฒนาเส้นทางท่องเที่ยวฮาลาล การพัฒนามาตรฐานใหม่สำหรับกิจการด้านฮาลาลโลจิสติกส์

- จัดทำแผนปฏิบัติการเมืองสีเขียวเพื่อขับเคลื่อนในพื้นที่นำร่อง ณ เมืองมะละกา มาเลเซีย เทศบาลนครหาดใหญ่และเทศบาลนครสงขลาของไทย และเมืองเมดานและบัตัมของอินโดนีเซีย ซึ่งเป็นความร่วมมือกับธนาคารพัฒนาเอเชีย (ADB) ผ่านความช่วยเหลือด้านวิชาการในการจัดทำแผนปฏิบัติการเมืองสีเขียว

5) ในส่วนความร่วมมือกับสภาธุรกิจ IMT-GT สภาธุรกิจ IMT-GT เสนอให้มีการบูรณาการการขับเคลื่อนความร่วมมือที่มุ่งเน้นในสาขาสำคัญและสร้างรายได้ ได้แก่ การค้าการลงทุน การท่องเที่ยว การเกษตรและฮาลาล รวมทั้งพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคม เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

พื้นที่ภายใต้การพัฒนาเขตเศรษฐกิจสามฝ่าย อินโดนีเซีย-มาเลเซีย-ไทย มีความใกล้ชิดกันทั้งด้านสภาพภูมิศาสตร์ ภาษา วัฒนธรรม อีกทั้งยังมีความอุดมสมบูรณ์และความหลากหลายของทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งเหล่านี้ล้วนเอื้อต่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจ กรอบความร่วมมือ IMT-GT มีบทบาทสำคัญในการเสริมสร้างศักยภาพความเข้มแข็งในระดับอนุภูมิภาคด้วยการพัฒนาเขตพื้นที่เป้าหมาย ลดความเหลื่อมล้ำ ยกระดับคุณภาพชีวิตของคนในพื้นที่ ซึ่งจะเชื่อมโยงสู่การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของภูมิภาคอาเซียน

ข้อมูลอ้างอิง

- <http://secretary.mots.go.th>

- <http://www.apecthai.org>

- <http://www.thaifita.com>

- <http://www.jpp.moi.go.th/>

รอบรู้อาเซียน

ปีที่ 4 ฉบับที่ 5 สำนักภาษาต่างประเทศ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา เดือนกุมภาพันธ์ 2560

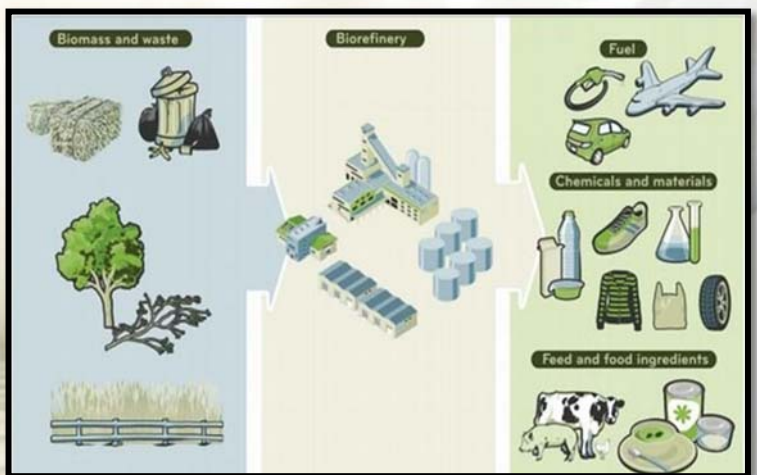
เศรษฐกิจชีวภาพ (Bioeconomy) เครื่องมือขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทย

โดย นายปกรณ์ นวลมณี
กลุ่มงานภาษาฝรั่งเศส รัสเซีย และอิตาลี

เศรษฐกิจโลกเผชิญกับปัจจัยเสี่ยงหลายประการ อาทิ ความไม่แน่นอนของนโยบายทางการเมืองและเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกา วิกฤตผู้อพยพจากสงครามที่หลั่งไหลเข้าสู่ยุโรป การปรับนโยบายเศรษฐกิจการเงิน และการเมืองของจีนที่อาจส่งผลกระทบต่อภูมิภาคอื่น การที่ประเทศพัฒนาแล้วออกมาตรการกีดกันทางการค้าที่ไม่ใช่ภาษีด้านสิ่งแวดล้อมหรือสิทธิมนุษยชนเพื่อลดการนำเข้าสินค้าจากต่างประเทศ ด้วยปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้ รัฐบาลของสมาชิกอาเซียนตระหนักถึงความสำคัญในการกำหนดนโยบายที่ก่อให้เกิดผลบวกต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจภายในประเทศ รัฐบาลอินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ รวมทั้งไทย จึงผลักดันนโยบายเพื่อการปฏิรูปเชิงโครงสร้างที่ส่งผลดีต่อการเติบโตทางเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมภายในอย่างยั่งยืน

ในปี 2559 รัฐบาลไทยออกมาตรการส่งเสริมภาคการส่งออก การท่องเที่ยว และการลงทุนก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐาน เช่น โครงการรถไฟฟาสายต่าง ๆ โครงการทางหลวงพิเศษระหว่างเมือง และโครงการท่าเทียบเรือชายฝั่ง เป็นต้น นอกจากนี้ ยังจัดทำแผนยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 รวมทั้ง จัดทำแนวทางพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศที่เรียกว่า Thailand 4.0 ซึ่งต้องปรับเปลี่ยนโครงสร้างเศรษฐกิจไปสู่ Value-based economy หรือ เศรษฐกิจที่ขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรม

รัฐบาลนำแนวคิดเรื่องการพัฒนาสู่ “ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน” ด้วยการสร้าง “ความเข้มแข็งจากภายใน” ขับเคลื่อนตามแนวคิด “ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง” ผ่านกลไก “ประชารัฐ” ผนวกกับการขับเคลื่อนการปฏิรูปประเทศเพื่อใช้ประโยชน์จากนวัตกรรมได้อย่างเต็มศักยภาพ ซึ่งกำหนดเป้าหมายให้ไทยหลุดจากกับดักประเทศที่มีรายได้ปานกลาง โดยสนับสนุนแนวทางพัฒนาเศรษฐกิจกระแสใหม่ที่เรียกว่า “เศรษฐกิจชีวภาพ” หรือ “Bioeconomy”

แนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจในรูปแบบเศรษฐกิจชีวภาพนำเทคโนโลยีและความก้าวหน้าในภาคอุตสาหกรรม ผสมเข้ากับการส่งเสริมความรู้ด้านวิจัยและนวัตกรรมเพื่อแปรรูปผลิตภัณฑ์หรือสินค้าเกษตรในระดับปฐมภูมิให้มีมูลค่ามากขึ้น ประเทศพัฒนาแล้วอย่างสหรัฐอเมริกาได้จัดทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจชีวภาพและแก้ไขกฎระเบียบที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนา หรือบางประเทศในสหภาพยุโรป กำหนดนโยบายเศรษฐกิจชีวภาพเพื่อพัฒนาสหภาพยุโรป ปี 2572 รวมถึงใช้ความหลากหลายทางชีวภาพและเทคโนโลยีชีวภาพเป็นเครื่องมือขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศ

หัวใจหลักของเศรษฐกิจชีวภาพคือการเปลี่ยนเศรษฐกิจฐานเกษตรกรรมไปเป็นเศรษฐกิจนวัตกรรม ไทยมีความพร้อมในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจด้วยรูปแบบนี้ เพราะมีทรัพยากรธรรมชาติอุดมสมบูรณ์เป็นต้นทุนสำคัญ อีกทั้ง พื้นฐานเศรษฐกิจของไทยเป็นเศรษฐกิจฐานเกษตรกรรมที่เน้นการส่งออกสินค้าเกษตร เช่น ข้าว อ้อย มันสำปะหลัง และน้ำยาง ดังนั้น เมื่อนำความรู้ทางนวัตกรรมมาใช้ในการผลิต จะสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่สินค้าเกษตรเหล่านี้ อาทิ ข้าวสามารถแปรรูปเป็น Gluten-free rice flour (แป้งข้าวเจ้าที่ไม่มีโปรตีนกลูเตน) มันสำปะหลังและอ้อยแปรรูปเป็นเคมีชีวภาพ หรือน้ำยางนำไปผลิตเป็นยางรถยนต์หรือยางล้อเครื่องบิน ทั้งยังส่งผลให้เกิดอุตสาหกรรมหลากหลายชนิด อาทิ อุตสาหกรรมพลังงานชีวภาพ อุตสาหกรรมชีวเคมี พลาสติกชีวภาพ อุตสาหกรรมอาหารแห่งอนาคต และอุตสาหกรรมทางชีวเภสัชภัณฑ์

รัฐบาลเล็งเห็นความสำคัญของการพัฒนาภาคการเกษตรไทยให้แข็งแกร่ง มีความสามารถในการแข่งขัน และพึ่งพาตนเองได้ บนหลักการที่ต้องสร้างความยั่งยืนต่อเศรษฐกิจและระบบนิเวศวิทยาไปพร้อม ๆ กัน จึงได้ลงนามความเข้าใจระหว่างหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และสถาบันการศึกษาเมื่อวันที่ 23 มกราคม 2560 เพื่อร่วมกันผลักดันประเทศให้ก้าวสู่การเป็นศูนย์กลางด้านเศรษฐกิจชีวภาพของอาเซียน นอกจากนี้ การขับเคลื่อนเศรษฐกิจด้วยเศรษฐกิจชีวภาพได้ถูกกำหนดให้เป็นหนึ่งในอุตสาหกรรมเป้าหมายในพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก (Eastern Economic Corridor : EEC) ซึ่งประกอบด้วยอุตสาหกรรม 5 ประเภท ได้แก่ พลังงานชีวภาพ ชีวเคมีภัณฑ์ อาหารแห่งอนาคต อาหารสัตว์แห่งอนาคต และชีวเภสัชภัณฑ์ โดยมุ่งดึงดูดนักลงทุนจากต่างประเทศและรองรับการเป็นศูนย์กลางการลงทุนและการเป็นผู้นำในด้านเศรษฐกิจชีวภาพของอาเซียนในอนาคต

รัฐบาลมีนโยบายให้กระทรวงที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องเข้ามาศึกษา พัฒนา และสนับสนุนเศรษฐกิจชีวภาพ เช่น กระทรวงอุตสาหกรรมรับผิดชอบในการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมแห่งอนาคต สร้างเมืองเศรษฐกิจและนวัตกรรมอย่างครบวงจร กระทรวงพลังงานส่งเสริมการพัฒนาคู่แข่งพลังงานชีวภาพตามแผนพัฒนาพลังงานทดแทน 2558 - 2579 ที่มีเป้าหมายลดการนำเข้าพลังงาน สนับสนุนให้ใช้พลังงานทดแทน และลดการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีบทบาทสนับสนุนการวิจัยและพัฒนาทั้งในด้านเทคโนโลยีและบุคลากร ปัจจุบันประเทศไทยจัดตั้งสำนักงานพัฒนาเศรษฐกิจจากฐานชีวภาพ (องค์การมหาชน) เพื่อเป็นหน่วยงานหลักในการขับเคลื่อนการพัฒนาเศรษฐกิจจากทรัพยากรชีวภาพอย่างยั่งยืน

นอกจากนั้น ประเทศไทยขยายความร่วมมือกับประเทศสมาชิกอาเซียน อาทิ ความร่วมมือกับกลุ่มประเทศ CLMV และมาเลเซีย รวมถึงประเทศคู่เจรจาของอาเซียน เช่น จีน ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ อินเดีย เพื่อพัฒนาห่วงโซ่อุปทานในภูมิภาคและพัฒนาความร่วมมือกับหุ้นส่วนเชิงสร้างสรรค์โดยความร่วมมือดังกล่าวอยู่ภายใต้ข้อริเริ่มกระบี่ (Krabi Initiative)¹

ท่ามกลางสถานะการแข่งขันทางเศรษฐกิจ ประเทศต่าง ๆ รวมทั้งไทย จำต้องปรับกระบวนการทัศน์ด้วยการคิดค้นพัฒนานวัตกรรมเพื่อตอบสนองความต้องการของตลาดด้วยการแปรรูปทรัพยากรที่แต่ละประเทศมีอยู่แล้ว นอกจากนี้จะสามารถสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจจากต้นน้ำสู่ปลายน้ำแล้ว ยังเป็นการช่วยยกระดับเทคโนโลยีเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน รวมถึงช่วยลดการทำลายสภาพแวดล้อมโลกอีกด้วย

ข้อมูลอ้างอิง

www.aseansti.org

www.prachachat.net

www.posttoday.com

¹ กรอบความร่วมมือด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียนที่ได้รับความเห็นชอบจากที่ประชุมคณะกรรมการอาเซียนว่าด้วยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ครั้งที่ 60 และที่ประชุมรัฐมนตรีอาเซียนว่าด้วยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอย่างไม่เป็นทางการ ครั้งที่ 6 (Informal ASEAN Ministerial Meeting on Science and Technology)

ความคืบหน้าความขัดแย้งในทะเลจีนใต้

โดย นายณัฐภูมิ พลสนะ
กลุ่มงานภาษาอังกฤษ

ความขัดแย้งในทะเลจีนใต้เกิดจากจีนอ้างสิทธิเหนือพื้นที่ในทะเลจีนใต้ โดยใช้แผนที่เส้นประ 9 เส้น (9 dash line) ซึ่งครอบคลุมน่านน้ำส่วนใหญ่ในทะเลจีนใต้ แนวปะการัง หินโสโครก และเกาะเล็กเกาะน้อย ประมาณ 200 เกาะ ในแนวหมู่เกาะสแปรตลีย์ (Spratly Islands) และหมู่เกาะพาราเซล (Paracel Islands) จีนอ้างว่าทะเลจีนใต้เป็นของจีนเพราะในประวัติศาสตร์ทะเลจีนใต้อยู่ในอำนาจจีน

แผนที่เส้นประ 9 เส้นของจีนครอบคลุมเข้ามาถึงเขตเศรษฐกิจจำเพาะ (Exclusive Economic Zone) ของบางประเทศในภูมิภาคอาเซียน ตามอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 (United Nation Convention on the Law of the Sea 1982 - UNCLOS) กฎหมายนี้บัญญัติว่าพื้นที่ที่อยู่ในรัศมี 200 ไมล์ทะเล ถัดจากน่านน้ำของประเทศนั้น ๆ โดยประเทศหรือรัฐชายฝั่งของเขตเศรษฐกิจจำเพาะ จะมีอำนาจอธิปไตยทั้งเรื่องการสำรวจและการใช้ประโยชน์ การอนุรักษ์และการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติไม่ว่าจะเป็นสิ่งมีชีวิตหรือสิ่งไม่มีชีวิตในบริเวณน่านน้ำเหนือพื้นทะเลบริเวณนั้น รวมทั้งพื้นทะเลและชั้นดินใต้พื้นทะเลบริเวณนั้นด้วย ดังนั้น จีนซึ่งอ้างกรรมสิทธิ์จากสิทธิทางประวัติศาสตร์ด้วยการใช้เส้นประ 9 เส้น กับรัฐที่มีข้อพิพาทเรื่องพื้นที่ทับซ้อนกับจีนในทะเลจีนใต้ ได้แก่ ฟิลิปปินส์ บรูไน มาเลเซีย อินโดนีเซีย และเวียดนาม ซึ่งอ้างสิทธิตามกฎหมายทะเล (UNCLOS) จึงขัดแย้งกันในการสำรวจ/การใช้ทรัพยากรธรรมชาติและแหล่งพลังงานที่คาดว่าจะมีปริมาณมหาศาล

เหตุการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้นในทะเลจีนใต้ หรือที่เกี่ยวข้องกับข้อพิพาททะเลจีนใต้

ในปี 2559 มีหลายเหตุการณ์เกิดขึ้น อาทิ

- เดือนมีนาคม ฟิลิปปินส์ยืนยันว่ากองทัพเรือจีนได้ส่งเรือ 7 ลำเข้าไปปิดน่านน้ำของเกาะแจ๊คสัน ในหมู่เกาะสแปรตลีย์ ซึ่งจีนและฟิลิปปินส์ต่างอ้างว่าเป็นดินแดนในอธิปไตยของตน

- เดือนพฤษภาคม เรือรบของอินโดนีเซียสกัดกั้นเรือประมงจีนซึ่งเข้ามาหาปลาใกล้กับหมู่เกาะ นาตูนาในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของอินโดนีเซีย บริเวณดังกล่าวคาบเกี่ยวกับอาณาเขตตอนใต้สุดของทะเลจีนใต้ เขตเศรษฐกิจจำเพาะของอินโดนีเซียรอบหมู่เกาะนาตูนาทับซ้อนกับพื้นที่ที่จีนอ้างกรรมสิทธิ์

- เดือนกรกฎาคม กองทัพเรือจีนจัดการซ้อมรบครั้งใหญ่ในทะเลจีนใต้ ใกล้พื้นที่พิพาทระหว่างจีนกับฟิลิปปินส์ บริเวณหมู่เกาะพาราเซล การฝึกซ้อมครั้งนี้มีขึ้นก่อนหน้าศาลอนุญาโตตุลาการถาวร ณ กรุงเฮก จะตัดสินปัญหาข้อขัดแย้งในบริเวณพื้นที่ดังกล่าวตามคำร้องของฟิลิปปินส์

- 12 กรกฎาคม ศาลอนุญาโตตุลาการตัดสินคำร้องของฟิลิปปินส์ที่ยื่นต่อศาลในปี 2556 เพื่อพิจารณาว่าแผนที่เส้นประ 9 เส้นของจีนสอดคล้องหรือไม่กับอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล โดยศาลพิจารณาว่าแผนที่เส้นประ 9 เส้นของจีนไม่สอดคล้องกับกฎหมายทะเล และไม่สามารถอ้างสิทธิตามประวัติศาสตร์ได้ นอกจากนี้ จีนไม่มีสิทธิอ้างว่าเกาะต่าง ๆ ที่จีนถมทะเลสร้างขึ้นมาเป็นเขตเศรษฐกิจจำเพาะ พร้อมระบุว่าจีนได้ละเมิดสิทธิอธิปไตยของฟิลิปปินส์ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของฟิลิปปินส์ ทั้งนี้ ฝ่ายจีนประกาศไม่ยอมรับคำตัดสิน และไม่ยอมรับว่าศาลอนุญาโตตุลาการมีอำนาจวินิจฉัยในเรื่องนี้

แนวทางการสร้างสันติภาพและเสถียรภาพระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับทะเลจีนใต้

ในการประชุมสุดยอดอาเซียน-จีน ครั้งที่ 19 ซึ่งเป็นวาระพิเศษ จัดขึ้นระหว่างการประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ 28 และครั้งที่ 29 และการประชุมอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ระหว่างวันที่ 5-8 กันยายน 2559 ณ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ได้มีการรับรองเอกสารผลลัพธ์ของการประชุม ซึ่งเกี่ยวข้องกับปัญหาความขัดแย้งในทะเลจีนใต้ ดังนี้

- แถลงการณ์ร่วมของการประชุมสุดยอดอาเซียน – จีน ครั้งที่ 19 ว่าด้วยการเป็นหุ้นส่วนทางยุทธศาสตร์อาเซียน-จีน เพื่อสันติภาพและความเจริญรุ่งเรือง 2559 – 2563

ในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับทะเลจีนใต้ แถลงการณ์ร่วมมุ่งผลักดันการใช้ปฏิญญาว่าด้วยแนวปฏิบัติของภาคีในทะเลจีนใต้ (Declaration on the Conduct of Parties in the South China Sea - DOC) อย่างสมบูรณ์และมีประสิทธิภาพ ซึ่งมีสาระสำคัญ คือ

1) ให้เคารพเสรีภาพในการเดินเรือและการบินในพื้นที่ทะเลจีนใต้ตามหลักการของกฎหมายระหว่างประเทศ และอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982

2) ให้ประเทศที่เกี่ยวข้องแก้ไขปัญหาทะเลจีนใต้อย่างสันติ ด้วยการเจรจาทางออกร่วมกันใน
ฐานะมิตรประเทศ ไม่ใช้การข่มขู่หรือใช้ความรุนแรง

3) ประเทศที่เกี่ยวข้องต้องไม่กระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดที่จะทำให้ความขัดแย้งบานปลาย
ซึ่งส่งผลกระทบต่อความสงบและเสถียรภาพในภูมิภาคนี้

4) สนับสนุนให้ประเทศที่เกี่ยวข้องจัดกิจกรรมร่วมกัน เช่น การวิจัยทางทะเล การส่งเสริม
ความร่วมมือทางทะเล การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ฯลฯ

5) สนับสนุนประเทศที่เกี่ยวข้องให้ปฏิบัติตามปฏิญญานี้ และ

6) การปฏิบัติตามปฏิญญานี้ช่วยส่งเสริมสันติภาพและเสถียรภาพในภูมิภาค

- แนวทางสำหรับการสื่อสารสายด่วนระหว่างเจ้าหน้าที่อาวุโสของกระทรวงการต่างประเทศของ
ประเทศสมาชิกอาเซียนและจีนในการตอบสนองเหตุฉุกเฉินทางทะเลในการปฏิบัติตามปฏิญญานี้ว่าด้วย
การปฏิบัติของภาคีในทะเลจีนใต้

- แลกเปลี่ยนร่วมว่าด้วยแนวทางปฏิบัติสำหรับการเผชิญหน้าอย่างไม่คาดฝันในทะเลจีนใต้
(Code for Unplanned Encounters at Sea in the South China Sea - CUES)

หลักการสำคัญคือการปรับปรุงมาตรฐานความปลอดภัยการเดินเรือและการบินในทะเลจีนใต้
ส่งเสริมแนวทางการสื่อสารเพื่อให้เกิดความปลอดภัยเมื่อเกิดเหตุเผชิญหน้าในทะเลจีนใต้ รวมถึงสนับสนุน
การเคารพกฎกติกาที่จะธำรงรักษาสันติภาพ เสถียรภาพ และความมั่นคงของภูมิภาค

นอกจากนั้น การพบปะเจรจาแบบทวิภาคีเป็นอีกแนวทางหนึ่งในการสร้างความสัมพันธ์ และ
ความเข้าใจอันดีต่อกัน รวมถึงลดความตึงเครียดกรณีข้อพิพาททะเลจีนใต้ เช่น ในการเยือนสาธารณรัฐ
ประชาชนจีนอย่างเป็นทางการของเลขาธิการใหญ่พรรคคอมมิวนิสต์เวียดนามเมื่อเดือนมกราคม 2560
ทั้งสองฝ่ายเห็นว่าควรร่วมกันขับเคลื่อนความสัมพันธ์ให้ก้าวหน้า และแก้ปัญหาความขัดแย้งด้วยการเจรจา
เพื่อให้เกิดผลประโยชน์ร่วมกันอย่างแท้จริง

ข้อมูลอ้างอิง

<http://www2.eppo.go.th/vrs/VRS51-07-Spratly.html>

<http://www.bbc.com/news/world-asia-pacific-13748349>

<http://jakartaglobe.id/news/indonesia-summon-chinese-ambassador-standoff-natuna-islands/>

<http://www.voanews.com/a/after-shooting-vietnamese-fisherman-vows-to-return-south-china-sea/3105820.html>

http://uswatch.mfa.go.th/uswatch/th/news/news_daily/detail.php?news=2719

<http://asean.org/storage/2016/09/Joint-Statement-of-ASEAN-China-Commemorative-Summit-Final.pdf>

<http://asean.org/storage/2016/07/Joint-Statement-on-the-full-and-effective-implementation-of-the-DOC-FINAL.pdf>

<http://asean.org/storage/2016/09/Joint-Statement-on-the-Application-of-CUES-in-the-SCS-Final.pdf>

<http://www.reuters.com/article/us-china-vietnam-idUSKBN14Y0JZ>

ประเทศไทยกับแผนการศึกษาอาเซียน พ.ศ. 2559 – 2563

โดย นางสาวมัณฑุรี พงศ์สุทธิ
กลุ่มงานภาษาอังกฤษ

จากผลการประเมินด้านการศึกษาในโครงการประเมินผลนักเรียนร่วมกับนานาชาติ (Programme for International Student Assessment: PISA) โดยองค์การเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนา (Organisation for Economic Co-operation and Development - OECD) เพื่อประเมินคุณภาพระบบการศึกษาของประเทศที่เข้าร่วมโครงการจำนวน 72 ประเทศ ซึ่งประเทศไทยเก็บข้อมูลเมื่อเดือนสิงหาคม 2558 จากนักเรียนกลุ่มตัวอย่างอายุ 15 ปี จำนวน 8,249 คน จาก 273 โรงเรียนของทุกสังกัดการศึกษา และเก็บข้อมูลโดยใช้แบบทดสอบที่ประเมินความสามารถในการใช้ความรู้และทักษะด้านการอ่าน วิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ ผลปรากฏว่าผลคะแนนของนักเรียนไทยด้านการอ่านอยู่อันดับที่ 54 ด้านวิทยาศาสตร์อยู่อันดับที่ 54 และคณิตศาสตร์อยู่อันดับที่ 57 ของโลกในอาเซียน นักเรียนจากประเทศสิงคโปร์มีคะแนนสูงสุดจากการประเมินทั้งสามด้าน นอกจากนี้ รายงาน Global Competitiveness Report ประจำปี 2558 – 2559 โดย World Economic Forum ซึ่งเปรียบเทียบขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศต่าง ๆ ที่เลือกมาศึกษารวม 140 ประเทศ พบว่าดัชนีคุณภาพทางการศึกษาของประเทศสิงคโปร์เป็นอันดับหนึ่งในอาเซียนทั้งในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานและอุดมศึกษา

ด้วยมุ่งหวังที่จะพัฒนาการศึกษาของประเทศสมาชิกให้ก้าวหน้าและมีประสิทธิภาพมากขึ้น การประชุมรัฐมนตรีศึกษาอาเซียนครั้งที่ 9 และการประชุมอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง (9th ASEAN Ministers Meeting on Education and the related meetings) เมื่อวันที่ 23-26 พฤษภาคม 2559 ได้พิจารณาประเด็นสำคัญเกี่ยวกับการศึกษาของประเทศสมาชิกอาเซียน 4 ประเด็น ได้แก่ (1) แผน 5 ปี ด้านการศึกษาของอาเซียน 2559 – 2563 (2) ปฏิญญาอาเซียนว่าด้วยการศึกษาเพื่อเด็กตกหล่น¹ (3) กฎบัตรเครือข่ายมหาวิทยาลัยอาเซียน (4) เครือข่ายการประกันคุณภาพทางการศึกษาอาเซียน

¹ ตามปฏิญญาอาเซียน เด็กตกหล่น หมายถึง เด็กที่ไม่ได้เข้าเรียน เด็กที่ไม่มีโอกาสเข้าเรียน เด็กที่ยังไม่ได้เข้าเรียน เด็กที่เสี่ยงออกจากโรงเรียนกลางคัน เด็กที่ออกจากโรงเรียนกลางคัน

ในการประชุมแผน 5 ปี ด้านการศึกษาของอาเซียน ซึ่งมีกิจกรรมเพื่อดำเนินความร่วมมือด้านการศึกษา 19 สาขา รวม 70 กิจกรรม ประเทศไทยได้เสนอเป็นเจ้าภาพ 5 กิจกรรม ได้แก่ 1) การเสริมสร้างความตระหนักรู้ในอาเซียน 2) การจัดทำปฏิญญาอาเซียนว่าด้วยการสร้างความเข้มแข็งด้านการศึกษาให้กับเด็กตกหล่น 3) การพัฒนาแนวทางส่งเสริมแลกเปลี่ยนระหว่างนักเรียนระดับอาชีวศึกษาในอาเซียน และการจัดทำแนวทางเทียบเคียงคุณวุฒิการศึกษาระดับอาชีวศึกษาของอาเซียน 4) การสร้างความเข้มแข็งให้มิติทางการศึกษาและสาขาที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการศึกษาเพื่อความยั่งยืน 5) การส่งเสริมกลไกการประกันคุณภาพในอาเซียน (ร่วมกับประเทศมาเลเซีย)

ประเทศสมาชิกให้ความสำคัญต่อการศึกษเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะเรื่องการถ่ายโอนหน่วยการเรียน การประกันคุณภาพการศึกษาเพื่อให้นักเรียน/นักศึกษาได้รับการศึกษาที่มีประสิทธิภาพสูงสุด รวมถึงการส่งเสริมความร่วมมือด้านการศึกษาระหว่างประเทศสมาชิกให้ครอบคลุมถึงระดับอาชีวศึกษา ไม่จำกัดเฉพาะระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานและระดับอุดมศึกษาเท่านั้น

การประชุมในครั้งนี้ ประเทศไทยถือโอกาสร่วมหารือทวิภาคีกับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการสิงคโปร์ เพื่อเสนอให้มีการจัดการเรียนการสอนโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร โดยเริ่มต้นจากการสอนภาษาอังกฤษและขยายไปสู่การสอนวิชาประวัติศาสตร์เป็นภาษาอังกฤษ ผ่านศูนย์ RELC (Regional Language Center หรือศูนย์ภาษาภูมิภาค) ที่ใช้เป็นแม่ข่ายในการกระจายสัญญาณไปยังประเทศสมาชิกอาเซียนอื่น ๆ เนื่องจากสิงคโปร์มีความเชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ หลักสูตรการสอนดีและผู้สอนมีศักยภาพ อย่างไรก็ตาม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการสิงคโปร์เห็นว่า การดำเนินการดังกล่าวควรเริ่มด้วยความร่วมมือระดับทวิภาคีก่อน แล้วจึงขยายสู่ระดับภูมิภาคในอนาคต สิงคโปร์พร้อมให้การสนับสนุนไทยในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและการศึกษาทุกระดับ

ระบบการศึกษาของสิงคโปร์เป็นที่ยอมรับในระดับโลก สิงคโปร์เริ่มปฏิรูปการศึกษาเมื่อปี 2502 ด้วยการกำหนดนโยบายการเรียนการสอนแบบ 2 ภาษา (Bilingual policy) การสร้างทักษะด้านวิชาชีพ และการจัดการศึกษาเพื่อให้นักเรียนเป็นนักคิด นอกจากนี้ การพัฒนาระบบการศึกษาภายใต้วิสัยทัศน์ “Thinking Schools, Learning Nation” มุ่งเสริมสร้างทักษะการมีส่วนร่วม การคิดเชิงสร้างสรรค์ และการคิดค้นนวัตกรรมให้แก่ผู้เรียน เพื่อปลูกฝังลักษณะนักคิดตั้งแต่อายุน้อย รวมถึงเน้นส่งเสริมวัฒนธรรมการเรียนรู้และสังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตให้แก่ประชาชนเพื่อสามารถปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลง นอกจากนี้ สิงคโปร์ยังมีการอบรมผู้สอนให้เป็นผู้มีความรู้ ความสามารถที่ทันสมัย รวมทั้งชี้แนะเรื่องศีลธรรม ด้วยการอบรมสั่งสอนและการปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างทั้งในและนอกห้องเรียน

สำหรับการศึกษาในประเทศไทย ยังคงต้องมีการปรับปรุงทั้งด้านหลักสูตร เนื้อหาการเรียนการสอน หนังสือ และบุคลากร เพื่อให้สอดคล้องกับการศึกษาในศตวรรษที่ 21 ซึ่งเป็นยุคแห่งการสร้างนวัตกรรม ประกอบกับนโยบาย Thailand 4.0 ที่มุ่งเน้นการดำเนินการต่าง ๆ ด้วยเทคโนโลยี นักเรียนจึงต้องการ หลักสูตรการเรียนการสอนที่ทันสมัย และกระตุ้นความคิดสร้างสรรค์ ให้นักเรียนได้ทดลองและลงมือปฏิบัติ ด้วยตนเอง แนวทางหนึ่งที่จะก่อให้เกิดกระบวนการเรียนรู้และการทดลอง ได้แก่ การจัดการเรียนการสอน วิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ให้มีการนำเสนอโครงการ เพื่อนำความรู้ที่ได้รับจากห้องเรียนมาพัฒนา ให้สอดคล้องกับภูมิปัญญาท้องถิ่นจนเกิดนวัตกรรมใหม่ ๆ ปัจจุบันนี้ องค์การเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจ และการพัฒนา (OECD) ร่วมกับสำนักงานส่งเสริมสังคมแห่งการเรียนรู้และพัฒนาคุณภาพเยาวชน (สสค.) สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (สสวท.) มหาวิทยาลัยศรีปทุม มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมูลนิธิยุวสถิยกุลจัดการอบรมเพื่อสร้างครูไทย พันธุ์เอ็กซ์ซัน เพื่อรับการประเมิน PISA ในปี 2564 ต่อไป โดยเปลี่ยนครูให้เป็นผู้สนับสนุนการเรียนรู้ หรือ ผู้จัดกระบวนการเรียนรู้ โดยสอดแทรกวิธีการสอนแบบคิดวิเคราะห์ คิดสร้างสรรค์แทนการเน้นเนื้อหาวิชา พร้อมกับจัดบรรยากาศห้องเรียนให้เอื้อต่อการเรียนรู้และกระตุ้นจินตนาการ

ความร่วมมือและความสัมพันธ์อันดีระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียน รวมทั้งวิสัยทัศน์ด้านการพัฒนา เด็กและเยาวชนให้ได้รับโอกาสทางการศึกษาอย่างทั่วถึงและเท่าเทียม จะส่งผลให้เยาวชนของประเทศ สมาชิกมีความรู้ ความสามารถ ในยุคแห่งสารสนเทศและการสื่อสาร

ข้อมูลอ้างอิง

http://www.bic.moe.go.th/newth/images/stories/pdf/Report_Summary_ASED_9th_30-5-2016_.pdf

http://www3.weforum.org/docs/WEF_GlobalCompetitivenessReport_2014-15.pdf

http://isranews.org/thaireform/thaireform-news/item/51295-thailand-4-0_51295.html

เก็บตักงานเทศกาลตรุษจีนในอาเซียน

โดย นายณัฐพล บุญสอน
กลุ่มงานภาษาจีนและภาษาอื่น

วันตรุษจีนคือวันขึ้นปีใหม่ตามปฏิทินทางจันทรคติของจีน เป็นเทศกาลสำคัญสำหรับชาวจีนทั่วโลก อีกทั้งถือเป็นการฉลองเทศกาลฤดูใบไม้ผลิ ซึ่งจะมีพิธียาวนานถึง 15 วัน ส่วนใหญ่การเตรียมงานฉลองจะเริ่มขึ้นหนึ่งเดือนก่อนวันตรุษจีน ทุกคนต่างพากันทำความสะอาดครัวเรือนด้วยเชื่อว่าเป็นการกวาดเอาโชคร้ายออกไป ทำความสะอาดประตูหน้าต่างและทาสีใหม่ด้วยสีแดง รวมทั้งประดับประดากระดาษที่เขียนคำอวยพรอย่างเช่น “อยู่ดีมีสุข” “ร่ำรวย” และ “อายุยืน” คืบก่อนวันตรุษจีน (ฉูซี/除夕) เป็นคืนที่ครึกครื้นที่สุด ธรรมเนียมปฏิบัติจะเชื่อมโยงกับวิถีชีวิตประจำวันตั้งแต่เรื่องอาหารจนถึงการแต่งกาย สมาชิกทุกคนในครอบครัวอยู่พร้อมหน้ากัน ล้อมโต๊ะอาหารหรือที่ชาวจีนเรียกว่า “ถวนเหนียนฟั่น” (团年饭) มีอาหารคำประกอบด้วยอาหารทะเล และอาหารประเภทหนึ่งซึ่งจะสื่อความหมายอันเป็นมงคล เช่น กุ้งหมายถึงความเจริญรุ่งเรืองและความสุขในชีวิต เป้าฮื้ออแห่งหมายถึงการประสบแต่สิ่งดี ๆ สลัดปลาสดหมายถึงความโชคดี จี้ไซ่ (ผมหวดดา) หรือสาหร่ายที่มีลักษณะคล้ายเส้นผม จะนำความความร่ำรวยมาให้ และเกี่ยวหมายถึงคำอวยพรจากบรรพบุรุษ

ในวันตรุษจีน มีธรรมเนียมที่ถือปฏิบัติและห้ามปฏิบัติ อาทิ วันนี้จะไม่โกรธ ไม่ริษยา แสดงความไม่พอใจ หรือกล่าวคำพุดหยาบคายหรือเรื่องไม่ดี การสวมใส่เสื้อผ้าจะเลือกใช้สีแดง ซึ่งเป็นสีมงคลที่ใช้ได้ปีศาจร้าย งดการสวมใส่เสื้อผ้าสีดำหรือสีขาวเพราะเป็นสีแห่งการไว้ทุกข์ ผู้อาวุโสจะแจกเงินขวัญถุงแก่ผู้เยาว์ หรือที่ประเพณีแต่โบราณเรียกว่า อั่งเปา (หงเปา/红包) ซึ่งหมายถึง กระเป๋าแดงหรือซองแดงที่เด็ก ๆ รอรับจากผู้ใหญ่ การฉลองในวันตรุษจีนสิ้นสุดลงด้วยงานโคมไฟ ซึ่งประกอบด้วยการเล่นเพลง การเต้นรำ และการแสดงโคมไฟ

หลายประเทศในอาเซียนกำหนดให้วันตรุษจีนเป็นวันสำคัญ นอกจากนั้น บางประเทศยังกำหนดให้เป็นวันหยุดราชการด้วย เทศกาลตรุษจีนในประเทศอาเซียนแม้มีธรรมเนียมปฏิบัติที่คล้ายกัน แต่ก็มีลักษณะที่โดดเด่นต่างกันไป อาทิ

เวียดนาม

เทศกาลตรุษจีนถือเป็นเทศกาลใหญ่และครึกครื้นที่สุดของชาวเวียดนาม เพราะเป็นวันขึ้นปีใหม่ซึ่งชาวเวียดนามเรียกว่า วันเต็ด หรือตรุษญวน (ตรุษเวียดนาม) เวียดนามได้รับอิทธิพลทางวัฒนธรรม ความคิด ความเชื่อจากจีน ปฏิทินทางจันทรคติของเวียดนามจึงตรงกับปฏิทินทางจันทรคติของจีน ดังนั้นวันตรุษจีนและวันตรุษญวนจึงตรงกัน

ขนมเค้กข้าวและขนมจั่ง
ขนมโบราณของชาวเวียดนาม

การเตรียมสิ่งของสำหรับเฉลิมฉลองในเทศกาลตรุษจีนจะเริ่มตั้งแต่กลางเดือน 12 ตามปฏิทินจันทรคติ สิ่งของที่สำคัญที่สุดคือดอกไม้สด ขนมจิ้งสำหรับไหว้เจ้า กลอนคู่สำหรับติดบนประตู และประทัด พอถึงคืนวันส่งท้ายปีเก่า ชาวเวียดนามจะกินขนมเค้กข้าวที่มีลักษณะกลม และกินขนมจิ้งที่มีลักษณะเป็นเหลี่ยม ตามอภิปุทธความเชื่อที่ว่า ฟ้ากลม แผ่นดินเหลี่ยม หากกินของเหล่านี้แล้วจะทำให้ฟ้าฝนตกต้องตามฤดูกาลและมีแต่เรื่องมงคลเกิดขึ้น นอกจากนี้ ยังมีการแขวนธงยาวเพื่อขับไล่วิญญาณร้าย มีการเด็ดยอดกิ่งไม้ที่เฟื่องอก และนำมาปักในแจกันบูชาบรรพบุรุษโดยเชื่อว่าจะนำโชคลาภและสิริมงคลมาให้ ในตอนเช้าตรู่ของวันขึ้นปีใหม่ ทุกครัวเรือนจะทำพิธีเซ่นไหว้บรรพชน เจ้าที่เจ้าทาง เทพเจ้าเตาไฟและเทพเจ้าแห่งสรรพวิทยา หลังจากนั้น ลูกหลานจะไหว้อวยพรญาติผู้ใหญ่ และรับอั่งเปา

สิงคโปร์

จำนวนชาวสิงคโปร์เชื้อสายจีนคิดเป็น 2 ใน 3 ของจำนวนประชากรทั้งหมดของประเทศ เทศกาลตรุษจีนจึงเป็นเทศกาลสำคัญ ชาวสิงคโปร์จะประดับบ้านด้วยต้นส้มเขียวหวานซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความเป็นสิริมงคล ต้นไผ่กวานอิมเป็นสัญลักษณ์ของการรวมทรัพย์และรับโชค ดอกเบญจมาศเป็นสัญลักษณ์ของความร่ำรวย และต้นไม้เงินต้นไม้ทองหมายความถึงเงินไหลนองทองไหลมา ฯลฯ ในวันตรุษจีน ชาวสิงคโปร์จะเชยคุณะเชดสิงโตมาทำการเชดที่บ้านเพื่อความเป็นสิริมงคลและขับไล่สิ่งไม่ดี ในเรื่องอาหารมีอาหารเมนูพิเศษอย่างหนึ่งเรียกว่า Lao Yu Sheng (捞鱼生) หรือเลาอวีเซิง หรือสลัดปลาดิบปรุงรส ทำจากวัตถุดิบ ซึ่งแทนสิ่งมงคลในเชิงสัญลักษณ์ไว้ในงานเดี่ยวประกอบด้วยเนื้อปลา หอยเป่าฮ้อแทนความมีอายุยืนนาน ขนมกรอบชิ้นเล็กๆ แทนเงินและทอง ก่อนทานจะมีคนกล่าวให้พรพร้อมราดน้ำซอสจนทั่วจาน จากนั้น ทุกคนจะใช้ตะเกียบคีบอาหาร ยกชูสูง ๆ แล้วให้พรแก่กันว่า เลาคี เลาคี เลาก้อเฟิงเซิงสุ่ยฉี (捞起! 捞起! 捞个风生水起!) ซึ่งหมายความว่าขอให้กิจการเจริญรุ่งเรือง โชคลาภไม่ขาดสายในปีใหม่ หากชูตะเกียบสูงขึ้นมาเท่าไร ย่อมหมายถึงมีความเจริญก้าวหน้ามากขึ้นเท่านั้น

เมนูพิเศษ Lao Yu Sheng

อินโดนีเซีย

ชาวอินโดนีเซียเชื้อสายจีนจะเดินทางไปไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ศาลเจ้าตั้งแต่วันส่งท้ายปีเก่า ลักษณะการไหว้คือคุกเข่าและยกธูปที่จุดบูชาไว้เหนือศีรษะ แล้วอธิษฐานขอพร หลังออกจากศาลเจ้า จะแจกอั่งเปาให้กับเด็กและสตรีที่รอรับอยู่ด้านนอก ซึ่งถือเป็นการแบ่งบุญวาสนาช่วงเทศกาลให้กับทุกคน ในคืนวันส่งท้ายปีเก่า ชาวอินโดนีเซียเชื้อสายจีนจะรวมตัวกันที่บ้านของผู้อาวุโส ในตระกูลหรือบ้านพ่อแม่เพื่อรับประทานอาหารร่วมกันอย่างพร้อมหน้าพร้อมตา นอกจากจะมีอาหารรสชาติดีหลากหลายรายการแล้ว ยังมีไข่มกัทาสีแดง สื่อถึงความ เป็นสิริมงคล และผัดหมี่ซั่ว สื่อถึงการมีอายุยืนยาวอยู่บนโต๊ะอาหารด้วย

ไข่มกัทาสีแดง
สื่อถึงความเป็นสิริมงคล

มาเลเซีย

ในชุมชนชาวมลายูเชื้อสายจีน จะมีการประดับประดาด้วยโคมไฟสีแดง และคืนวันส่งท้ายปีเก่า ครอบครัวจะล้อมวงรับประทานอาหารร่วมกันและอยู่ด้วยกันจนถึงรุ่งเช้า เช้าตรู่ของวันขึ้นปีใหม่ มีพิธีไหว้รับเทพที่เสด็จลงมาจากรสวรรค์ เพื่อปกป้องและบันดาลให้ครอบครัวมีความมั่นคง มีโชคลาภตลอดปีใหม่ จากนั้นจึงไปเยี่ยมเยียนญาติมิตร ชาวมลายูเชื้อสายจีนยังคงรักษาธรรมเนียมที่สืบสานมาอย่างยาวนาน คือ ชายหญิงที่ยังไม่ได้แต่งงาน จะโยนผลไม้ให้กัน ฝ่ายชายจะโยนแอปเปิ้ลให้ฝ่ายหญิง ส่วนฝ่ายหญิงจะโยนส้มให้ฝ่ายชาย เพื่อสื่อคำอวยพรว่าในอนาคตจะได้เนื้อคู่ที่ดี อ่อนโยนสมดังปรารถนา

การประดับโคมไฟในวันตรุษจีน
ที่วัด Kek Lok Si รัฐปีนัง

ฟิลิปปินส์

ฟิลิปปินส์กำหนดให้วันตรุษจีนเป็นวันหยุดราชการครั้งแรกในปี 2555 การเฉลิมฉลองเทศกาลตรุษจีนจะดำเนินการตามวัฒนธรรมจีนที่สืบทอดกันมา เช่น การติดกลอนคู่อวยพรวันตรุษจีน แหวนโคมแดงที่เรียกกันว่าโคมเต็งลั้งหรือโคมตรุษจีน มีการเชิดสิงโต จุดพลุ ประทัด กิจกรรมเหล่านี้จะครึกครื้นเป็นพิเศษในคืนวันส่งท้ายปีเก่า ซึ่งชาวฟิลิปปินส์เชื้อสายจีนจะรวมตัวกันในชุมชนชาวจีนเหมือนย่านเยาวราชของไทย มีการแสดงต่าง ๆ โดยศิลปินชาวฟิลิปปินส์ สิ่งเหล่านี้ล้วนสะท้อนการแลกเปลี่ยนระหว่างวัฒนธรรมจีนและวัฒนธรรมท้องถิ่นของฟิลิปปินส์อีกด้วย

ไทย

ตั้งแต่วันที่ 29 - 30 เดือนสิบสอง และวันที่ 1 เดือนหนึ่ง ตามปฏิทินจันทรคติ จะมีชื่อเรียกต่างกันไป และกิจกรรมที่ต่างกันด้วย เช่น วันที่ 29 เดือนสิบสอง เรียกว่า “วันจ่าย” ชาวยุทธเชื้อสายจีนจะออกไปซื้อของเตรียมไว้สำหรับวันตรุษจีน วันที่ 30 เดือนสิบสอง เรียกว่า “วันไหว้” มีการเซ่นไหว้เทพเจ้าและบรรพบุรุษเพื่อขอพร ในช่วงค่ำ ครอบครัวทานอาหารร่วมกัน วันที่ 1 เดือนหนึ่ง ซึ่งเป็นวันขึ้นปีใหม่ เรียกว่า “วันเที่ยว” จะมีการเตรียมอาหารคาวหวานประมาณ 4 - 5 ชนิด แล้วนำไปทำบุญที่วัด จากนั้นจึงเยี่ยมเยียนญาติมิตร และสมาชิกในครอบครัวเดินทางท่องเที่ยวด้วยกัน

การเฉลิมฉลองเทศกาลตรุษจีนในภูมิภาคอาเซียนผสมผสานระหว่างการรักษาธรรมเนียมปฏิบัติ/ประเพณีแบบดั้งเดิม (อาทิ การทำความสะอาดและการประดับตกแต่งบ้านเรือน การเลือกใช้สีแดง การแสดงพลุ/ดอกไม้ไฟ) และการรักษาธรรมเนียมปฏิบัติที่เป็นเอกลักษณ์ของชุมชน สาระสำคัญของการเฉลิมฉลองเทศกาลตรุษจีน คือ สมาชิกในครอบครัวได้อยู่ร่วมกันพร้อมหน้า และการส่งความปรารถนาดี คำอวยพร และความสุขให้กับคนที่เรารัก

ข้อมูลอ้างอิง

<http://zh.wikipedia.org/wiki/%E9%A5%BA%E5%AD%90>

<http://www.chinavista.com/experience/spring/chspring.html>

<http://www.china.com.cn/ch-jieri/chunjie/1.htm>

รอบรู้อาเซียน

ปีที่ 4 ฉบับที่ 6 สำนักภาษาต่างประเทศ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา เดือนมีนาคม 2560

ยุทธศาสตร์การพัฒนาเศรษฐกิจของสิงคโปร์ในอนาคต

นางสุวรรณี หุตายน

ผู้บังคับบัญชาในกลุ่มงานภาษาจีนและภาษาอื่น

การวิจัยและพัฒนา : รากฐานเศรษฐกิจของสิงคโปร์

สภาวิจัยนวัตกรรมและวิสาหกิจ (Research Innovation and Enterprise Council) ซึ่งนายกรัฐมนตรี ลี เซียน ลุง เป็นประธาน ประกอบด้วยคณะรัฐมนตรีและผู้เชี่ยวชาญด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ได้อนุมัติงบประมาณจำนวน 19,000 ล้านดอลลาร์สิงคโปร์ สำหรับการวิจัยและพัฒนาระหว่างปี 2559 – 2563¹ หรือเกือบ 4,000 ล้านดอลลาร์สิงคโปร์ต่อปี โดยเน้นการวิจัย 4 ด้าน คือ วิศวกรรมและการผลิตขั้นสูง (Advanced Manufacturing and Engineering) วิทยาศาสตร์สุขภาพและชีวเวชศาสตร์ (Health and Biomedical Sciences) ภาคบริการและเศรษฐกิจดิจิทัล (Services and Digital Economy) และการแก้ไขปัญหาชุมชนเมืองและการพัฒนาอย่างยั่งยืน (Urban Solutions and Sustainability)

นอกจากนั้น รัฐบาลยังส่งเสริมความร่วมมือกับหลายภาคส่วน อาทิ

- ความร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคอุตสาหกรรม มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะการใช้เทคโนโลยีระดับสูงเพื่อรองรับอุตสาหกรรมรูปแบบใหม่ตามแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาในอนาคตหรือเพื่อต่อยอดการพัฒนานวัตกรรมโดยเฉพาะการสร้างสรรค์ทรัพย์สินทางปัญญา รวมทั้งสนับสนุนการพัฒนางานวิจัยสำหรับใช้ในเชิงพาณิชย์ ส่งเสริมนักวิจัยให้เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีควบคู่กับมีความรู้ทางธุรกิจ

- ความร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน มุ่งเน้นการแลกเปลี่ยนองค์ความรู้และการพัฒนาทักษะฝีมือในลักษณะสหสาขาวิชาชีพ และการสนับสนุนทุนฝึกรวมระดับสูงให้แก่ นักวิทยาศาสตร์ หรือนักวิจัยประจำมหาวิทยาลัย โรงพยาบาล หรือสถาบัน/หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย ให้ความสำคัญกับการดึงดูดการลงทุนด้านเทคโนโลยีจากบริษัทข้ามชาติที่มีทักษะเชี่ยวชาญระดับสูงเพื่อผลประโยชน์ต่อสิงคโปร์ทั้งทางตรงและทางอ้อมยกระดับธุรกิจท้องถิ่นขนาดใหญ่และวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศให้สามารถนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้เพื่อเพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์ อีกทั้งสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันให้สูงขึ้น

แผนการพัฒนาเศรษฐกิจในอนาคต

เมื่อวันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2560 คณะกรรมาธิการเศรษฐกิจในอนาคต (Committee on the Future Economy - CFE) ได้นำเสนอรายงานแผนการพัฒนาเศรษฐกิจของสิงคโปร์ ซึ่งยังคงให้ความสำคัญกับการสร้างความเชี่ยวชาญและทักษะเชิงลึกเพื่อรองรับงานในอนาคต การศึกษาเรียนรู้ตลอดชีวิต การสนับสนุนการสร้างนวัตกรรม การพัฒนาเทคโนโลยีระบบเครือข่ายให้ก้าวหน้าอย่างต่อเนื่องสำหรับเชื่อมต่อกับโลกภายนอกได้อย่างสะดวก/รวดเร็ว โดยมีแผนยุทธศาสตร์ 7 ด้าน ดังนี้

¹งบประมาณด้านการวิจัยและพัฒนาเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องตลอดหลายสิบปีที่ผ่านมา กล่าวคือ ปี 2544 – 2548 ได้รับจัดสรรงบประมาณมูลค่า 6,000 ล้านดอลลาร์สิงคโปร์ ปี 2549 – 2553 มูลค่า 13,900 ล้านดอลลาร์สิงคโปร์ และปี 2554 – 2558 มูลค่า 16,100 ล้านดอลลาร์สิงคโปร์

1) การสร้างปฏิสัมพันธ์กับต่างประเทศในเชิงลึกและหลากหลายมิติ มุ่งขับเคลื่อนเศรษฐกิจ การค้า การลงทุน ด้วยการส่งเสริมความสัมพันธ์ทั้งระดับทวิภาคี และพหุภาคี รวมถึงมุ่งพัฒนาคนและภาคธุรกิจให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับตลาดต่างประเทศมากยิ่งขึ้น ในด้านนวัตกรรม คณะกรรมการฯ เสนอการจัดตั้ง Global Innovation Alliance โดยสร้างความร่วมมือระหว่างสถาบันการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยโพลีเทคนิค ภาคเอกชน และหุ้นส่วนต่างประเทศเพื่อสร้างสรรค่นวัตกรรมใหม่ ๆ

2) การเสริมสร้างความรู้และพัฒนาทักษะเฉพาะ ชาวสิงคโปร์ต้องได้รับการพัฒนาทักษะเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่ตนเองซึ่งจะเอื้อต่อการปรับตัวให้เข้ากับความต้องการในสายงานใหม่ ๆ ของภาคอุตสาหกรรม ภาครัฐและภาคเอกชนจะมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาบุคลากรด้วยการสนับสนุนโครงการศึกษาเรียนรู้และฝึกอบรมทักษะใหม่ ๆ เพื่อสร้างความเข้มแข็งให้แก่ตลาดแรงงาน

3) การสร้างศักยภาพขององค์กรในการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ และการสร้างประโยชน์เชิงธุรกิจต่อองค์กร คณะกรรมการฯ สนับสนุนการเสริมสร้างความเข้มแข็งด้านการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา สร้างโอกาสให้ผู้ประกอบการทำธุรกิจใหม่ ๆ และขยายจำนวนผู้ประกอบการรายใหม่ ทั้งนี้ ภาครัฐช่วยสนับสนุนด้านเครือข่ายเทคโนโลยีและการเข้าถึงแหล่งเงินทุน

4) การสร้างความแข็งแกร่งด้านดิจิทัล มุ่งสร้างผู้เชี่ยวชาญด้านความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์และการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อต่อยอดการทำธุรกิจ ภาครัฐส่งเสริมความร่วมมือกับภาคอุตสาหกรรมในการสร้างนักวิทยาศาสตร์ข้อมูล (Data Scientist) ที่สามารถวิเคราะห์และปกป้องข้อมูลให้มีความปลอดภัย รวมถึงการดึงดูดผู้ประกอบการชั้นนำด้านความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์เข้ามาทำธุรกิจในสิงคโปร์ นอกจากนี้ ยังสนับสนุนผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ในการเข้าถึงข้อมูล และสามารถนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาประยุกต์ใช้กับการดำเนินธุรกิจ

5) การพัฒนาเพื่อขยายโอกาสในการเชื่อมโยงกับประเทศภายนอก สิงคโปร์จะรักษาความเข้มแข็งด้านการเป็นศูนย์กลางการขนส่งทางอากาศและทางเรือ และสร้างสรรคกิจกรรมทางเศรษฐกิจตามแนวเส้นทางรถไฟความเร็วสูงซึ่งเชื่อมต่อระหว่างสิงคโปร์และกรุงกัวลาลัมเปอร์²

6) การพัฒนาและปรับโครงสร้างอุตสาหกรรม เน้นการสร้างความเข้มแข็งของอุตสาหกรรมด้วยการรวมกลุ่มคลัสเตอร์เพื่อเสริมสร้างร่วมมือ แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร ความรู้ ตลอดจนทรัพยากรต่าง ๆ ระหว่างกัน โดยเฉพาะด้านการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตด้วยเทคโนโลยีและนวัตกรรม ในปี 2559 ได้เริ่มดำเนินการกับอุตสาหกรรม 6 แห่ง และปี 2560 จะดำเนินการกับอุตสาหกรรมอีก 23 แห่ง นอกจากนี้ ยังสนับสนุนภาคอุตสาหกรรมซึ่งใช้แรงงานฝีมือระดับล่างให้เพิ่มผลผลิตที่มีคุณภาพดียิ่งขึ้น

7) การสร้างหุ้นส่วนเพื่อความก้าวหน้าและนวัตกรรม มุ่งปรับปรุงกฎระเบียบ บทบาทหน้าที่ของหน่วยงานภาครัฐเพื่อสนับสนุนการสร้างสรรค์นวัตกรรม และการดำเนินงานของผู้ประกอบการ รวมถึงการปรับปรุงระบบภาษีเพื่อเสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขัน

ผู้นำสิงคโปร์ให้ความสำคัญกับการพัฒนาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เพราะตระหนักถึงข้อจำกัดด้านพื้นที่และทรัพยากรธรรมชาติของประเทศ “การวิจัยและพัฒนา” จึงเป็นเครื่องมือหลักในการพัฒนาประเทศให้ก้าวพ้นข้อจำกัดต่าง ๆ รัฐบาลให้ความสำคัญกับการพัฒนาคนให้เกิดความรู้ ความเชี่ยวชาญ และทักษะเพื่อขับเคลื่อนเศรษฐกิจด้วยนวัตกรรมและองค์ความรู้

ข้อมูลอ้างอิง

<http://www.straitstimes.com/singapore/committee-on-the-future-economy-outlines-7-strategies-to-take-singapore-forward>

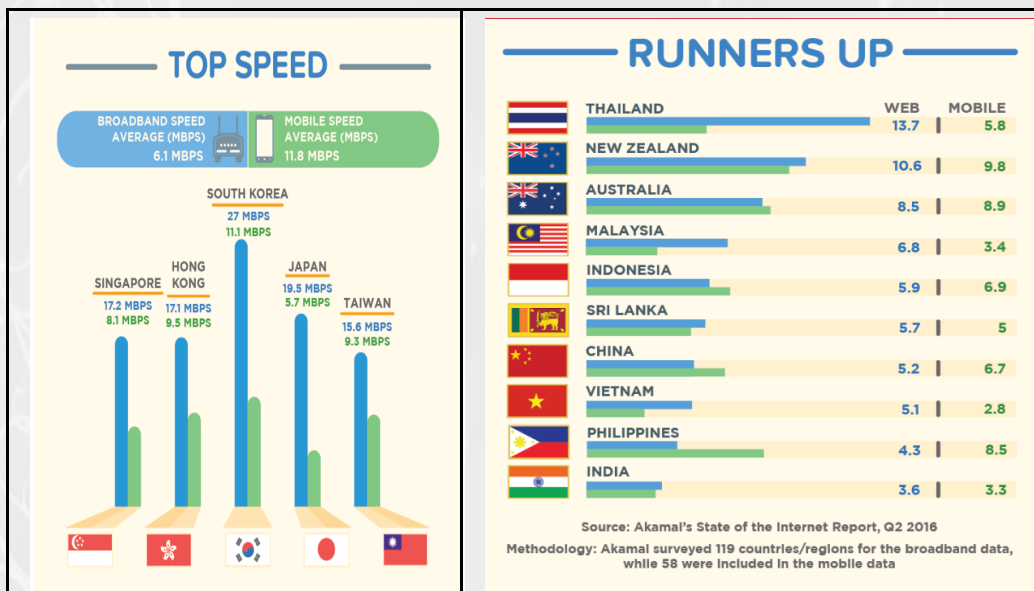
<https://www.gov.sg/microsites/future-economy/the-cfe-report/engagement->

<https://www.gov.sg/microsites/future-economy/gallery/photos/content/committee-on-the-future-economy-report-launch>

ยุทธศาสตร์ความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์ของสิงคโปร์

นางสาวสรวงนก สระบัว
ผู้บังคับบัญชากลุ่มงานบริหารทั่วไป

สิงคโปร์พัฒนาประเทศเพื่อก้าวสู่ความเป็น Smart Nation ความก้าวหน้าด้านดิจิทัลคือเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาประเทศที่มีข้อจำกัดด้านพื้นที่และทรัพยากรธรรมชาติ ให้กลายเป็นประเทศที่มีความมั่งคั่ง เทคโนโลยีถูกนำมาใช้ทุกด้านเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน และเพิ่มศักยภาพทางการแข่งขันให้แก่ภาคธุรกิจ สิงคโปร์มีโครงสร้างพื้นฐานที่ประชาชนทุกคนสามารถเข้าถึงระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตได้ทุกที่ ทุกเวลา จากข้อมูลในหน้าเว็บไซต์ data.gov.sg ที่ให้บริการข้อมูลสาธารณะของภาครัฐ ในปี 2559 จำนวนผู้ลงทะเบียนใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่มีสัดส่วนสูงกว่าจำนวนประชากรทั้งหมดของประเทศ โดยคิดเป็นร้อยละ 149.1 และเกือบทุกครัวเรือนหรือประมาณร้อยละ 96 สามารถเข้าถึงเครือข่ายอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงได้ นอกจากนี้ ยังเป็นหนึ่งในประเทศแถบเอเชีย-แปซิฟิกที่ความเร็วอินเทอร์เน็ตโดยเฉลี่ยในประเทศสูงที่สุด ความเร็วอินเทอร์เน็ตแบบใช้สายอยู่ที่ 17.2 MBPS (เมกะบิตต่อวินาที) และความเร็วอินเทอร์เน็ตแบบเคลื่อนที่ 8.1 MBPS (เมกะบิตต่อวินาที)

Source : Akamai's State of the Internet Report, Q2 2016

สิงคโปร์เป็นศูนย์กลางทางการเงิน (Financial Hub) ของโลก ภาคการเงินขับเคลื่อนเศรษฐกิจ และเป็นหนึ่งในประเทศที่มีการเชื่อมโยงเครือข่ายมากที่สุดในโลก ด้วยเหตุนี้ อัตราการโจมตีทางไซเบอร์จึงเพิ่มสูงขึ้น หน่วยงานความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์แห่งสิงคโปร์ (Cyber Security Agency of Singapore - CSA) รายงานว่าในปี 2559 มัลแวร์เรียกค่าไถ่หรือ Ransomware¹ เป็นการโจมตีรูปแบบหลักโดยร้อยละ 47.5 ของการโจมตีมุ่งเป้าไปยังภาคการเงินของประเทศ เช่น ด้านสินเชื่อ การประกันภัย และอสังหาริมทรัพย์ อย่างไรก็ตาม การโจมตีไม่ได้มุ่งเป้าเฉพาะบริษัทน้อยใหญ่เท่านั้น บุคคลทั่วไปก็ตกเป็นเป้าหมายโจมตีด้วยเช่นกัน รวมถึงยังแพร่ระบาดสู่พื้นที่ใหม่ ๆ เช่น อุปกรณ์สื่อสารแบบเคลื่อนที่ ระบบคลาวด์ เป็นต้น

¹Ransomware เป็นมัลแวร์ (Malware) ประเภทหนึ่งที่มีลักษณะการทำงานต่างจากมัลแวร์ประเภทอื่น ๆ คือไม่ได้ถูกออกแบบมาเพื่อขโมยข้อมูลของผู้ใช้งานแต่อย่างใด แต่จะทำการเข้ารหัสหรือล็อกไฟล์ ไม่ว่าจะ เป็นไฟล์เอกสาร รูปภาพ วิดีโอ ผู้ใช้งานจะไม่สามารถเปิดไฟล์ใด ๆ ได้เลย หากไฟล์เหล่านั้นถูกเข้ารหัส ซึ่งจำเป็นต้องใช้คีย์ในการปลดล็อกเพื่อกู้ข้อมูลคืนมา ดังนั้น ผู้ใช้งานจะต้องจ่ายเงินตามข้อความ "เรียกค่าไถ่" ที่ปรากฏ (ข้อมูลจาก <https://www.it.chula.ac.th/th/node/3351>)

ความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์คือกุญแจสำคัญในการก้าวเข้าสู่เศรษฐกิจ-สังคมแบบดิจิทัล รัฐบาลสิงคโปร์จึงให้ความสำคัญกับการเตรียมพร้อมรับมือการโจมตีทางไซเบอร์และอาชญากรรมไซเบอร์ ซึ่งสามารถสร้างความเสียหายต่อภาคธุรกิจจำนวนมาก รวมถึงการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล รัฐบาลได้กำหนดแนวทางสำคัญไว้ คือ การบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์ฉบับใหม่ (Cybersecurity Act) ภายในปีนี้ และการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์แห่งชาติ (Singapore's Cybersecurity Strategy) ซึ่งเป็นแผนยุทธศาสตร์ฉบับแรกของสิงคโปร์

ในงานสัปดาห์ไซเบอร์นานาชาติ (Singapore International Cyber Week - SICW) นายกรัฐมนตรีลี เซียน ลุง ได้เปิดตัวแผนยุทธศาสตร์ความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์แห่งชาติ ซึ่งมุ่งให้ความสำคัญ 4 ด้าน ดังนี้

- การสร้างโครงสร้างพื้นฐานทางไซเบอร์ให้มีความยืดหยุ่น
- การสร้างความมั่นคงปลอดภัยให้โลกไซเบอร์เพิ่มขึ้น
- การพัฒนาระบบนิเวศทางไซเบอร์
- การส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศ

- การสร้างโครงสร้างพื้นฐานทางไซเบอร์ให้มีความยืดหยุ่น มุ่งเน้นการปกป้องระบบควบคุมอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับสาธารณูปโภคและโครงสร้างพื้นฐาน ภาครัฐจะส่งเสริมความร่วมมือกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกภาคส่วนในการป้องกันโครงสร้างพื้นฐานสำคัญ เช่น โรงไฟฟ้า ระบบคมนาคมขนส่ง เชื้อเพลิง ฯลฯ รวมถึงวางแนวทางการบริหารจัดการจัดการความเสี่ยงด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและด้านความมั่นคงปลอดภัยสารสนเทศและการจัดการ เพื่อรองรับภัยคุกคาม/การโจมตีทางไซเบอร์ที่ไม่อาจคาดคิด หรือไม่สามารถคาดการณ์ได้ภายใต้หลักการการฟื้นฟูระบบเพื่อกลับสู่สภาพเดิมให้เร็วที่สุด

- การสร้างความมั่นคงปลอดภัยให้โลกไซเบอร์เพิ่มขึ้น มุ่งสร้างโลกไซเบอร์ที่มีความปลอดภัย สร้างระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและระบบเครือข่ายให้น่าเชื่อถือ โดยสร้างความตระหนักรู้เรื่องความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์ให้แก่ภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชนทั่วไป การจัดการความเสียหายจากภัยคุกคามไซเบอร์ จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกฝ่าย ไม่ได้เป็นความรับผิดชอบของภาครัฐเท่านั้น

- การพัฒนาระบบนิเวศทางไซเบอร์ รัฐบาลจะสร้างความร่วมมือกับภาคอุตสาหกรรมและสถาบันการศึกษาเพื่อพัฒนาศักยภาพด้านความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์ให้แก่บุคลากร นอกจากนี้ ยังร่วมมือกับภาคเอกชนในการพัฒนาเทคโนโลยี อบรมบริษัทเปิดใหม่ให้เห็นความสำคัญของความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์ รวมถึงสนับสนุนการวิจัยและพัฒนาเพื่อสร้างความรู้หรือเทคโนโลยีใหม่ ๆ

- การส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศ ด้วยตระหนักดีว่าภัยคุกคามไซเบอร์เป็นปัญหาระดับโลก รัฐบาลจึงให้ความสำคัญกับการสร้างความร่วมมือกับประชาคมโลก โดยเฉพาะประชาคมอาเซียน อาทิ การแลกเปลี่ยนด้านนโยบาย หรือตัวบทกฎหมาย

สิงคโปร์วางเป้าหมายการพัฒนาประเทศให้เป็น Smart Nation การนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน รวมถึงในภาคธุรกิจ การค้า ทำให้ชาวสิงคโปร์มีคุณภาพชีวิตที่ดีและสามารถดำเนินธุรกิจได้อย่างสะดวก รวดเร็ว โลกไซเบอร์คือพลังขับเคลื่อนเศรษฐกิจและสังคม ความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์จึงเป็นเรื่องที่รัฐบาลให้ความสำคัญเป็นลำดับต้น พัฒนาจนสิงคโปร์กลายเป็นศูนย์กลางด้านความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์ของภูมิภาคอาเซียน

ข้อมูลอ้างอิง

<https://www.techinasia.com/asia-internet-speeds-mobile-broadband>

<http://www.bangkokbiznews.com/blog/detail/639786>

<https://www.csa.gov.sg/news/press-releases/pm-launches-singapore-cybersecurity-strategy>

ภาคการท่องเที่ยวของกัมพูชา

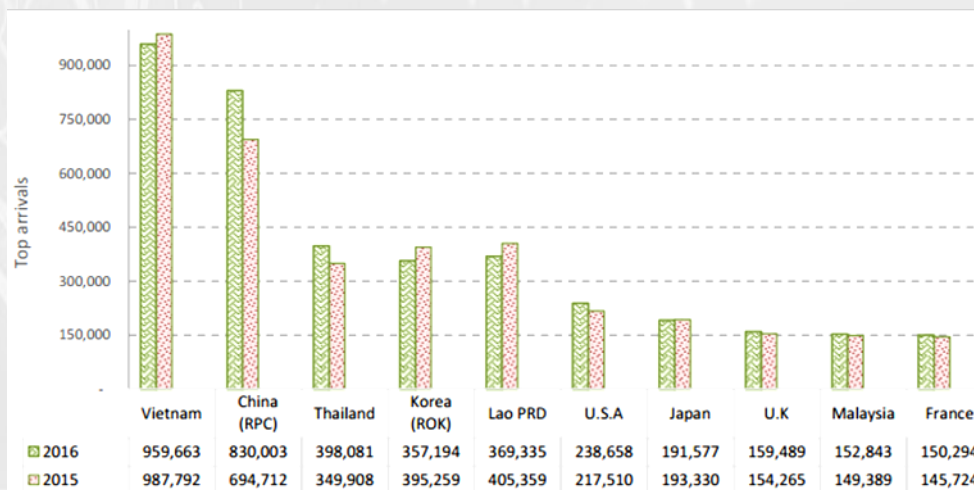
นางสาวอัมพะวัน ปฐมกุล
นักวิเทศสัมพันธ์ปฏิบัติการ

ภาคการท่องเที่ยวเป็นหนึ่งในกลไกหลักในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของกัมพูชา การท่องเที่ยวสร้างงานสร้างรายได้ และขยายโอกาสทางธุรกิจไปยังภาคบริการที่เกี่ยวข้อง อาทิ โรงแรม ร้านอาหาร ธุรกิจนวดสปา พาหนะรับจ้าง ตลอดจนสินค้าพื้นเมือง ช่วยยกระดับคุณภาพชีวิต และบรรเทาปัญหาความยากจนของคนในชาติ หลังจากเผชิญวิกฤตเศรษฐกิจโลกตกต่ำในปี 2551 และปัญหาการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัส A/H1N1 ในปี 2552 การท่องเที่ยวของกัมพูชาเริ่มฟื้นตัวในปีต่อมา โดยมีจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติเดินทางมาเยือนกัมพูชาราว 2.5 ล้านคน และเพิ่มขึ้นต่อเนื่องทุกปี

ปี	จำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติ ที่เดินทางเยือนกัมพูชา (คน)	ปี	จำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติ ที่เดินทางเยือนกัมพูชา (คน)
2551	2,125,465	2556	4,210,165
2552	2,161,577	2557	4,502,775
2553	2,508,289	2558	4,775,231
2554	2,881,862	2559	5,011,712
2555	3,584,307		

ที่มา: Statistics and Tourism Information Department, MOT

ภาพรวมการท่องเที่ยวในปี 2559 จำนวนนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคอาเซียนเดินทางเยือนกัมพูชาสูงที่สุด รองลงมาคือ นักท่องเที่ยวจากจีน ยุโรป และสหรัฐอเมริกา หากพิจารณาเป็นรายประเทศ นักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางเยือนกัมพูชาสูงสุด 10 อันดับแรก คือ

ที่มา: Statistics and Tourism Information Department, MOT

จากแผนยุทธศาสตร์การพัฒนากการท่องเที่ยว ปี 2555 - 2563 (Tourism Development Strategic Plan 2012 - 2020) รัฐบาลกำหนดเป้าหมายว่าภายในปี 2563 จะมีนักท่องเที่ยวต่างชาติเดินทางมาเยือนกัมพูชาราว 7 ล้านคน โดยประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวด้วยคำขวัญ “Kingdom of Wonder” ชูความมหัศจรรย์ทางสถาปัตยกรรมและประติมากรรมทรงคุณค่าในแหล่งท่องเที่ยวที่สืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมจากอาณาจักรขอม และแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่ยังคงสภาพความอุดมสมบูรณ์ รัฐบาลพัฒนากการท่องเที่ยวตามลักษณะเด่นที่มีอยู่ในเขตพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ คือ

◆ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเสียมเรียบ (Siem Reap) - เมืองพระนคร (Angkor)

จังหวัดเสียมเรียบ สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวต่างชาติได้ปีละประมาณ 2 ล้านคน TripAdvisor เว็บไซต์ท่องเที่ยวักษ์ใหญ่ของอเมริกาจัดอันดับให้เสียมเรียบเป็นจุดหมายปลายทางยอดนิยมอันดับ 5 ของโลกในปี 2559 แหล่งท่องเที่ยวหลักคือเมืองพระนคร ซึ่งได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลก ประกอบด้วยกลุ่มโบราณสถานสำคัญ คือ ปราสาทนครวัด ปราสาทนครธม ปราสาทบายน ปราสาทบาปวน รายได้จากค่าธรรมเนียมเข้าชมโบราณสถานในเขตเสียมเรียบนี้ มีจำนวนมหาศาลต่อปี รัฐบาลจึงพยายามต่อยอดการท่องเที่ยวไปยังพื้นที่ใกล้เคียงโดยการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทางตอนใต้ของเมืองพระนคร เช่น หมู่บ้านลอยน้ำ Chong Kneas และทะเลสาบโตนเล (Tonle Sap) เพื่อสร้างรายได้เพิ่มให้แก่ชุมชนที่อาศัยอยู่รอบทะเลสาบจากการให้บริการเรือหรือร้านอาหาร นอกเหนือจากการทำประมงน้ำจืด เชื่อมโยงการท่องเที่ยวจากตอนเหนือของเมืองพระนครสู่เขาพระวิหาร จังหวัดสตึงแตรง (Stung Treng) และเขตพื้นที่ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งมั่งคั่งด้วยวัฒนธรรมและวิถีชีวิตแบบดั้งเดิมของชนเผ่าต่าง ๆ

◆ กรุงพนมเปญในฐานะศูนย์กลางการท่องเที่ยว

กรุงพนมเปญเป็นหนึ่งในเมืองหลวงที่เก่าแก่ที่สุดในเอเชีย เป็นศูนย์กลางการคมนาคมทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ เชื่อมโยงกับพื้นที่ส่วนอื่นของประเทศและประเทศต่าง ๆ ทำอาภาศยานนานาชาติพนมเปญรองรับนักท่องเที่ยวมากกว่า 1 ล้านคนต่อปี การท่องเที่ยวในพนมเปญมีความหลากหลาย ผสมผสานทั้งการท่องเที่ยวแบบเมือง การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตพระราชวังหลวง พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ วัดพนม รวมถึงอาคารสถาปัตยกรรมในยุคโคโลเนียล และการท่องเที่ยวชมวิถีชีวิตแถบชนบทรอบกรุงพนมเปญ เช่น การล่องเรือเที่ยวชมทิวทัศน์และวิถีชีวิตริมโขง เยี่ยมชมหมู่บ้านหัตถกรรมหรือหมู่บ้านทอผ้า การท่องเที่ยวเชิงเกษตร เป็นต้น

◆ การพัฒนาพื้นที่แนวชายฝั่งทะเล

พื้นที่ชายฝั่งทะเลตั้งอยู่บริเวณตอนใต้ของประเทศในจังหวัดแก๊บ (Kep) กัมโป็ต (Kompot) พระสีหนุ (Preah Sihanouk) และเกาะกง (Koh Kong) กลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวต่างชาติรองจากเมืองพระนคร พื้นที่ชายฝั่งทะเลนี้เข้าเป็นสมาชิกคลับสโมสรอ่าวที่สวยงามที่สุดในโลก (World's Most Beautiful Bays Club) ซึ่งต้องมีคุณสมบัติตามเกณฑ์ จังหวัดชายฝั่งทะเลของกัมพูชามีทรัพยากรธรรมชาติอุดมสมบูรณ์ เช่น ป่าชายเลน พืชและสัตว์ทะเล (ปะการัง ดอกไม้ทะเล กล้วยทะเล และปลาทะเลหลายสายพันธุ์) รวมถึงมีสภาพแวดล้อมต่างกัันคือมีทั้งพื้นที่ป่าไม้ พื้นที่ลุ่มน้ำ พื้นที่เกษตรกรรม จึงมีความหลากหลายทางชีวภาพมาก พระสีหนุเป็นหัวใจหลักของพื้นที่ตอนใต้ ได้รับการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านการคมนาคม มีสนามบินนานาชาติ ท่าเรือน้ำลึก สำหรับเชื่อมโยงกับพื้นที่อื่นและกับประเทศเพื่อนบ้าน

◆ โตนเลสาบ

นอกจากขึ้นชื่อด้านความอุดมสมบูรณ์ของปลาชนิดพันธุ์ต่าง ๆ จนเป็นแหล่งประมงน้ำจืดที่สำคัญของภูมิภาค โตนเลสาบยังร่ำรวยทางวัฒนธรรมและสภาพธรรมชาติ พื้นที่ขนาดใหญ่ครอบคลุม 5 จังหวัด ได้แก่ เสียมเรียบ กัมปงทม (Kampong Thom) กัมปงชนัง (Kampong Chhnang) โพธิสัต (Pursat) และพระตะบอง (Battambang) รัฐบาลพยายามส่งเสริมการท่องเที่ยวทางน้ำ ล่องเรือชมทิวทัศน์และวิถีชีวิตของผู้คนรอบทะเลสาบ รวมถึงส่งเสริมการท่องเที่ยวในจังหวัดพระตะบองซึ่งมีศักยภาพสูงในการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เนื่องจากมีทั้งวัดเก่าแก่ สถาปัตยกรรมสกุลช่างเขมร และสถาปัตยกรรมจากสมัยอาณานิคม

รัฐบาลกัมพูชาส่งเสริมการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนหรือการท่องเที่ยวสีเขียว เร่งขยายการท่องเที่ยวเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวต่างชาติ โดยพัฒนาภาคบริการภายใต้กรอบ “Clean city, Clean resort, Good service” พัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ พัฒนาทรัพยากรบุคคลให้เป็นแรงงานคุณภาพ ตลอดจนสนับสนุนการลงทุนของภาคเอกชน เพื่อรองรับการเติบโตของจำนวนนักท่องเที่ยวและยกระดับมาตรฐานการท่องเที่ยวสู่ระดับสากล

ข้อมูลอ้างอิง

http://www.tourismcambodia.org/images/mot/statistic_reports/tourism_statistics_year2016.pdf

http://www.tourismcambodia.org/images/mot/legal_documents/tourism_development_statagic_plan_2012_2020_english.pdf

http://www.indexmundi.com/cambodia/economy_profile.html

http://www.prachachat.net/news_detail.php?newsid=1438778787

http://www.boi.go.th/thai/clmv/Back_up/2010_cambodia/2010_cam_7_2.html

<http://www.tradingeconomics.com/cambodia/tourist-arrivals>

การพัฒนาระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก (Eastern Economic Corridor)

นายปรกรณ์ นวลมณี
นักวิเคราะห์สัมพันธชำนาญการ

แนวโน้มเศรษฐกิจโลกยังคงฟื้นตัวช้าเนื่องจากปัจจัยหลายประการ เช่น ภาวะเศรษฐกิจของประเทศในแถบยุโรป จีน และญี่ปุ่น ยังคงชะลอตัว การออกจากสมาชิกสหภาพยุโรปของสหราชอาณาจักร ปัญหาวิกฤตผู้อพยพหนีภัยสงครามที่หลั่งไหลสู่ยุโรป การดำเนินนโยบายทางเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกาเปลี่ยนแปลง การเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศหลักในกลุ่มตลาดเกิดใหม่มีอัตราต่ำ หรือจากปัจจัยข้อกำหนดอื่นอันไม่เกี่ยวข้องกับด้านภาษี ปัจจัยเหล่านี้ล้วนส่งผลต่อการส่งออก และยังสร้างผลกระทบเป็นลูกโซ่ไปจนถึงเจ้าของกิจการและลูกจ้าง ดังนั้น ต้องปรับกลยุทธ์เพื่อรับมือกับการเปลี่ยนแปลงโดยนำนโยบายที่รัฐกำหนดมาปฏิบัติให้เกิดผลเป็นรูปธรรม

รัฐบาลไทยชุดปัจจุบันพัฒนาเศรษฐกิจเพื่อให้ประชาชนมีรายได้เพิ่มขึ้นและนำพาประเทศให้หลุดจากกับดักประเทศที่มีรายได้ปานกลาง มีการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (2560 - 2579) ซึ่งได้กำหนดรูปแบบการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ภายใต้กลไกการขับเคลื่อนแบบใหม่ หรือ “ไทยแลนด์ 4.0” ขับเคลื่อนเศรษฐกิจด้วยนวัตกรรมและเทคโนโลยีสมัยใหม่เพื่อต่อยอดและสร้างมูลค่าเพิ่มให้ผลิตภัณฑ์ ผลักดันไทยสู่การเป็นศูนย์กลางการผลิตสินค้าเชิงนวัตกรรม การค้าการลงทุน และการคมนาคมของอาเซียน

การจัดตั้งเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษที่กำหนดแนวทางการพัฒนาให้เหมาะสมกับศักยภาพของพื้นที่นั้น ๆ สอดรับกับโมเดลไทยแลนด์ 4.0 ช่วยลดความเหลื่อมล้ำ และยกระดับคุณภาพชีวิตของผู้คนในพื้นที่ โครงการพัฒนาระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก (Eastern Economic Corridor - EEC) ซึ่งครอบคลุมพื้นที่ 3 จังหวัด ได้แก่ ชลบุรี ระยอง ฉะเชิงเทรา จะเป็นพื้นที่ยุทธศาสตร์การลงทุนและรองรับการเติบโตของอุตสาหกรรมที่สามารถต่อยอดในพื้นที่เดิมและอุตสาหกรรมแห่งอนาคต เช่น อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ อุตสาหกรรมหุ่นยนต์เพื่อการอุตสาหกรรม

และรายงานต่อคณะกรรมการนโยบายการพัฒนาระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก เพื่อทราบความคืบหน้าเป็นระยะ รวมทั้ง มีการจัดตั้งสำนักงานเพื่อการพัฒนาระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก ซึ่งเป็นหน่วยงานภายในกระทรวงอุตสาหกรรม ทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการสนับสนุนการดำเนินการของคณะกรรมการนโยบายการพัฒนาระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก และคณะกรรมการบริหารการพัฒนาระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก

นโยบายดังกล่าวไม่ได้เกิดประโยชน์เฉพาะตลาดในประเทศเท่านั้น นักลงทุนสามารถใช้ประโยชน์จากระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออกเชื่อมต่อไปยังประเทศ CLMV ในด้านแหล่งวัตถุดิบ การขยายตลาด การผลิต และการเป็นศูนย์กระจายสินค้า จึงคาดการณ์ว่าโครงการพัฒนาระเบียงเศรษฐกิจจะช่วยให้เกิดการเติบโตทางเศรษฐกิจ และสร้างประโยชน์เชิงสังคม ทั้งระดับชุมชน ระดับประเทศ และระดับภูมิภาคในระยะยาว

การส่งเสริมและพัฒนาแนวระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออกมุ่งขับเคลื่อนนโยบายไปสู่การปฏิบัติที่เป็นรูปธรรมอย่างแท้จริง ทั้งนี้เพื่อยกระดับการพัฒนาของประเทศ อันจะเป็นประโยชน์ต่อการปฏิรูประบบเศรษฐกิจ และยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน

ข้อมูลอ้างอิง

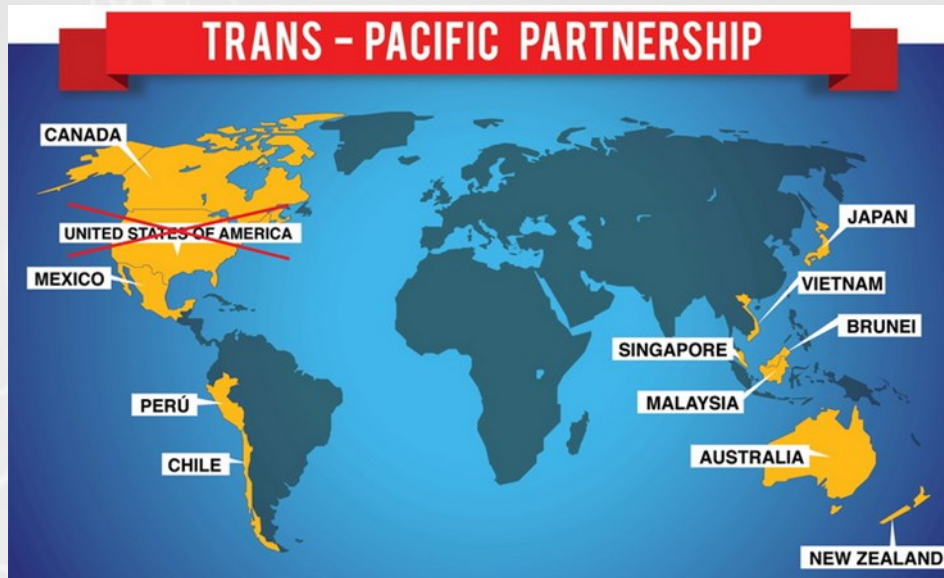
www.posttoday.com

www.bangkokbiznews.com

www.ratchakitcha.soc.go.th

ภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก หลังการถอนตัวจาก TPP ของสหรัฐอเมริกา

นางสาวธนิยา อูมะวิชนี
นักวิเทศสัมพันธ์ปฏิบัติการ

ความตกลงหุ้นส่วนยุทธศาสตร์ทางเศรษฐกิจภาคพื้นแปซิฟิก (Trans Pacific Strategic Economic Partnership Agreement - TPP)¹ เป็นหนึ่งในยุทธศาสตร์หลักภายใต้นโยบาย “Rebalancing to Asia” ของรัฐบาลโอบามาเพื่อสร้างสมดุลในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก สำหรับรัฐบาลโอบามา TPP ทำให้อเมริการักษาบทบาททางเศรษฐกิจ และการเมืองในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก สหรัฐฯ สามารถเข้าถึงตลาดแถบนี้ และกำหนดหลักเกณฑ์เพื่อปกป้องการลงทุน มาตรฐานแรงงาน สิ่งแวดล้อม และทรัพย์สินทางปัญญาได้มากขึ้น รวมถึงถ่วงดุลอำนาจเงินที่กำลังแผ่ขยายอิทธิพล TPP เป็นความตกลงการค้าเสรีแบบพหุภาคีที่ก้าวหน้ามากที่สุด มาตรฐานสูงที่สุด และมีขนาดเศรษฐกิจใหญ่ที่สุดในโลก โดยรัฐภาคีมีขนาดเศรษฐกิจรวมกันคิดเป็นร้อยละ 40 ของ GDP โลก การที่สหรัฐฯ รวมกลุ่มได้ โดยที่จีนไม่ได้เข้าร่วมเป็นสมาชิก ย่อมเป็นการสกัดกั้นอิทธิพลของจีนได้อีกทางหนึ่ง

เมื่อการเมืองสหรัฐฯ เปลี่ยนขั้วอำนาจ ประธานาธิบดีโดนัลด์ ทรัมป์ ลงนามคำสั่งฝ่ายบริหารให้สหรัฐฯ ถอนตัวออกจาก TPP โดยมองว่าการทำความตกลงการค้าเสรีแบบพหุภาคีเท่าที่ผ่านมาให้ประโยชน์เฉพาะกลุ่มคนรวยและนายทุน เกิดการย้ายฐานการผลิตและการลงทุนไปยังต่างประเทศ ทำให้ชาวอเมริกันสูญเสียตำแหน่งงานจำนวนมาก ดังนั้น การค้าระหว่างประเทศจะต้องสร้างประโยชน์ต่อแรงงานและประชาชนทั่วไปเป็นอันดับแรกตามนโยบาย “America First” เพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจภายใน ดึงภาคการผลิตและการจ้างงานกลับสู่ประเทศ สำหรับรัฐบาลทรัมป์ การเจรจาการค้าแบบทวิภาคีจะทำให้สหรัฐฯ ได้ประโยชน์มากกว่า

บทความเรื่อง “What Would US Withdrawal Mean?”² วิเคราะห์ว่าการถอนตัวจาก TPP จะลดทอนภาพลักษณ์ความน่าเชื่อถือ และอิทธิพลของสหรัฐฯ ในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก เสียโอกาสเสริมสร้างความสัมพันธ์และความร่วมมือกับประเทศพันธมิตรของสหรัฐฯ ทั้งยังเปิดโอกาสให้ประเทศมหาอำนาจทางเศรษฐกิจอย่างจีนผงาดขึ้นมาแสดงบทบาทในภูมิภาค แม้ทรัมป์แสดงท่าทีว่าจะให้น้ำหนักและความสำคัญกับเอเชียและอาเซียนลดลงเมื่อเทียบกับรัฐบาลชุดที่แล้ว

¹รัฐภาคีที่ร่วมลงนามความตกลงหุ้นส่วนยุทธศาสตร์ทางเศรษฐกิจภาคพื้นแปซิฟิกเมื่อวันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2559 ณ เมืองโอ๊คแลนด์ ประเทศนิวซีแลนด์ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา แคนาดา เม็กซิโก เปรู ชิลี สิงคโปร์ มาเลเซีย เวียดนาม บรูไน ญี่ปุ่น ออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์

²จาก <http://thediplomat.com/2016/11/what-would-us-tpp-withdrawal-mean/>

แต่คาดการณ์ว่าทรัมป์ยังคงส่งเสริมความร่วมมือภายใต้กรอบอื่น เช่น ข้อตกลงการค้าเสรีซึ่งสหรัฐฯ ได้จัดทำกับบางประเทศ ในภูมิภาคไว้แล้ว (ออสเตรเลีย เกาหลีใต้ และสิงคโปร์) การประชุมสุดยอดเอเชียตะวันออก (East Asia Summit - EAS) การประชุมอาเซียนว่าด้วยความร่วมมือด้านการเมืองและความมั่นคงในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก (ASEAN Regional Forum - ARF) การประชุมสุดยอดอาเซียน-สหรัฐฯ (ASEAN-U.S. Summit) เป็นต้น ดังนั้น แม้อ่อนตัวจาก TPP แล้วก็ตาม สหรัฐฯ ยังคงรักษาผลประโยชน์แห่งชาติทั้งด้านความมั่นคงและการค้าในภูมิภาคนี้ต่อไปเนื่องจากประเทศในเอเชียและภูมิภาคอาเซียนเป็นพันธมิตรกับสหรัฐฯ มายาวนาน ทิศทางเศรษฐกิจยังคงสดใส กอปรกับชนชั้นกลางมีกำลังซื้อมหาศาล

รัฐภาคีที่เหลือของ TPP ต้องการผลักดันให้ TPP เดินหน้าต่อไป การค้าภายใต้กรอบพหุภาคีอำนวยความสะดวกให้รัฐสมาชิก ไม่ต้องเผชิญความยุ่งยากจากกฎระเบียบ/มาตรการการค้าที่แตกต่างกันในแต่ละประเทศ เช่น ชาติการค้าอย่างสิงคโปร์ ตระหนักดีว่า ถ้าไม่มี TPP และต้องเจรจาการค้าเสรีเป็นรายประเทศ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของสิงคโปร์ ต้องเตรียมรับมือกับกฎว่าด้วยแหล่งกำเนิดสินค้า (RULES OF ORIGIN - ROO) ซึ่งสัมพันธ์กับการปรับลดภาษีนำเข้าของประเทศคู่ค้าโดยมีแนวปฏิบัติต่างกันไปในแต่ละประเทศ กระบวนการที่ยุ่งยากซับซ้อนอาจลดทอนโอกาสของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในการเข้าสู่เวทีการค้าระหว่างประเทศ หลังการลงนาม TPP เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2559 แต่ละประเทศต้องกลับไปขอความเห็นชอบจากรัฐสภาภายใต้กำหนดระยะเวลา 2 ปี ความตกลงนี้จะมีผลบังคับใช้ต่อเมื่อ 6 ประเทศที่ได้รับความเห็นชอบมี GDP รวมกันไม่น้อยกว่าร้อยละ 85 ของ GDP รวมของประเทศสมาชิกที่ลงนาม สหรัฐฯ เพียงประเทศเดียว มี GDP สูงถึงร้อยละ 60 ผู้นำของออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ ญี่ปุ่น และสิงคโปร์ กำลังเร่งหาทางออกจากการถอนตัวของสหรัฐฯ นายกรัฐมนตรีมัลคอล์ม เทิร์นบูลล์ แห่งออสเตรเลียกล่าวถึงความเป็นไปได้ในการเชิญจีน และประเทศอื่นในเอเชียเข้าร่วมเป็นสมาชิก TPP

การถอนตัวของสหรัฐฯ เปิดโอกาสให้จีนขยายบทบาทด้านการค้าระหว่างประเทศโดยเฉพาะในภูมิภาค เครื่องมือสำคัญในการขยายพันธมิตรและตลาดการค้าของจีน เช่น

- ความตกลงหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาค (Regional Comprehensive Economic Partnership - RCEP) ในการประชุมรัฐมนตรีเศรษฐกิจอาเซียนอย่างไม่เป็นทางการ ครั้งที่ 23 ระหว่างวันที่ 8 - 10 มีนาคม 2560 ณ กรุงมะนิลา ประเทศฟิลิปปินส์ ที่ประชุมกำหนดจุดยืนร่วมกันเรื่องการเปิดตลาดสินค้า และเร่งผลักดันเพื่อหาข้อสรุปความตกลง RCEP ให้สำเร็จภายในปีนี้

- การก่อตั้งธนาคารเพื่อการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานของเอเชีย (Asian Infrastructure Investment Bank - AIIB) โดยความริเริ่มของจีน เป็นแหล่งเงินทุนสนับสนุนโครงการความร่วมมือและโครงการความช่วยเหลือในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเชื่อมโยงระหว่างประเทศ ปัจจุบันมีสมาชิก 57 ประเทศ การก่อตั้ง AIIB สนับสนุนวิธีการขยายอำนาจของจีนแบบที่เรียกว่า Soft power

- “One Belt and One Road - OBOR” หรือเส้นทางสายไหมในศตวรรษที่ 21 ของจีน เป็นการรื้อฟื้นเส้นทางสายไหมในประวัติศาสตร์จีนทั้งเส้นทางบกและเส้นทางทะเล OBOR เชื่อมเอเชียตะวันออก เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เอเชียใต้ เอเชียกลาง ตะวันออกกลาง แอฟริกา จรดชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียนผ่านการส่งเสริมการค้า และการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม

มหาอำนาจทางเศรษฐกิจอย่างจีนสามารถเติมเต็มช่องว่างจากการถอนตัวออกจาก TPP ของสหรัฐฯ ได้ แต่คงต้องจับตาดูต่อไปว่ารัฐภาคีที่เหลือจะผลักดัน TPP ไปในทิศทางใด อย่างไรก็ตาม เมื่อสหรัฐฯ ถอยห่างจากพันธมิตรในอาเซียนและภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก น่าจะเป็นโอกาสของจีนในการขับเคลื่อนเขตการค้าเสรี และขยายการเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจกับประเทศต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ข้อมูลอ้างอิง

<https://www.forbes.com/sites/alexcapri/2017/01/26/whats-next-for-asia-after-trumps-america-leaves-tpp/#3dbc61cfe479>

<https://www.theguardian.com/us-news/2016/nov/21/donald-trump-100-days-plans-video-trans-pacific-partnership-withdraw>

<http://thediplomat.com/2016/11/what-would-us-tpp-withdrawal-mean/>

รอบรู้อาเซียน

ปีที่ 4 ฉบับที่ 7 สำนักภาษาต่างประเทศ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา เดือนเมษายน 2560

การพัฒนาเศรษฐกิจของเวียดนามในปัจจุบัน

โดย นายปิยะชาติ ชื่นจิต
กลุ่มงานภาษาฝรั่งเศส รัสเซีย และอิตาลี

เวียดนามได้รับการจับตามองจากนักลงทุนต่างชาติเป็นอย่างมาก หน่วยวิเคราะห์เศรษฐกิจของนิตยสาร The Economist ได้จัดอันดับให้เวียดนามเป็นประเทศที่ดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศเป็นอันดับ 5 ของโลก โดยเป็นรองแค่เพียงกลุ่มเศรษฐกิจบริคส์ (BRICS)¹ แม้สถานการณ์เศรษฐกิจโลกในปี 2560 ยังคงเผชิญกับความไม่แน่นอนและผันผวนอย่างต่อเนื่องจากปัจจัยต่าง ๆ ได้แก่ นโยบายด้านเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกาภายใต้รัฐบาลของนายโดนัลด์ ทรัมป์ การเปลี่ยนแปลงนโยบายเศรษฐกิจและการเมืองของสหภาพยุโรป และทิศทางของราคาน้ำมันในตลาดโลก เป็นต้น แต่เศรษฐกิจของเวียดนามกลับเติบโตอย่างเข้มแข็งและขยายตัวอย่างต่อเนื่อง โดยในปีนี้ตั้งเป้าการเติบโตประมาณร้อยละ 7 ซึ่งจะทำให้เวียดนามกลายเป็นประเทศที่มีเศรษฐกิจเติบโตเร็วที่สุดในบรรดาประเทศตลาดเกิดใหม่

ที่มา : <http://www.tradingeconomics.com/vietnam/gdp-growth>

¹ ประกอบด้วยประเทศ บราซิล (Brazil) รัสเซีย (Russia) อินเดีย (India) จีน (China) และแอฟริกาใต้ (South Africa)

เวียดนามประสบความสำเร็จในการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว เห็นได้จากการส่งออก มีมูลค่าเพิ่มขึ้นจาก 2.4 พันล้านเหรียญดอลลาร์สหรัฐ ในปี 2529 เป็น 176.63 พันล้านเหรียญดอลลาร์สหรัฐ ในปี 2559 และยังมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในปี 2560 ความสำเร็จดังกล่าวเป็นผลสืบเนื่องมาจากการปฏิรูปเศรษฐกิจจากระบบการวางแผนจากส่วนกลางไปสู่ระบบเศรษฐกิจแบบกลไกตลาดภายใต้นโยบายปฏิรูปเศรษฐกิจ “โด่ย เหมย” (Doi Moi Revolution)² ซึ่งเริ่มใช้ตั้งแต่ปี 2529 การปฏิรูปเศรษฐกิจและเปิดประเทศส่งผลให้เวียดนามเชื่อมโยงกับเศรษฐกิจโลกมากขึ้น ตลอดระยะเวลากว่า 30 ปี ที่ขับเคลื่อนเศรษฐกิจด้วยนโยบายโด่ย เหมย เวียดนามสามารถพลิกฐานะจากหนึ่งในประเทศยากจนที่สุดในโลก เป็นประเทศที่ประสบความสำเร็จด้านการพัฒนาเศรษฐกิจ ปัจจัยที่สร้างความสำเร็จคือ ผู้นำมีวิสัยทัศน์ ลังคมมีเป้าหมายร่วมกัน และมีความมุ่งมั่นพัฒนาเพื่ออนาคต หลอมรวมเข้ากับเศรษฐกิจตลาดและเศรษฐกิจโลก ทำให้เวียดนามเติบโตสู่การเป็นประเทศที่มีรายได้ปานกลางในปัจจุบัน นอกจากนี้ ยุทธศาสตร์เศรษฐกิจ ปี 2543-2553 ซึ่งเน้นการพัฒนาเพื่อฟื้นฟูสภาพประเทศยากจน ยกกระดับความเป็นอยู่ของประชาชน และก้าวสู่การเป็นประเทศอุตสาหกรรมภายในปี 2563 ทำให้เกิดการพัฒนาศูนย์กลางเศรษฐกิจ การเพิ่มขีดความสามารถด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน และโครงสร้างเศรษฐกิจซึ่งส่งผลให้เวียดนามดำเนินนโยบายเศรษฐกิจเสรี

ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา เวียดนามประสบความสำเร็จในการดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ รัฐบาลได้ปรับปรุงแก้ไขกฎระเบียบการค้า และการลงทุนให้สอดคล้องกับมาตรฐานสากล ส่งเสริมการลงทุนด้วยสิทธิพิเศษต่าง ๆ กอปรกับเวียดนามมีเสถียรภาพทางการเมืองมากที่สุดประเทศหนึ่งในอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง ค่าจ้างแรงงานถูก และทรัพยากรธรรมชาติยังอุดมสมบูรณ์ ปัจจัยเหล่านี้ล้วนส่งผลให้เวียดนามเป็นเป้าหมายของนักลงทุนต่างชาติมากที่สุดในภูมิภาค นอกจากนี้ รัฐบาลชุดปัจจุบันมีนโยบายกระตุ้นการขยายตัวด้านเศรษฐกิจให้อยู่ในระดับสูงควบคู่กับการปฏิรูปโครงสร้างเศรษฐกิจ โดยมุ่งเน้นแผนพัฒนาประเทศระยะ 5 ปี (2559-2563) ควบคู่ไปกับการพัฒนาเชิงสถาบัน การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การพัฒนาศูนย์กลางเศรษฐกิจ การเพิ่มสัดส่วนและบทบาทของเอกชนในรัฐวิสาหกิจ รวมทั้งการบูรณาการกับเศรษฐกิจภูมิภาคและเศรษฐกิจโลก

² นโยบายปฏิรูปเศรษฐกิจ “โด่ย เหมย” ได้กำหนดยุทธศาสตร์เศรษฐกิจ เพื่อยกระดับการเติบโตทางเศรษฐกิจ ดังนี้
 1) การกระจายอำนาจบริหารแก่ภาคธุรกิจและท้องถิ่น 2) ระบบเศรษฐกิจเสรี 3) อัตราการแลกเปลี่ยนและดอกเบี้ยเป็นไปตามกลไกตลาด 4) สำหรับนโยบายการเกษตร ให้สิทธิครอบครองที่ดินในระยะยาวและเปิดเสรีการซื้อขายสินค้าเกษตร 5) เพิ่มบทบาทภาคเอกชน และ 6) เปิดเสรีด้านลงทุน

อนึ่ง เวียดนามอาจได้รับผลกระทบจากการที่สหรัฐอเมริกาได้ประกาศถอนตัวจากความตกลงหุ้นส่วนยุทธศาสตร์ทางเศรษฐกิจภาคพื้นแปซิฟิก (Trans-Pacific Partnership - TPP) จากเดิม เวียดนามจะได้เข้าถึงตลาดสหรัฐฯ โดยไม่มีกำแพงภาษีในเกือบทุกหมวดสินค้า และมีเงินลงทุนจากต่างประเทศไหลเวียนในประเทศ กลายเป็นอาจต้องเสียภาษีมากขึ้น และส่งผลต่อการลงทุนระหว่างสหรัฐฯ และเวียดนาม อย่างไรก็ตาม เวียดนามอาจได้รับประโยชน์จากนักลงทุนจีนที่กำลังหาแหล่งพื้นที่สำรองเพื่อรักษาต้นทุนการผลิตให้ต่ำโดยการโยกย้ายฐานการผลิตเพื่อการส่งออกไปยังประเทศเศรษฐกิจตลาดบุกเบิกใหม่ โดยเฉพาะกลุ่ม CLMV ซึ่งเวียดนามมีจุดแข็งด้านเสถียรภาพทางการเมือง เศรษฐกิจมหภาค และการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศพัฒนาอย่างมีเสถียรภาพ นอกจากนี้ การจัดทำข้อตกลงการค้ากับประเทศอื่น ๆ ซึ่งหลายฉบับมีผลบังคับใช้กับกลุ่มมหาอำนาจ เช่น สหภาพยุโรป ญี่ปุ่น และเกาหลีใต้ จะสร้างโอกาสในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ และสามารถผลักดันการส่งออกของเวียดนามได้อีกทางหนึ่ง

ประเทศไทยในฐานะ 1 ใน 10 ประเทศที่เข้าไปลงทุนในเวียดนามเป็นลำดับต้น ๆ ในช่วง 2 ปีที่ผ่านมา ซึ่งลงทุนในอุตสาหกรรมแปรรูปสินค้าการเกษตร อสังหาริมทรัพย์ และเทคโนโลยี ควรหันมาจับมือเป็น “พันธมิตร” แทนการเป็น “คู่แข่ง” ทางเศรษฐกิจ เพื่อส่งเสริมและรักษาผลประโยชน์ด้านการค้าและการลงทุนของไทยในเวียดนาม ไทยจำเป็นต้องสร้างความร่วมมือกับเวียดนามในรูปแบบของการเป็นหุ้นส่วนทางยุทธศาสตร์ที่ทั้ง 2 ฝ่ายได้รับประโยชน์ โดยมีภาคเอกชนเป็นกลไกขับเคลื่อนสำคัญ และภาครัฐเป็นผู้สนับสนุน อันจะนำไปสู่การพัฒนาเศรษฐกิจร่วมกัน และสร้างบรรยากาศที่น่าลงทุนในอาเซียนต่อไปในอนาคต

เห็นได้ว่าเวียดนามกลายเป็นประเทศที่น่าจับตามองเป็นอย่างยิ่งในด้านการพัฒนาเศรษฐกิจ ความสำเร็จของเวียดนามด้านการค้าและการลงทุนในช่วงเวลาที่ทั่วโลกกำลังเผชิญกับความผันผวนทางเศรษฐกิจ ถือเป็นสัญญาณที่ดีสำหรับการพัฒนาเศรษฐกิจในปีต่อ ๆ ไป สัญญาณบวกเช่นนี้ ไม่ใช่เป็นเพียงสัญญาณเฉพาะสำหรับเวียดนามเท่านั้น หากแต่เป็นสัญญาณที่ส่งถึงประเทศเพื่อนบ้านในอาเซียนรวมทั้งประเทศไทยด้วย

ข้อมูลอ้างอิง

- <http://thaipublica.org/2014/11/the-success-of-vietnam/>
- <http://thaipublica.org/2017/02/pridi32/>
- <http://www.aec10news.com>
- <http://www.thansettakij.com/content/27253>
- www.dtn.go.th/files/58/asia/Vietnam/p1.pdf
- www.dtn.go.th/images/86/Documents/Vietnam_Eco.pdf

วัฒนธรรมการดื่มชา

โดย นายรัฐพล บุญสอน
กลุ่มงานภาษาจีนและภาษาอื่น

“ชา” หรือในภาษาจีนกลางอ่านว่า “ฉา” (茶) เป็นเครื่องดื่มที่ขาดไม่ได้ในชีวิตประจำวันของชาวจีนและผู้มีเชื้อสายจีน รวมถึงเป็นหนึ่งในสิ่งของเจ็ดอย่างที่จำเป็นในครัวเรือน คือ ไม้ (木) ข้าว (หมี่米) น้ำมัน (อิว้ำมัน) เกลือ (เอี่ยนเกลือ) ซีอิ้ว (เจียงอิว ซีอิ้ว) น้ำส้ม (ชูซีอิ้ว) และชา (ฉา) ชาจีนมีมากมายหลายชนิด แต่ละชนิดมีรสชาติ สี กลิ่น และสรรพคุณต่างกัน ผู้เขียนมีเพื่อนชาวอาเซียน ซึ่งมีเชื้อสายจีน เมื่อเพื่อน ๆ เหล่านี้มาเยี่ยมเยียน มักถือชาที่ขึ้นชื่อของประเทศเขาติดไม้ติดมือมาฝากเสมอ และนัดพบกันตามร้านน้ำชามากกว่าตามร้านอาหารไทยหรือร้านอาหารฟาสต์ฟู้ด ชาเป็นสัญลักษณ์ของมิตรไมตรี การเลี้ยงน้ำชาแก่แขกเป็นประเพณีและมารยาทพื้นฐานของชาวจีน เจ้าของบ้านจะชงชาที่มีกลิ่นหอมเพื่อแสดงถึงความยินดีที่ได้ต้อนรับดื่มชาไปพลางคุยกันไปพลางในบรรยากาศสบาย ๆ นอกจากนั้น ไม่ว่าชาวจีนจะอพยพย้ายถิ่นฐานไปอยู่ที่ไหน จะยังคงรักษาวัฒนธรรมการดื่มชา ลักษณะเช่นนี้แสดงว่าการดื่มชาได้หลอมรวมเข้ากับวิถีชีวิตประจำวันของชาวจีนทั้งที่อาศัยอยู่ในประเทศจีนและในประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก

วัฒนธรรมการดื่มชา (เฮอ ฉา 喝茶) มีมานานกว่า 4,000 ปี เล่ากันว่า 280 ปีก่อนคริสตกาล มีประเทศเล็กอยู่ทางตอนใต้ของจีน ชื่อว่า อู่กั๋ว กษัตริย์ของประเทศนี้โปรดจัดงานเลี้ยงขุนนาง ทุกคนล้วนดื่มเหล้าเมามาวย แต่ขุนนางคนหนึ่งชื่อ เหว่ยจาว ดื่มเหล้าไม่เก่ง กษัตริย์เลยโปรดให้ดื่มชาแทน ตั้งแต่นั้น ปณิญาชนจึงเริ่มใช้ชาเลี้ยงแขก จนถึงสมัยราชวงศ์ถัง การดื่มชากลายเป็นความเคยชินของชาวจีนทุกหมู่เหล่า ทั้งยังมีส่วนเกี่ยวข้องกับศาสนาพุทธด้วย กล่าวคือ เมื่อประมาณปี ค.ศ 713 – 741 พระสงฆ์และพุทธศาสนิกชนในนิกายเซนของจีนต้องนั่งเข้าฌานเป็นเวลานาน บางครั้งรู้สึกง่วงจนขาดสมาธิ เจ้าอาวาสจึงคิดวิธีให้ประสาทตื่นโดยการดื่มชา หลังจากนั้น การดื่มชาได้แพร่หลายไปตามท้องถิ่นต่าง ๆ ซึ่งในช่วงเวลาเดียวกันนี้เอง ผู้ที่มีฐานะมั่งคั่งจัดห้องต้มน้ำชา ซิมชา และห้องอ่านหนังสือไว้ภายในบ้านโดยเฉพาะ ส่วนในพระราชวังหลวงนิยมจัดงานเลี้ยงน้ำชาแก่ทูตานุทูตต่างประเทศ ปี ค.ศ. 780 นายลู่อวี ผู้เชี่ยวชาญด้านใบชาของราชวงศ์ถัง เขียนตำราชาเล่มแรกของจีน โดยรวบรวมเรื่องการกำเนิดชา การผลิตชา ประเภทของชา และประเพณีการดื่มชา จวบจนสมัยราชวงศ์ซ่ง ฮองเต้ซ่งฮุยจง จัดงานเลี้ยงน้ำชาขุนนางผู้ใหญ่ โดยทรงชงชาด้วยพระองค์เอง ปัจจุบัน ในเทศกาลปีใหม่ หรือตรุษจีน หน่วยงานและองค์กรต่าง ๆ จะจัดงานเลี้ยงน้ำชาขึ้นด้วย

เราจะพบเห็นโรงน้ำชาหรือร้านน้ำชาได้ทุกท้องถิ่น บนถนนเฉียนเหมินซึ่งเป็นย่านคึกคักของกรุงปักกิ่ง มีร้านน้ำชาหลายร้าน ผู้คนมานั่งดื่มชา กินอาหารพื้นเมือง และชมการแสดงต่าง ๆ เพื่อพักผ่อนหย่อนใจ ทางตอนใต้นอกจากมีร้านน้ำชาและโรงน้ำชาแล้ว ยังมีเพิงน้ำชากลางแจ้ง ซึ่งสร้างตามสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ สำหรับให้นักท่องเที่ยวมานั่งดื่มชาพร้อมกับการชมทิวทัศน์ธรรมชาติ อย่างไรก็ตาม แต่ละท้องถิ่นมีวัฒนธรรมชาแตกต่างกัน เช่น ชาวปักกิ่งเคยชินกับการดื่มชามะลิ (ม่อลีฉา 茉莉茶) ชาวเซี่ยงไฮ้ชอบชาเขียว (ลวีฉา 绿茶) ชาวฮกเกี้ยน

(ภาษาจีนกลางอ่านว่าฝูเจี้ยน) ซึ่งอาศัยอยู่ทางภาคตะวันออกเฉียงใต้ของจีนชอบชาแดง (หงฉา 红茶) ในมณฑลหูหนานทางภาคใต้ของจีน มีการใส่เครื่องปรุงรสในน้ำชา คือนอกจากใบชาแล้วยังมีเกลือ ชিং ถั่วเหลือง ผักสุกและเมล็ดงา เทใส่ในแก้วทั้งหมด ชงน้ำแช่ไว้ ต้มน้ำชาก่อน สูดทำย จึงเทถั่วเหลือง เมล็ดงา ชিং และใบชาเข้าปาก ค่อย ๆ เคี้ยวจนได้กลิ่นหอม ดังนั้น บางท้องถิ่นจึงเรียกว่า “กินชา”

การต้มน้ำชาและการชิมชาเป็นศิลปะอย่างหนึ่ง วิธีชงชา (ชงฉา 冲茶 หรือเผ่าฉา 泡茶) และมารยาทการดื่มชาของท้องถิ่นต่าง ๆ ก็ไม่เหมือนกัน เช่น วิธีการต้มน้ำชาทางภาคตะวันออกเฉียงใต้ของจีน ส่วนมากใช้กาต้มน้ำขนาดใหญ่ พอมีแขกมาบ้าน จะใส่ใบชาในกาและเทน้ำร้อนลงไป แช่ไว้จนได้กลิ่นและมีสีชา จึงรินใส่แก้วให้แขกดื่ม ส่วนในเมืองจิงโจว มณฑลฮกเกี้ยนจะมี “กังฮูเต้” หรือเครื่องถ้วยชา/กาต้มน้ำชาเป็นชุด ซึ่งวิธีการชงชาและกระบวนการลิ้มรสชากลายเป็นศิลปะประจำท้องถิ่น ส่วนมารยาทการดื่มชาในกรุงปักกิ่ง เมื่อเจ้าของบ้านยกถ้วยน้ำชามาให้ แขกต้องลุกขึ้นทันที เอาสองมือรับไว้และกล่าวขอบคุณ แต่พื้นที่ทางใต้เช่นในมณฑลกวางตุ้งและมณฑลกวางสี เมื่อเจ้าของบ้านยกชามาให้ แขกต้องใช้นิ้วกลางขวามือเคาะโต๊ะเบา ๆ สามครั้งเพื่อแสดงความขอบคุณ ในบางท้องถิ่นถ้าแขกต้องการดื่มชาต่อควรเหลือน้ำชาสักเล็กน้อยไว้ในถ้วย เมื่อเจ้าของบ้านเห็นจะรินเต็มให้ ถ้าต้มน้ำชาในถ้วยจนหมด เจ้าของบ้านจะคิดว่าแขกไม่ต้องการดื่มอีก และจะไม่เติมน้ำชาให้

ในอาเซียน มีขั้นตอนการดื่มชาที่แตกต่างกันออกไป ผู้เขียนขอยกตัวอย่างขั้นตอนการดื่มชาของชาวลิงคโปร์เชื้อสายจีน เนื่องจากมีโอกาสไปดื่มชากับเพื่อนอยู่บ่อย ๆ การดื่มชาแบ่งออกเป็นสองขั้นตอน คือการดมชาและการดื่มชา ชาวลิงคโปร์จะเทชาจากกาใส่ถ้วยใบใหญ่ เรียกว่า “Fair Cup” จากนั้นรินต่อใส่ถ้วยชาใบแคบ ๆ ทรงสูง เรียกว่า “Fragrance cup” หรือถ้วยสำหรับดมชา ซึ่งรักษาความร้อนได้ดี แล้วค่อยเทลงถ้วยใบเล็กที่สุดซึ่งใช้สำหรับจิบชา หรือ “Drinking cup” ในส่วนของการดมชา เราต้องดมเฉพาะ “Fragrance cup” วิธีการดมชา มีสามขั้นตอน คือ 1) ดมขณะชาวยังร้อน ๆ 2) หลังจากเทชาลง Drinking cup แล้ว ให้ดม Fragrance cup อีกครั้งในขณะที่ถ้วยยังคงอุ่น 3) เมื่อเทชาจนเหลือถ้วยเปล่าแล้ว ใช้มือทั้งสองคลึง Fragrance cup แล้วดมอีกที โดยแต่ละขั้นตอนให้กลิ่นหอมต่างกัน ขั้นตอนการดื่มชาก็มี 3 ขั้นตอนเช่นเดียวกัน ชา 1 ถ้วย ต้องดื่มให้หมดภายใน 3 ครั้ง 1) จิบแรก จิบชาแล้วกลืนนิดหน่อย 2) จิบที่สองให้อมไว้ 1-3 วินาที แล้วค่อยกลืน 3) ส่วนจิบสุดท้าย คือดื่มชาที่เหลือทั้งหมด

วัฒนธรรมการดื่มชามีกระบวนการเริ่มตั้งแต่เรื่องการคัดสรรใบชา การชงชา การดมชม การชิมชา และการดื่มชา เป็นองค์ความรู้และเทคนิคที่ถ่ายทอดจากบรรพบุรุษ ซึ่งแต่ละพื้นที่มีเอกลักษณ์เฉพาะ การดื่มชาเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันของชาวจีน การเรียนรู้วัฒนธรรมอันหลากหลายของประเทศเพื่อนบ้านหรือมิตรประเทศอย่างจีน ช่วยสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างกัน หากมีความเข้าใจ วัฒนธรรมสามารถเชื่อมโยงคนต่างชาติต่างภาษาเข้าด้วยกัน ผู้เขียนหวังว่าเกร็ดความรู้เกี่ยวกับการดื่มชานี้จะให้ประโยชน์กับผู้อ่านบ้าง โอกาสหน้าผู้เขียนจะนำเรื่องเกร็ดความรู้ประเพณีวัฒนธรรมจีนที่พบเห็นได้ในอาเซียนมาฝากอีกนะคะ

ข้อมูลอ้างอิง

- <http://www.woosee.com/zhongguotea/zhongguotea.htm>
- <http://tea.zjol.com.cn/cywh/index.shtml>
- <http://www.manager.co.th>

ประเพณีสงกรานต์ในประเทศไทย

โดย นางสุภาวดี ศรศักดิ์
กลุ่มงานบริหารทั่วไป

ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้รับอิทธิพลทางวัฒนธรรมจากศาสนาฮินดูและศาสนาพุทธ ดังนั้น ประเพณีบางอย่างจึงมีรูปแบบคล้ายคลึงกันในหลายประเทศ ประเพณีเล่นน้ำสงกรานต์ของไทยเป็นอีกประเพณีหนึ่งที่แพร่หลายในสปป. ลาว กัมพูชา เมียนมา จนถึงสิบสองปันนา ดินแดนทางตอนใต้ของจีน วัฒนธรรมร่วมเกี่ยวกับประเพณีนี้ คือ 1) “น้ำ” คือหัวใจหลักของงาน ซึ่งในเชิงสัญลักษณ์ “น้ำ” หมายถึงแหล่งกำเนิดชีวิต 2) ประเพณีเล่นน้ำในภูมิภาคแถบนี้เชื่อมโยงกับสังคมเกษตรกรรม ซึ่งเป็นรากเหง้าดั้งเดิม และการเปลี่ยนผ่านสู่ฤดูกาลเพาะปลูกใหม่ 3) กำหนดวันเทศกาลใกล้เคียงกัน คือ ระหว่าง 13 – 15 เมษายน ถือเป็น การเปลี่ยนผ่านสู่ศักราชใหม่โดยการนับทางสุริยคติ ดังนั้น จึงเป็นวันขึ้นปีใหม่แต่โบราณ

ประเพณีเล่นน้ำสงกรานต์มีรายละเอียดทางวัฒนธรรมแตกต่างกันไปในแต่ละประเทศ แต่มีจุดร่วมกันหลายประการ เช่น การทำบุญ การสงน้ำพระพุทธรูป การรดน้ำผู้มีอาวุโส เป็นต้น

ประเพณีสงกรานต์ในกัมพูชา

สงกรานต์ของกัมพูชา เรียกว่า “โจลชนัมทเมย (Chaul Chnam Thmey)” หมายถึงการเข้าสู่ปีใหม่ กำหนดจัด 3 วัน วันแรกคือวันที่ 13 เมษายน เรียกว่า “ทไทมะ ฮา ซ็อง กรานต์” หรือ “วันมหาสงกรานต์” ในช่วงเช้า ชาวกัมพูชานำภัตตาหารไปถวายพระ ทำความสะอาดบ้านเรือน และก่อเจดีย์ทรายในตอนค่ำ วันที่สอง เรียกว่า “ทไทม์ ก็อน ดาล” หรือ “ทไทม์ วัน นะ บ็อด” หรือวันบอด ถือเป็นวันครอบครัว สมาชิกจะอยู่รวมกันพร้อมหน้าพร้อมตา มีการรดน้ำขอพรญาติผู้ใหญ่ ลูกหลานจัดเตรียม

อาหารและเสื้อผ้าใหม่ให้พ่อแม่ ปู่ย่าตายาย และผู้มีพระคุณ รวมถึงถวายอาหารแด่พระภิกษุสงฆ์ที่วัดเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้บรรพบุรุษ วันที่สามเรียกว่า “ทไทม์ เล็ง ซ็อง” หรือวันเถลิงศก ชาวกัมพูชาสงน้ำพระพุทธรูปด้วยน้ำที่มีกลิ่นหอมเพื่อขอพรปีใหม่ รดน้ำผู้ที่เคารพนับถือ จากนั้นจึงเล่นสาดน้ำกัน นอกจากนี้ ยังมีการเล่นต่าง ๆ เช่น สะบ้า มอญซ่อนผ้า ลูกช่วง ชักเย่อ ในเมืองพระตะบอง และเสียมเรียบ มีการเล่น “โร บัม ตรด” หรือระบำตริศ เพื่อขับไล่สิ่งไม่ดีให้พ้นไปกับปีเก่า

ประเพณีสงกรานต์ในสปป.ลาว

ประเพณีสงกรานต์ในสปป.ลาว เรียกว่า “งานบุญปีใหม่” หรืองานบุญเดือนห้า งานบุญปีใหม่ของชาวหลวงพระบางยังคงรักษาขนบประเพณีแบบเดิมไว้จนมีชื่อเสียงมากที่สุด และดึงดูดนักท่องเที่ยวได้จำนวนมาก กำหนดจัดงานสี่วัน วันแรกเรียกว่า “วันสังขารล่อง” หรือวันสิ้นปีเก่า ชาวลาวทำความสะอาดบ้านเรือนเพื่อปัดเป่าสิ่งไม่ดีให้ผ่านพ้นไป ในช่วงเย็น มีการลอยกระทงโดยใส่เส้นผมและเล็บของผู้ลอย และอธิษฐานให้ทุกข์โรคภัยลอยไปกับกระทง วันที่สองเรียกว่า “วันเนา” ช่วงเช้าจะมีขบวนแห่ปู่เยอ ย่าเยอ เทวดาซึ่งชาวลาวนับถืออย่างสูง และสิงห์แก้ว สิงห์คำ ลัตว์เลี้ยงของปู่เยอ ย่าเยอ วันที่สามเรียกว่า “วันสังขารขึ้น” เป็นวันนับการเริ่มต้นศักราชใหม่ หรือวันขึ้นปีใหม่ ในตอนเช้ามืดทุกบ้านจะจุดธูป เทียน พร้อมวางดอกไม้ตามทางขึ้นบ้าน เพื่อแสดงความเคารพต่อเจ้าที่เจ้าทางและความเป็นสิริมงคลของผู้อยู่อาศัย หลังจากการตักบาตรข้าวเหนียวแล้ว มีการแห่นางสังขารรอบเมือง การนมัสการพระธาตุพูสี ซึ่งเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์คู่เมืองหลวงพระบาง โดยตลอดทางขึ้นพระธาตุพูสี ชาวลาวหลวงพระบางวางข้าวเหนียวก้อนเล็ก ๆ ไว้ตามก้อนหิน โคนต้นไม้ เเชิงบันได ฯลฯ เพื่อเป็นทาน พอถึงองค์พระธาตุ จะปั้นข้าวเหนียวแล้วโยนขึ้นไปยังยอดพระธาตุ เรียกว่า “การตักบาตรในห้องค์พระธาตุพูสี” ส่วนวันสุดท้ายของเทศกาลมีการอัญเชิญพระบาง พระพุทธรูปคู่เมือง ออกจากหอพิพิธภัณฑน์ให้ชาวเมืองได้สรงน้ำปีละครั้ง

ขบวนแห่ปู่เยอ ย่าเยอ สิงห์แก้ว สิงห์คำ

ประเพณีสงกรานต์ในเมียนมา

สงกรานต์ในเมียนมา เรียกว่า “ตะจ่านหรือตื่นจ่าน (Thin-gyan)” กำหนดจัดในช่วงสัปดาห์ที่สองของเดือนเมษายน หรือที่เรียกกันว่าเดือน Takudela (เดือนแห่งการข้ามไปสู่ปีใหม่) ตรงกับวันที่ 13 - 17 เมษายนของทุกปี วันสำคัญในเทศกาลวันแรกเรียกว่า “อะโจ เนะ (AkyoNae)” หรือ “วันรับ” หมายถึง วันต้อนรับพระอินทร์ซึ่งทรงนำปีใหม่มาประทานให้ วันที่สองเรียกว่า “อะจ๊ะ เนะ (AkyaNae)” หรือวันมหาสงกรานต์ เป็นวันที่พระอินทร์ประทับอยู่บนโลกมนุษย์ วันที่สามเรียกว่า “อะจัต เนะ (AkyatNae)” เป็นวันที่องค์อินทร์เสด็จคืนสู่สวรรค์ ในวันรุ่งขึ้น กำหนดให้เป็นวันขึ้นศกใหม่ หรือเรียกกันว่า “อะเต๊ะ เนะ (AtakNae)” ธรรมเนียมปฏิบัติคือการทำบุญ การถือศีล สรงน้ำพระพุทธรูปและพุทธเจดีย์ ชาวเมียนมานิยมบูชาพระด้วยใบหว่า แล้วนำกลับมาประดับบ้าน ร้านค้า พาหนะ หรือพกติดตัวเพื่อเป็นสิริมงคลแก่ตนเอง นอกจากนี้ มีการรดน้ำดำหัวผู้ใหญ่ซึ่งเป็นที่เคารพรัก

ข้อมูลอ้างอิง

- <http://vientiane.thaiembassy.org/th/news/activity/detail.php?ID=431>
- <http://www.lib.ru.ac.th/journal2/?p=4797>
- <https://www.gotoknow.org/posts/15558>
- <http://www.edutoday.in.th/upload-files/0005436/html/2b2292103e/pagein.htm>
- <http://louangprabang.net/LPBDetail.asp?ID=348>

ความคืบหน้าในการจัดตั้งเขตปกครองตนเอง “บังซาโมโร” บนเกาะมินดาเนา ประเทศฟิลิปปินส์

โดยนางสาวกัทลี กนกศิขรินทร์
กลุ่มงานภาษาอังกฤษ

นับเป็นเวลากว่า 4 ปีแล้วที่รัฐบาลฟิลิปปินส์นำโดย นายเบนิกโน อากีโนที่ 3 ประธานาธิบดีฟิลิปปินส์ในขณะนั้น และนายมูราต อิบราฮิม หัวหน้าขบวนการปลดปล่อยอิสลามโมโร (MILF - Moro Islamic Liberation Front) ได้ลงนามข้อตกลงสันติภาพเพื่อสิ้นสุดความขัดแย้งเมื่อวันที่ 15 ตุลาคม 2555 กรอบข้อตกลงดังกล่าวกำหนดให้จัดตั้งเขตปกครองตนเองใหม่ขึ้นบนเกาะมินดาเนา ทางตอนใต้ของฟิลิปปินส์ โดยใช้ชื่อ "บังซาโมโร" ซึ่งแปลว่า "ชาติมุสลิม" ภายในปี 2559

ความขัดแย้งระหว่างรัฐบาลฟิลิปปินส์และขบวนการปลดปล่อยอิสลามโมโรที่เกิดขึ้นราวปี 2510 บนเกาะมินดาเนา เกาะที่มีขนาดใหญ่เป็นอันดับสองของประเทศฟิลิปปินส์ เป็นเหตุให้ประชาชนเสียชีวิตกว่าแสนคน แม้ประชากรส่วนใหญ่ของประเทศร้อยละ 92 นับถือศาสนาคริสต์ แต่ประชากรร้อยละ 5 ที่นับถือศาสนาอิสลาม ส่วนใหญ่อาศัยอยู่บริเวณเกาะมินดาเนาซึ่งพวกเขา mong ว่าเป็นดินแดนมาตุภูมิ ก่อนที่ประเทศตกเป็นอาณานิคมของสเปนและการเผยแพร่ศาสนาคริสต์เมื่อราว 500 ปีที่แล้ว

ล่าสุด นายมูราต อิบราฮิม ให้สัมภาษณ์กับสำนักข่าวเคียวโดว่าได้กำหนดเป้าหมายที่จะจัดตั้งเขตปกครองตนเองบังซาโมโรให้สำเร็จภายในปี 2562 กรอบเวลาดังกล่าว

เป็นไปตามแผนยุทธศาสตร์ที่ผู้นำขบวนการปลดปล่อยอิสลามโมโรและนายโรดริโก ดูเตร์เต ประธานาธิบดีคนปัจจุบันได้วางไว้ คาดว่ารัฐสภาจะให้ความเห็นชอบร่างกฎหมายการจัดตั้งเขตปกครองตนเองภายในปีนี้ จากนั้นจึงจัดการลงประชามติภายในปี 2561 และจะสามารถจัดการเลือกตั้งเพื่อจัดตั้งรัฐบาลท้องถิ่นภายในปี 2565

ความคืบหน้าในการจัดตั้งเขตปกครองตนเองบังซาโมโรเคยหยุดชะงักลงในเดือนมกราคม 2558 เนื่องจากเหตุการณ์การปะทะกันระหว่างตำรวจหน่วยคอมมานโดกับขบวนการปลดปล่อยอิสลามโมโร จนเป็นเหตุให้ตำรวจเสียชีวิตกว่า 30 นาย สภาจึงชะลอการพิจารณาร่างกฎหมายดังกล่าวไว้ก่อน จนกระทั่งนายโรดริโก ดูเตร์เต ร่วมผลักดันให้ดำเนินการต่ออีกครั้ง นายมูราต อิบราฮิม ได้กล่าวยกย่อง นายโรดริโก ดูเตร์เตว่าเป็นประธานาธิบดีที่เข้าใจปัญหาในเขตบังซาโมโร เป็นอย่างดี เนื่องจากมีพื้นที่เพื่อยุบหนะกะมินดาเนา ทั้งยังพยายามเชิญกลุ่มกบฏต่าง ๆ ให้เข้ามามีส่วนร่วมในการเจรจาสันติภาพเสมอมา

นายมูราต อิบราฮิม ให้สัมภาษณ์ว่าจะบังคับใช้กฎหมายอิสลามกับชาวมุสลิม และกฎหมายอาญากับประชาชนที่ไม่ได้นับถือศาสนาอิสลามซึ่งอาศัยอยู่ในเขตปกครองตนเอง รวมทั้งเคารพในสิทธิมนุษยชนของประชาชนทุกคนทั้งผู้ที่นับถือศาสนาคริสต์และศาสนาอื่น ๆ

ในการเจรจาเบื้องต้นระหว่างการลงนามข้อตกลงสันติภาพ รัฐบาลฟิลิปปินส์ยินยอมมอบส่วนแบ่งร้อยละ 75 ของรายได้ทั้งหมดจากทรัพยากรธรรมชาติต่าง ๆ รวมถึงแร่โลหะที่หาได้ในพื้นที่ให้กับเขตปกครองตนเองบังซาโมโร ส่วนรายได้จากทรัพยากรด้านพลังงาน อาทิ น้ำมัน และ ก๊าซธรรมชาติ จะมีการแบ่งปันผลประโยชน์กันฝ่ายละครึ่ง

ข้อมูลอ้างอิง

- “Rebel chief eyes autonomy by 2022”, Bangkok Post 12 เมษายน 2560 หน้า 4
- <http://www.komchadluek.net/news/detail/142675>
- http://kpi.ac.th/media/pdf/M7_94.pdf
- <http://transbordernews.in.th/home/?p=7202>
- <http://www.aljazeera.com/video/asia-pacific/2012/10/2012101524117145978.html>
- <http://www.deepsouthwatch.org/dsj/th/3632>

ท่าเรือน้ำลึกปากบารา

โดยนายสักกะ จราวิวัฒน์
กลุ่มงานภาษาอังกฤษ

การก่อสร้างท่าเรือน้ำลึกปากบารา เป็นหนึ่งในโครงการพัฒนาโครงสร้างขั้นพื้นฐานด้านการขนส่งทางบก เพื่อกระตุ้นการเติบโตทางเศรษฐกิจ การค้า และการลงทุนในพื้นที่ภาคใต้ของไทย และเป็นโครงการที่จะนำไปสู่การก่อสร้างสะพานเศรษฐกิจเชื่อมโยง (Landbridge) ระหว่างท่าเรือฝั่งทะเลภาคตะวันตก (อันดามัน) กับฝั่งทะเลตะวันออก (อ่าวไทย) เป็นระยะทาง 142 กิโลเมตร โดยใช้ระบบรถไฟรางคู่ ซึ่งจะขยายโครงข่ายให้เชื่อมโยงได้โดยตรงไปยังท่าเรือสงขลา แห่งที่ 2 ที่จะมีการก่อสร้างในอนาคต ท่าเรือน้ำลึกปากบาราจะเป็นศูนย์กลางรับ-ส่งสินค้า โดยรับสินค้าที่ขนส่งลำเลียงมาทางเรือเดินสมุทร เพื่อขนถ่ายขึ้นรถไฟและขนส่งต่อไปยังพื้นที่ด้านฝั่งอ่าวไทย หรือส่งสินค้าที่ขนส่งมาทางรถไฟจากฝั่งอ่าวไทย และลำเลียงสินค้าขึ้นเรือเดินสมุทรที่จอดเทียบท่าอยู่เพื่อขนส่งไปยังจุดหมายปลายทางต่อไป

โครงการก่อสร้างท่าเรือน้ำลึกปากบารา ตั้งอยู่บริเวณปากคลองปากบารา ตำบลปากน้ำ อำเภอลงู จังหวัดสตูล ครอบคลุมพื้นที่ประมาณ 5,000 ไร่ มีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. เพื่อเป็นศูนย์กลางการขนส่ง/ขนถ่ายสินค้าทางทะเลด้านฝั่งทะเลอันดามันเชื่อมโยงอาเซียนกับเอเชียใต้ ตะวันออกกลาง และยุโรป ช่วยย่นระยะทางการขนส่งได้กว่า 2,000 กิโลเมตร ทำให้เรือขนส่งสินค้าไม่ต้องอ้อมผ่านช่องแคบมะละกา ลดระยะเวลาการเดินทางจาก 24 ชั่วโมง เหลือเพียง 6 ชั่วโมงและยังผลักดันให้ชายฝั่งอ่าวไทยตอนล่างกลายเป็นศูนย์กลางการขนส่งทางทะเล เมื่อเชื่อมโยงกับท่าเรือแหลมฉบัง จังหวัดชลบุรี
2. เพื่อพัฒนาพื้นที่หลังทำให้เป็นนิคมอุตสาหกรรมแปรรูปผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ เช่น นิคมอุตสาหกรรมยางพารา นิคมอุตสาหกรรมอาหารทะเล นิคมอุตสาหกรรมแปรรูปผลไม้ เป็นต้น
3. เพื่อจัดตั้งคลังน้ำมันขนาดใหญ่บนเนื้อที่ 5,000 ไร่ และขนส่งน้ำมันผ่านท่อไปยังจังหวัดสงขลา
4. เพื่อส่งเสริมการลงทุนและกระจายความเจริญไปสู่ภูมิภาค ทำให้เกิดการจ้างงานอันจะนำไปสู่การยกระดับฐานะการครองชีพของประชาชนในจังหวัดสตูล และพื้นที่ใกล้เคียง
5. เพื่อเป็นท่าเรือสำหรับการส่งออกสินค้าของภาคใต้ไปทางทะเลอันดามัน เนื่องจากในปัจจุบัน

ภาคใต้ฝั่งตะวันตกยังไม่มีท่าเรือ แต่มีสินค้าส่งออกในพื้นที่ดังกล่าวปริมาณมากกว่า 8 แสนตู้ต่อปี การขนส่งสินค้าโดยรถยนต์และรถไฟเพื่อไปขนถ่ายสินค้าลงเรือเดินสมุทรที่ทำเรือปีนังของ มาเลเซีย อันเป็นประตูหลักสู่มหาสมุทรอินเดียขึ้น มีต้นทุนสูง ดังนั้น หากมีท่าเรือน้ำลึกปากบารา จะช่วยลดต้นทุนดังกล่าวให้แก่ผู้ส่งออกได้ เพราะย่นระยะทางเหลือเพียง 100-200 กิโลเมตร โดยประมาณ ซึ่งเร็วกว่าการเดินทางไปถึงท่าเรือปีนังที่มีระยะทางถึง 300-400 กิโลเมตร

อย่างไรก็ตาม โครงการก่อสร้างท่าเรือน้ำลึกปากบารา ยังได้รับการคัดค้านจากประชาชนใน จังหวัดสตูลและพื้นที่ใกล้เคียง รวมถึงนักวิชาการจากหลายสถาบัน ด้วยเหตุผลด้านสิ่งแวดล้อม และปัจจัยด้านเส้นทางการขนส่งทางเรือ ทั้งนี้ ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมเป็นเหตุผลหลักของการคัดค้าน เนื่องจากพื้นที่ก่อสร้างท่าเรือนี้มีความหลากหลายทางชีวภาพมาก เช่น พื้นที่ด้าน หัวเกาะตะรุเตาเป็นแหล่งอนุบาลปลาเก๋า หรือกลุ่มเกาะบุโหลนมีกองหินขาวซึ่งครอบคลุมพื้นที่ ขนาดเท่ากับสนามฟุตบอล 1 สนาม อุดมไปด้วยปะการังนานาพันธุ์ นอกจากนี้ อุทยานแห่งชาติ หมู่เกาะเภตรายังเป็นที่อยู่อาศัยของฝูงปลาขนาดเล็กและใหญ่ ปลาฉวีน้ำ รวมถึงนกทะเลหายาก หลากหลายสายพันธุ์ เช่น นกโจรสลัด เป็นต้น อีกทั้ง ยังเป็นแหล่งรายได้หลักของชาวประมง พื้นบ้าน ที่ใช้เวลาในการออกทะเลเพียง 4-5 ชั่วโมง สามารถสร้างรายได้เฉลี่ยมากกว่า 1,000 บาทต่อวัน

ผลกระทบทางสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากการก่อสร้าง แบ่งเป็น 2 ช่วง คือ ช่วงระหว่าง การก่อสร้าง และช่วงหลังจากการก่อสร้างแล้วเสร็จ

ช่วงระหว่าง การก่อสร้างท่าเรือ พื้นที่ของหมู่เกาะเภตรา และพื้นที่บางส่วนของหมู่เกาะ ตะรุเตา จะถูกเพิกถอนจากการเป็นอุทยานแห่งชาติ เพื่อใช้เป็นสถานที่ก่อสร้าง จากนั้นจะมีการ ระเบิดภูเขา 8 ลูก ประกอบด้วยภูเขาในอำเภอดอนทาลอง 6 ลูก อำเภอทุ่งหว้า 1 ลูก และ อำเภอ ละงู 1 ลูก และขุดทรายจากชายหาด จำนวน 20 ล้านคิว คือ ขุดจากบ้านบ่อเจ็ดลูก อำเภอละงู จำนวน 10 ล้านคิว และจากบ้านปากละงู บ้านหัวหิน อำเภอละงูอีก 10 ล้านคิว เพื่อการถมทะเล ทำฐานรากในการก่อสร้างท่าเรือ ซึ่งการกระทำดังกล่าวจะก่อให้เกิดตะกอนดินฟุ้งกระจายไปทั่ว ท้องทะเล ทำให้ปะการังและสิ่งมีชีวิตในทะเลตายเกือบหมด ระบบนิเวศจะได้รับผลกระทบอย่าง รุนแรง

ช่วงหลังจากการก่อสร้างแล้วเสร็จ สิ่งแวดล้อมจะถูกทำลายอย่างต่อเนื่อง จากการถ่าย น้ำมันและการปล่อยทิ้งสิ่งปฏิกูลลงทะเล ไม่มีการนำไปกำจัดบนฝั่งเนื่องจากจะต้องเสียค่าใช้จ่าย นอกจากนี้ การทอดสมอขนาดใหญ่ของเรือเดินสมุทรจะทำให้ปะการังที่เหลืรอดจากการทำลาย ช่วงการก่อสร้างได้รับความเสียหายเพิ่มขึ้น ชาวบ้านต้องดำเนินชีวิตอยู่กับขยะและมลพิษ เช่นเดียวกับกรณีของนิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุด จังหวัดระยอง ที่ส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตของ ชาวบ้านเป็นอย่างมาก

นอกจากนั้น ท่าเรือน้ำลึกปากบารา ยังมีคู่แข่งคือท่าเรือน้ำลึกทวายที่สามารถเชื่อมโยงไปยัง ประเทศจีนตอนใต้ และ สปป.ลาวได้ ด้วยเหตุนี้สินค้านำเข้าและส่งออกที่จะมาจากสองประเทศนี้ จะใช้ท่าเรือทวายเป็นหลัก ประกอบกับเรือสินค้าบางส่วนจะยังคงเทียบท่าที่ท่าเรือสิงคโปร์ เนื่องจากมีสิ่งอำนวยความสะดวกมากกว่า อีกทั้งประหยัดเวลาและค่าใช้จ่ายในการขนสินค้าขึ้น รถไฟเพื่อส่งต่อไปยังเรืออีกลำ ดังนั้น อาจจะมีเรือสินค้าเข้าเทียบท่าที่ท่าเรือปากบาราไม่มาก ตามที่คาดการณ์เอาไว้

กล่าวโดยสรุป โครงการก่อสร้างท่าเรือน้ำลึกปากบารา ยังต้องมีการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับ ผลดีด้านเศรษฐกิจ รวมทั้งต้องรับฟังเสียงของประชาชนเกี่ยวกับผลเสียด้านสิ่งแวดล้อมอันส่ง ผลกระทบต่อวิถีชีวิตของชุมชนในท้องถิ่น ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์สูงสุดของประเทศชาติ

ข้อมูลอ้างอิง

- <http://www.khaosodenglish.com/news/>
- <http://www.tcijthai.com/news/2012/12/scoop/713>
- <https://theleader.asia/2017/03/3216>
- https://www.isranews.org/2017-03-07-04-25-21/38153-sea_38153.html

รอบรู้อาเซียน

ปีที่ 4 ฉบับที่ 8 สำนักภาษาต่างประเทศ สำนักงานเลขาธิการอาเซียน (พฤษภาคม 2560)

สถานการณ์ในคาบสมุทรเกาหลีกับอาเซียน

นางสาวสุภัจฉรี เรืองสิทธิชัย

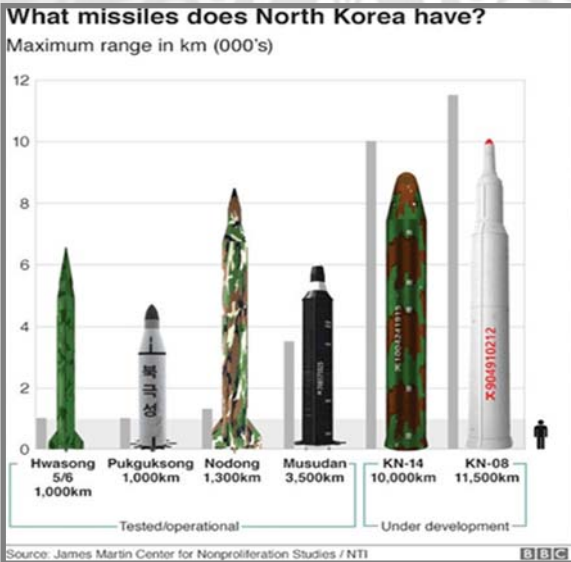
กลุ่มงานภาษาฝรั่งเศส รัสเซีย และอิตาลี

ในปี 2560 บรรยากาศบนคาบสมุทรเกาหลีเต็มไปด้วยสถานการณ์ตึงเครียดอีกครั้ง เมื่อเกาหลีเหนือได้ทำการยิงทดสอบขีปนาวุธทั้งที่ทราบชนิดและไม่ทราบชนิดขึ้นหลายต่อหลายครั้ง แม้สหประชาชาติและประเทศต่าง ๆ ได้ออกแถลงการณ์ประณามการกระทำดังกล่าวก็ตาม แต่เกาหลีเหนือยังไม่มีทีท่าว่าจะยุติการทดสอบขีปนาวุธนิวเคลียร์ ในขณะที่รองประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา นายไมค์ เพนซ์ ได้ออกมาเตือนว่า “เกาหลีเหนืออย่าทดสอบความเด็ดเดี่ยวของประธานาธิบดีสหรัฐฯ หรือความแข็งแกร่งของกองทัพสหรัฐฯ ในภูมิภาคนี้” ทั้งยังกล่าวถึงนโยบายสหรัฐฯ ต่อเกาหลีเหนือซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานของความอดทนอดกลั้นและการเจรจาต่อรองว่ายุคแห่งความอดทนอดกลั้นดังกล่าวนั้นสิ้นสุดลงแล้ว

สถานการณ์ทวีความตึงเครียดยิ่งขึ้น เมื่อสหรัฐฯ ได้ออกคำสั่งให้กองเรือโจมตีคาร์ล วิลสันไปประจำการในคาบสมุทรเกาหลี พร้อมจัดซ้อมรบร่วมกับกองทัพเรือญี่ปุ่นในน่านน้ำทะเลฟิลิปปินส์ นอกจากนี้รองประธานาธิบดีสหรัฐฯ ยังได้เดินทางเยือนเกาหลีใต้ในช่วงกลางเดือนเมษายนเพื่อหารือประเด็นคาบสมุทรเกาหลีอีกด้วย ในขณะที่ทางเกาหลีเหนือยังคงส่งสัญญาณไม่เป็นมิตรอย่างต่อเนื่อง ในงานเฉลิมฉลองเนื่องในโอกาสคล้ายวันเกิดปีที่ 105 ของอดีตผู้นำคิม อิล ซุง มีการจัดขบวนพาเหรดแสดงแสนยานุภาพทางการทหาร การเดินขบวนของรถถังบรรทุกขีปนาวุธหลากหลายชนิด ทั้งยังประกาศเดินทางทดสอบขีปนาวุธนิวเคลียร์ทุกสัปดาห์ จัดการซ้อมรบ และขู่จะตอบโต้ด้วยอาวุธนิวเคลียร์ในสงครามเต็มรูปแบบกรณีเกิดการโจมตี

ย้อนกลับไปเมื่อช่วงสงครามเย็นยุติลง เกาหลีเหนือภายใต้ผู้นำคิม อิล ซุง และเกาหลีใต้ภายใต้ผู้นำโร แท วู เคยลงนามในแถลงการณ์ร่วมเพื่อปลดอาวุธนิวเคลียร์ในคาบสมุทรเกาหลี ทั้งสองฝ่ายได้ให้สัญญาว่าจะไม่ทดสอบ ครอบครอง ผลิต รับ กักตุน หรือใช้อาวุธนิวเคลียร์ใด ๆ ทั้งสิ้น และเกาหลีเหนือยังคงลงนามในสนธิสัญญาไม่แพร่ขยายอาวุธนิวเคลียร์ และทำข้อตกลงกับทบวงการพลังงานปรมาณูระหว่างประเทศ (International Atomic Energy Agency หรือ IAEA) อีกด้วย อย่างไรก็ตาม จากการตรวจสอบของ IAEA พบว่าเกาหลีเหนือยังไม่ล้มเลิกการผลิตพลูโตเนียมและไม่ให้ความร่วมมือด้านเทคนิคและด้านข้อมูล ท้ายที่สุดเกาหลีเหนือไม่อนุญาตให้ IAEA เข้าประเทศเพื่อตรวจสอบอีกต่อไป จนองค์การดังกล่าวต้องยื่นเรื่องถึงคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติในปี 2516

ปัญหาของระเบียบโลกที่เกี่ยวข้องกับความพยายามควบคุมการเผยแพร่อาวุธนิวเคลียร์คือ ความไม่สมดุลเรื่องสิทธิการครอบครอง มีเพียงรัฐมหาอำนาจ 5 ประเทศ ที่ประสบความสำเร็จในการผลิตอาวุธนิวเคลียร์ก่อนปี 2510 ได้แก่ รัสเซีย จีน สหรัฐอเมริกา อังกฤษ และฝรั่งเศส ได้รับสิทธิอันชอบธรรมครอบครองอาวุธดังกล่าว และเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการแข่งขันทางอาวุธนิวเคลียร์ สหประชาชาติเปิดให้ลงนามในสนธิสัญญาไม่แพร่ขยายอาวุธนิวเคลียร์ (Treaty on the Non-Proliferation of Nuclear Weapons หรือ NPT) ซึ่งตลอด 50 ปีที่ผ่านมา กลายเป็นสนธิสัญญาหลักที่ควบคุมและตรวจสอบอาวุธนิวเคลียร์ในประชาคมระหว่างประเทศ

การพยายามใด ๆ ในการพัฒนาพลังงานนิวเคลียร์เพื่อใช้ในการทหารจึงถือเป็นการละเมิดสนธิสัญญาดังกล่าว แต่มีหลายประเทศที่พยายามสร้างและพัฒนาอาวุธนิวเคลียร์เพื่อความได้เปรียบทางยุทธศาสตร์หรือเป็นการคานอำนาจกับรัฐศัตรู เช่น อินเดีย ปาเลสไตน์ อิสราเอล เกาหลีเหนือ และอิหร่าน เป็นต้น ทำให้รัฐมหาอำนาจและองค์การระหว่างประเทศพยายามใช้มาตรการคว่ำบาตรเพื่อให้รัฐเหล่านี้เปิดเผยข้อมูลและล้มเลิกการพัฒนานิวเคลียร์หรือเปลี่ยนไปพัฒนาการใช้พลังงานนิวเคลียร์อย่างสันติภายใต้การดูแลของ IAEA เกาหลีเหนือเป็นหนึ่งในประเทศที่ยืนหยัดครอบครองและพัฒนาอาวุธนิวเคลียร์เป็นของตนเอง ความจำเป็นในการครอบครองอาวุธทำลายล้าง

สูงนี้ อาจเป็นไปได้เพื่อจุดประสงค์ในการป้องกันตนเองและการคานอำนาจในภูมิภาคตามทฤษฎีความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ **ทฤษฎีสัจนิยม (Realism)** ซึ่งหนึ่งในสมมติฐานหลักของทฤษฎีนี้คืออธิบายว่ารัฐเลือกขยายอำนาจด้วยเหตุผลด้านความมั่นคงและเพื่อบรรลุเป้าหมายพื้นฐานของรัฐ นั่นคือความอยู่รอด เราจะเห็นได้ว่าเกาหลีเหนือใช้การพัฒนาขีปนาวุธนิวเคลียร์เป็นนโยบายต่างประเทศและยุทธศาสตร์ความมั่นคงหลักในการต่อรองกับรัฐอื่น ๆ เพื่อไม่ให้รัฐอื่นเข้ามาแทรกแซงกิจการภายในและสามารถปกครองประเทศได้อย่างสมบูรณ์ แม้ว่าต้องเผชิญกับการถูกโดดเดี่ยวจากนานาชาติก็ตาม

นานาชาติได้ใช้ความพยายามทางการทูต ทั้งการบริจาคเงินช่วยเหลือ การจัดให้มีการเจรจา 6 ฝ่าย (Six-Party Talks) และการใช้มาตรการคว่ำบาตรเพื่อให้เกาหลีเหนือยินยอมปลดอาวุธนิวเคลียร์ อย่างไรก็ตาม การดำเนินการต่าง ๆ ไม่ประสบความสำเร็จ ปัจจุบันเกาหลีเหนือยังมีท่าทีแข็งกร้าวและยืนหยัดที่จะพัฒนาอาวุธนิวเคลียร์ต่อไป มีรายงานการวิเคราะห์ว่าเกาหลีเหนือครอบครองและทดลองขีปนาวุธพิสัยกลางที่ระดับความไกล 1,000-3,500 กิโลเมตร คาดว่าความสามารถในการโจมตีเป้าหมายครอบคลุมประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยความพยายามล่าสุดของเกาหลีเหนือคือการเร่งพัฒนาขีปนาวุธทิ้งตัวพิสัยไกลที่สามารถโจมตีระยะไกลข้ามทวีปได้กว่า 10,000 กิโลเมตร หรือสามารถโจมตีรัฐสวาวย อลาสก้า หรือแม้กระทั่งชายฝั่งตะวันออกของสหรัฐฯ ได้นั่นเอง

ด้วยเหตุนี้ การเข้ามามีบทบาทของสหรัฐฯ ในคาบสมุทรเกาหลีจึงเป็นไปตามยุทธศาสตร์ความมั่นคงของประเทศเพื่อยับยั้งและรับมือกับศักยภาพอาวุธนิวเคลียร์ของเกาหลีเหนือและเพื่อป้องกันจากสถานการณ์ที่เลวร้ายที่สุดที่อาจเกิดขึ้น (worst-case scenario) สหรัฐฯ ร่วมมืออย่างใกล้ชิดกับพันธมิตรอย่างญี่ปุ่นและเกาหลีใต้ โดยเฉพาะความร่วมมือติดตั้งระบบป้องกันขีปนาวุธ THAAD ในเกาหลีใต้ ท่ามกลางความไม่พอใจของจีน โดยโฆษกกระทรวงการต่างประเทศของจีนออกมาแถลงตอบโต้การติดตั้ง THAAD และเรียกร้องให้สหรัฐฯ ยุติการดำเนินการดังกล่าวโดยเร็วที่สุด

ฝ่ายเกาหลีเหนือเองก็ไม่ได้นิ่งนอนใจ เมื่อปลายเดือนมีนาคมที่ผ่านมา รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศเกาหลีเหนือได้ส่งจดหมายขอความสนับสนุนจากอาเซียนเพื่อป้องกันสิ่งที่เขาเตือนว่าอาจกลายเป็น “การสังหารหมู่ทางนิวเคลียร์” ทั้งยังระบุว่าสถานการณ์ในคาบสมุทรเกาหลีนั้น กำลังใกล้เข้าสู่สงครามเนื่องด้วยพฤติกรรมของวอชิงตัน และเรียกร้องให้อาเซียนแสดงจุดยืนที่ยุติธรรม ซึ่งอาเซียนได้จัดการประชุมสุดยอดอาเซียนที่มะนิลาในวันที่ 29 เมษายน 2560 ในแถลงการณ์อาเซียนได้แสดงความกังวลอย่างยิ่งต่อความตึงเครียดในคาบสมุทรเกาหลี พร้อมทั้งเรียกร้องให้เกาหลีเหนือปฏิบัติตามพันธกรณีที่เกิดขึ้นจากข้อมติคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติและกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องอย่างเต็มที่เพื่อรักษาไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ

ที่ผ่านมา ความสัมพันธ์ระหว่างอาเซียนกับเกาหลีเหนืออยู่ในระดับปกติและค่อนข้างคงที่ เกาหลีเหนือเป็นประเทศผู้เข้าร่วมประชุมอาเซียนว่าด้วยความร่วมมือด้านการเมืองและความมั่นคง (ARF) มาตั้งแต่ปี 2543 และได้เข้าร่วมเป็นภาคีในสนธิสัญญาไมตรีและความร่วมมือในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Treaty of Amity and Cooperation in Southeast Asia หรือ TAC) ในปี 2551 ซึ่งเป็นสนธิสัญญาว่าด้วยการไม่รุกรานซึ่งกันและกัน นอกจากนี้เกาหลีเหนือเสริมสร้างความสัมพันธ์ทางการทูตกับประเทศสมาชิกอาเซียน โดยมีสถานทูตเกาหลีเหนือตั้งอยู่ในประเทศสมาชิก 8 ประเทศ ได้แก่ ลาว กัมพูชา ไทย เวียดนาม มาเลเซีย อินโดนีเซีย สิงคโปร์ และเมียนมา

อย่างไรก็ตาม ในปี 2560 เป็นปีที่สถานการณ์น่ากังวล ไม่ว่าจะเป็นการทดลองขีปนาวุธนิวเคลียร์และเหตุลอบสังหารนายคิม จอง นัม พี่ชายต่างมารดาของผู้นำสูงสุดแห่งเกาหลีเหนือที่เกิดขึ้นในมาเลเซียเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ที่ผ่านมา ตามมาด้วยมาตรการโต้ตอบทางการเมืองระหว่างรัฐบาลเกาหลีเหนือและรัฐบาลมาเลเซีย เช่น การสั่งห้ามพลเมืองมาเลเซียเดินทางออกจากเกาหลีเหนือ การออกคำสั่งขับคณะทูตของทั้งสองฝ่าย เหตุการณ์เหล่านี้ล้วนเป็นเหตุให้ความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองประเทศยิ่งถดถอย นอกจากนี้ พบว่าผู้ต้องสงสัยในเหตุการณ์ดังกล่าวมีทั้งชาวเกาหลีเหนือ ชาวมาเลเซีย ชาวเวียดนาม และชาวอินโดนีเซียอีกด้วย

แม้อาเซียนจะไม่ได้เป็นตัวแสดงหลักที่มีบทบาทในคาบสมุทรเกาหลีโดยตรง แต่บทบาทของอาเซียนก็มีความสำคัญมิใช่น้อย สังเกตได้จากท่าทีและความคาดหวังของเกาหลีเหนือและสหรัฐอเมริกาที่มีต่ออาเซียน ไม่ว่าจะเป็นการที่เกาหลีเหนือส่งจดหมายถึงเลขาธิการอาเซียนก่อนการจัดการประชุมสุดยอดอาเซียนที่กรุงมะนิลา ประเทศฟิลิปปินส์ โดยเรียกร้องให้อาเซียนแสดงจุดยืนที่เป็นธรรม ส่วนสหรัฐอเมริกา ประธานาธิบดีทรัมป์ได้โทรศัพท์ถึงนายโรดริโก ดูแตร์เต ประธานาธิบดีฟิลิปปินส์ และพลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี เพื่อเชิญให้เดินทางเยือนสหรัฐฯ อย่างเป็นทางการ พร้อมแสดงความกังวลเกี่ยวกับสถานการณ์ในคาบสมุทรเกาหลีและสถานการณ์ในทะเลจีนใต้อีกด้วย

ล่าสุด รัฐมนตรีต่างประเทศสหรัฐฯยังได้หารือกับรัฐมนตรีต่างประเทศของประเทศสมาชิกอาเซียนเมื่อวันที่ 4 พฤษภาคม นักวิเคราะห์เชื่อว่าในขณะนี้ สหรัฐฯ กำลังพยายามเจรจาให้ประเทศสมาชิกอาเซียนลดท่าทีนิ่งเฉยและเริ่มบังคับใช้มาตรการตอบโต้พฤติกรรมของเกาหลีเหนือมากขึ้น เช่น มาตรการคว่ำบาตร การตัดความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจหรือการทูต เป็นต้น ทั้งนี้ ยุทธศาสตร์สหรัฐฯ ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้จะเป็นไปทิศทางใด และจะสามารถคงไว้ซึ่งสันติภาพและความสงบสุขภายในภูมิภาคตามที่คาดหวังได้หรือไม่ คงเป็นเรื่องที่ต้องติดตามกันต่อไป

ข้อมูลอ้างอิง:

- <http://thediplomat.com/2017/05/asean-and-north-korea-strange-bedfellows/>
- <http://www.bbc.com/thai/international-39624104>
- <http://www.bbc.com/thai/international-39607016>
- <http://www.mfa.go.th/asean/th/news/5702/77238-Chairman%E2%80%99s-Statement-30th-ASEAN-Summit.html>
- <http://www.straitstimes.com/world/united-states/trump-calls-asean-leaders-over-north-korea>

ผู้นำอาเซียนร่วมลงนามปฏิญญาอาเซียนว่าด้วยบทบาทของราชการพลเรือน ในฐานะผู้เร่งรัดให้วิสัยทัศน์ประชาคมอาเซียน 2025 (พ.ศ. 2568) บรรลุผลในการประชุมสุดยอดอาเซียน (ASEAN Summit) ครั้งที่ 30

นางสาวกชลิ กนกศิขรินทร์
กลุ่มงานภาษาอังกฤษ

การประชุมสุดยอดอาเซียน (ASEAN Summit) ครั้งที่ 30 จัดขึ้น ณ กรุงมะนิลา ประเทศฟิลิปปินส์ เมื่อวันที่ 29 เมษายน 2560 โดยมีหัวข้อของการประชุมคือ “การเป็นส่วนร่วมสร้างความเปลี่ยนแปลงและการมีส่วนร่วมกับประชาคมโลก (Partnering for Change, Engaging the World)” โดยมีนายโรดริโก ดูแตร์เต ประธานาธิบดีของฟิลิปปินส์ในฐานะประธานอาเซียนปี 2560 กล่าวเปิดการประชุม ซึ่งในปีนี้นับเป็นปีสำคัญครบรอบ 50 ปีในการก่อตั้งประชาคมอาเซียน

ในการประชุมครั้งนี้ ผู้นำอาเซียนทั้ง 10 ประเทศได้ร่วมลงนามปฏิญญาอาเซียนว่าด้วยบทบาทของ

ราชการพลเรือนในฐานะผู้เร่งรัดให้วิสัยทัศน์ประชาคมอาเซียน 2025 บรรลุผล (ASEAN Declaration of the Role of the Civil Service as a Catalyst for Achieving the ASEAN Community Vision 2025) โดยสาระสำคัญของปฏิญญานี้คือ

1. สนับสนุนให้เกิดความร่วมมือในการพัฒนาและการดำเนินการตามแผนการสร้างความยั่งยืนและแบ่งปันวิธีปฏิบัติที่เป็นเลิศในด้านที่กำลังเป็นที่สนใจ เช่น การพัฒนาสิ่งแวดล้อม การแก้ไขปัญหาการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศ การจัดการภัยพิบัติ การจัดการด้านสุขภาพ ความเท่าเทียมกันทางเพศในที่ทำงาน ธรรมชาติ การจัดการประชากรในเชิงรุก ผลการปฏิบัติงานขององค์กรและการมีส่วนร่วมของพนักงาน การเสริมสร้างทักษะและความสามารถพิเศษให้ข้าราชการในอาเซียน

2. ยกย่องมาตรฐานวิชาชีพและศักยภาพของข้าราชการในสายงานต่างๆ และเสริมสร้างการรวมกลุ่มของแต่ละสายงานเพื่อให้มีความใกล้ชิดและความร่วมมือกันมากขึ้น

ASEAN DECLARATION ON THE ROLE OF THE CIVIL SERVICE AS A CATALYST FOR ACHIEVING THE ASEAN COMMUNITY VISION 2025

WE, the Heads of the Member States of the Association of Southeast Asian Nations (ASEAN), consisting of Brunei Darussalam, the Kingdom of Cambodia, the Republic of Indonesia, the Lao People's Democratic Republic, Malaysia, the Republic of the Union of Myanmar, the Republic of the Philippines, the Republic of Singapore, the Kingdom of Thailand, and the Socialist Republic of Viet Nam, on the occasion of the 30th ASEAN Summit 2017 in Manila, Philippines;

RECALLING the Kuala Lumpur Declaration on ASEAN 2025: Forging Ahead Together, adopted during the 27th ASEAN Summit in Kuala Lumpur, Malaysia on 22 November 2015;

RECOGNISING the significance of the civil service as the backbone of good governance in the region, and its critical mission not only in providing vital public services to the peoples of ASEAN, but also in driving national and social development, administering public resources responsibly, anticipating the changes ahead and managing the evolving relationship between the government and the people;

FURTHER RECOGNISING the role of the civil service as a catalyst for enhanced cross-sector and cross-pillar cooperation, in building the ASEAN Community, providing support towards furthering regional integration in accordance with the ASEAN Vision 2025, and promoting ASEAN awareness;

3. ส่งเสริมหลักธรรมาภิบาลในวงงานราชการของอาเซียน เช่น การมีประชาชนเป็นศูนย์กลาง และการเสริมสร้างนวัตกรรม รวมถึงการแบ่งปันวิธีปฏิบัติที่เป็นเลิศและความรู้ในด้านเหล่านี้เพื่อประโยชน์ร่วมกัน และเพื่อสร้างสถาบันของรัฐที่มีความยืดหยุ่น เป็นที่น่าเชื่อถือ พร้อมเผชิญกับอนาคต และพร้อมรับมือกับอุปสรรคและปัญหาที่มีความซับซ้อนในรูปแบบใหม่

4. ปกป้องและรักษาสวัสดิการของข้าราชการในภูมิภาค ข้าราชการที่มีความรับผิดชอบระหว่างภูมิภาค และข้าราชการที่ปฏิบัติหน้าที่สำคัญในช่วงภัยพิบัติและสถานการณ์อันตราย

5. เสริมสร้างเครือข่าย/สมาคม/การมีส่วนร่วมระหว่างรัฐสมาชิกอาเซียน รวมถึงประเทศคู่เจรจาอาเซียน องค์การระดับภูมิภาคและพหุภาคี เครือข่ายราชการ ภาคส่วนเอกชน และผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย เพื่อสนับสนุนให้เกิดการดำเนินงานที่มีประสิทธิภาพในการปฏิบัติตามความรับผิดชอบที่เกิดจากปฏิญญาฉบับนี้

ปฏิญญาดังกล่าวได้ระบุให้กลุ่มความร่วมมืออาเซียนด้านกิจการราชการพลเรือน (ASEAN Cooperation on Civil Service Matters - ACCSM) เป็นผู้นำเพื่อประสานงานความร่วมมือเพื่อพัฒนาแผนการทำงานต่อไป

ในแถลงการณ์การประชุมสุดยอดอาเซียน นายโรดริโก ดูเตร์เต ประธานาธิบดีฟิลิปปินส์ ได้เน้นย้ำถึงการดำเนินงานของอาเซียนเพื่อให้บรรลุวิสัยทัศน์ประชาคมอาเซียน 2025 ซึ่งมีสาระสำคัญแบ่งตาม 3 เสาหลักของอาเซียน ดังนี้

- ประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน (APSC) 2025 เน้นความร่วมมือหลัก ๆ 4 ด้าน คือ
ความร่วมมือในการส่งเสริมประชาธิปไตยและสิทธิมนุษยชน
ความร่วมมือในการพัฒนาบรรทัดฐาน
ความร่วมมือในการพัฒนาโลกแก้ไขความขัดแย้ง
ความร่วมมือในการจัดการกับปัญหาความมั่นคงในรูปแบบใหม่
- ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) 2025 กำหนดคุณลักษณะ 5 ประการ ซึ่งเป็นเป้าหมายที่ต้องบรรลุผลภายในปี ค.ศ. 2025 ได้แก่
มีการรวมตัวและเชื่อมโยงในระดับสูง
มีความสามารถในการแข่งขัน นวัตกรรม และพลวัต
มีการส่งเสริมการเชื่อมโยงด้านเศรษฐกิจและการรวมตัวรายสาขา
มีความสามารถในการปรับตัว ครอบคลุมทุกภาคส่วนและมีประชาชนเป็นศูนย์กลาง
การเป็นส่วนสำคัญของประชาคมโลก

- ประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (ASCC) 2025 เน้นความร่วมมือ 5 ด้าน คือ
 - ความร่วมมือในการพัฒนามนุษย์ โดยเฉพาะความร่วมมือด้านการศึกษา
 - ความร่วมมือด้านสวัสดิการสังคม
 - ความร่วมมือเรื่องสิทธิผู้ด้อยโอกาส
 - ความร่วมมือด้านการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อม
 - ความร่วมมือในการสร้างอัตลักษณ์อาเซียน

นอกจากนี้ สำคัญของแถลงการณ์ยังกล่าวถึงความคืบหน้าของการเจรจากรอบความร่วมมือทางเศรษฐกิจในภูมิภาคอาเซียน (RCEP) โดยระบุว่าข้อตกลงการค้าเสรีฉบับนี้จะส่งเสริมการค้าโลก นายโรดริโก ดูแตร์เตยังเน้นย้ำพันธกิจในการให้ความช่วยเหลือกัมพูชา ลาว เมียนมา และเวียดนามให้บรรลุเป้าหมายของอาเซียน เพื่อให้การรวมกลุ่มอาเซียนสัมฤทธิ์ผลและเกิดการพัฒนารูปแบบที่ยั่งยืน

การลงนามปฏิญญาอาเซียนว่าด้วยบทบาทของราชการพลเรือนในฐานะผู้เร่งรัดให้วิสัยทัศน์ประชาคมอาเซียน 2025 บรรลุผล แสดงให้เห็นว่าอาเซียนให้ความสำคัญกับภาคราชการพลเรือนในฐานะกลไกขับเคลื่อนแผนงานของประชาคมให้เป็นไปตามวิสัยทัศน์ประชาคมอาเซียน 2025 โดยเน้นการพัฒนาขีดความสามารถของข้าราชการผ่านโครงการความร่วมมือภายในภูมิภาค ตลอดจนส่งเสริมหลักธรรมาภิบาลในการปฏิบัติงานอันจะนำไปสู่การยกระดับระบบราชการให้มีประสิทธิภาพ เป็นมืออาชีพ และมีความน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น ปัจจัยเหล่านี้จะส่งผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของพลเมืองอาเซียนและการเสริมสร้างประชาคมอาเซียนที่มีประชาชนเป็นศูนย์กลาง

ข้อมูลอ้างอิง

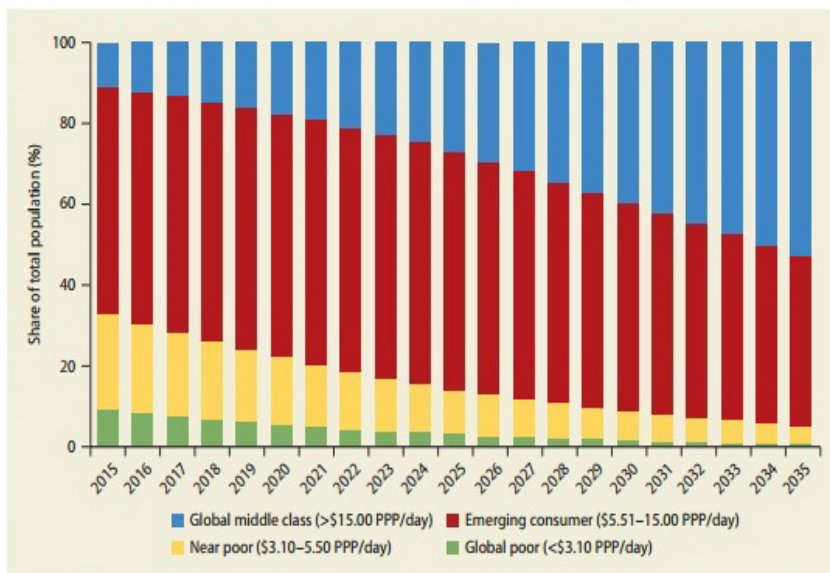
- Chairman's Statement in 30th ASEAN SUMMIT, Manila, 29th April 2017
- ASEAN Declaration on the Role of the Civil Service as a Catalyst for Achieving the - ASEAN Community Vision 2025
- <http://aseanwatch.org/2017/05/03/การประชุมสุดยอดอาเซียน/>
- <https://www.asean2017.ph/asean-strengthen-civil-service-achieve-vision-2025/>
- <http://www.mfa.go.th/main/th/news3/6885/77226-นายกรัฐมนตรีเข้าร่วมการประชุมสุดยอดอาเซียน-ครั้งที่.html>
- <http://www.drprapat.com/อาเซียน-2025/>

การพัฒนาเศรษฐกิจเมืองรองของเวียดนาม

นางพรพิมล ศรีแก้ว
กลุ่มงานบริหารทั่วไป

นโยบายเศรษฐกิจ “โดย เหมย (Doi Moi)” เป็นกลไกขับเคลื่อนเศรษฐกิจของเวียดนามตั้งแต่ปี 2529 และทำให้ระบบเศรษฐกิจพัฒนาอย่างเข้มแข็งตลอดระยะเวลา 30 ปีที่ผ่านมา จากรายงานเรื่อง “The World in 2050” คาดการณ์ว่าเวียดนามจะกลายเป็นหนึ่งในประเทศที่มีอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจต่อเนื่องอยู่ที่ร้อยละ 5 ต่อปีโดยเฉลี่ย จนถึงปี 2593 รวมถึงมีขนาดเศรษฐกิจโตขึ้นอย่างรวดเร็ว กล่าวคือในปี 2559 มีขนาดเศรษฐกิจใหญ่เป็นอันดับที่ 32 ของโลก ปี 2573 จะขยับขึ้นเป็นอันดับที่ 29 ของโลก และในปี 2593 เป็นอันดับที่ 20 ของโลก

FIGURE 6.20 By 2035, more than half the Vietnamese will have entered the global middle class

Source: Calculations based on the Vietnam Household Living Standards Survey 2014.
Note: Figures reflect the projected distribution of per capita consumption. Projections assume 4 percent annual growth in per capita consumption.

หากพิจารณาด้านรายได้ของประชากร ปัจจุบันเวียดนามจัดอยู่ในระดับประเทศที่มีรายได้ปานกลางระดับต่ำ¹ กลุ่มผู้บริโภคระดับกลางมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น กำลังซื้อของประชากรที่มากขึ้นตามรายได้และการขยายตัวอย่างรวดเร็วของสังคมเมือง ทำให้พฤติกรรมการบริโภคเปลี่ยนแปลงไป ผู้บริโภคชาวเวียดนามนิยมซื้อสินค้าคุณภาพระดับกลางถึงระดับบน รวมถึงสินค้าฟุ่มเฟือยเพื่ออำนวยความสะดวกให้กับชีวิตในแบบสังคมเมือง พฤติกรรมการบริโภคเช่นนี้ไม่ได้จำกัดเฉพาะในเมืองหลวงอย่างกรุงฮานอยหรือเมืองใหญ่อย่างนครโฮจิมินห์เท่านั้น

แต่ขยายไปสู่เมืองลำดับรองในภูมิภาคต่าง ๆ ของประเทศ

ด้วยศักยภาพทางเศรษฐกิจที่โดดเด่น เวียดนามจึงเป็นเป้าหมายหลักของนักลงทุนต่างชาติ กอปรกับรัฐบาลทำข้อตกลงการค้าเสรีกับหลายประเทศ ส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศ มีนโยบายเปิดกว้างพร้อมรองรับการลงทุนหลายรูปแบบ ตลอดจนเสริมสร้างบรรยากาศการลงทุนด้วยการปรับปรุงกฎระเบียบ และกฎหมายการลงทุนเพื่ออำนวยความสะดวกแก่นักลงทุน ทำให้เม็ดเงินลงทุนจากต่างประเทศมูลค่ามหาศาลหลั่งไหลสู่เวียดนามอย่างต่อเนื่อง ช่วงที่ผ่านมากการลงทุนจากต่างชาติมักกระจุกตัวในเมืองหลักอย่างกรุงฮานอยและนครโฮจิมินห์ เนื่องจากจุดแข็งด้านความพร้อมของระบบโครงสร้างพื้นฐานสำหรับการลงทุน ความได้เปรียบด้านแรงงาน และกำลังซื้อของผู้บริโภคอยู่ในระดับสูง อย่างไรก็ตาม เมื่อการลงทุนในเมืองหลักต้องใช้ต้นทุนสูงขึ้น โดยเฉพาะค่าเช่าที่ดินและค่าสาธารณูปโภค รวมถึงการแข่งขันที่รุนแรง เป็นเหตุให้นักลงทุนต่างชาติพิจารณาพื้นที่ลงทุนในเมืองรองที่มีศักยภาพแทน

¹ รัฐบาลเวียดนามกำหนดเป้าหมายว่าจะผลักดันสู่การเป็นประเทศรายได้ปานกลางระดับสูงภายในปี 2578

หากแบ่งเมืองรองตามภูมิภาคของเวียดนาม พบว่านครไฮฟอง (Hai Phong) ทางภาคเหนือ นครดานัง (Da Nang) ทางภาคกลาง และนครเกิ่นเทอ (Can Tho) ทางภาคใต้ คือเมืองรองที่มีการพัฒนาโดดเด่น

• นครไฮฟอง : เมืองท่าชายฝั่งทะเลและประตูการค้าสำคัญของเวียดนามภาคเหนือ

ตั้งอยู่ในเขตที่ราบลุ่มแม่น้ำแดง (Red River Delta) ห่างจากกรุงฮานอยไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ 100 กิโลเมตร มีฐานะเป็นเมืองท่าและเมืองอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ซึ่งมีความพร้อมด้านระบบสาธารณูปโภคและโครงสร้างพื้นฐาน ท่าเรือไฮฟองเป็นหนึ่งในสามท่าเรือหลักซึ่งมีบทบาทสำคัญต่อการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศ² ทั้งยังเป็นประตูสู่จังหวัดภาคเหนือ โดยร้อยละ 98 ของปริมาณสินค้าทั้งหมดในภาคเหนือส่งผ่านจากท่าเรือนี้ (ข้อมูลปี 2557) นครไฮฟองมีโอกาสพัฒนาเป็น Logistics Hub ของภูมิภาคและเชื่อมเวียดนามสู่โลก เนื่องจากกำลังดำเนินโครงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานขนาดใหญ่ โดยเฉพาะระบบคมนาคมขนส่งเพื่อรองรับ

การขยายตัวทางเศรษฐกิจ เช่น การก่อสร้างทางด่วนเชื่อมกรุงฮานอยและไฮฟอง (Hanoi-Hai Phong Expressway) ระยะทาง 105.5 กิโลเมตร ซึ่งมีเส้นทางผ่านเขตเศรษฐกิจสำคัญในภาคเหนือ การก่อสร้างโครงการ Tan Vu-Lach Huyen Highway and Bridge ระยะทาง 15.6 กิโลเมตร เชื่อมชุมชนเมืองทางฝั่งตะวันออกเฉียงเข้ากับท่าเรือไฮฟอง เขตเศรษฐกิจอุตสาหกรรม Dinh Vu-Cat Hai และทางด่วนฮานอย-ไฮฟอง รวมถึงการขยายและปรับปรุงท่าเทียบเรือน้ำลึก Lach Huyen Deep Sea Port ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของเขตท่าเรือไฮฟองและคาดว่าจะแล้วเสร็จในปี 2563 เพื่อผลักดันสู่การเป็นท่าเรือนานาชาติ

นครไฮฟองสามารถดึงดูดเงินลงทุนเข้าสู่เขตเศรษฐกิจอุตสาหกรรมมูลค่า 14,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ จากโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI projects) จำนวน 486 โครงการ (ของ 36 ประเทศ) โดยเป็นฐานการผลิตสินค้าอิเล็กทรอนิกส์และสินค้าไฮเทคของบริษัทชั้นนำของโลก เช่น บริษัทแอลจี อิเล็กทรอนิกส์ (LG Electronics) และกลุ่มอุตสาหกรรมหนักประเภทอุตสาหกรรมเคมี การต่อเรือ และวัสดุก่อสร้าง

• นครดานัง : ศูนย์กลางการท่องเที่ยวและการคมนาคมแถบชายฝั่งทะเลภาคกลาง

เขตชายฝั่งทะเลภาคกลางตอนเหนือ (North Central Coast) และเขตชายฝั่งทะเลภาคกลางตอนใต้ (South Central Coast) เป็นภูมิภาคที่ทิวทัศน์สวยงาม และมีศักยภาพด้านการท่องเที่ยวและธุรกิจบริการ นครดานังตั้งอยู่ในเขตชายฝั่งทะเลภาคกลางตอนใต้ เป็นศูนย์กลางการคมนาคมเชื่อมโยงพื้นที่ชายฝั่งภาคกลางเข้ากับพื้นที่ส่วนอื่นของประเทศ และต่างประเทศด้วยมีระบบคมนาคมที่ดี ท่าเรือดานัง (Da Nang Port) เป็นท่าเรือหลักเพียงแห่งเดียวในแถบนั้น มีสนามบินนานาชาติดานัง (Danang International Airport) อุโมงค์ Hai Van ความยาว 6.28 กิโลเมตรเป็นจุดเชื่อมต่อระหว่างนครดานังกับจังหวัดเถื่อเทียน-เว้ รวมถึงถนนเลียบชายฝั่งที่เชื่อมระหว่างดานังและฮอยอันระยะทาง 30 กิโลเมตร ดังนั้นการเดินทางจากนครดานังสู่แหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดอื่นจึงสะดวกสบาย ดานังจึงกลายเป็นฐานการท่องเที่ยว

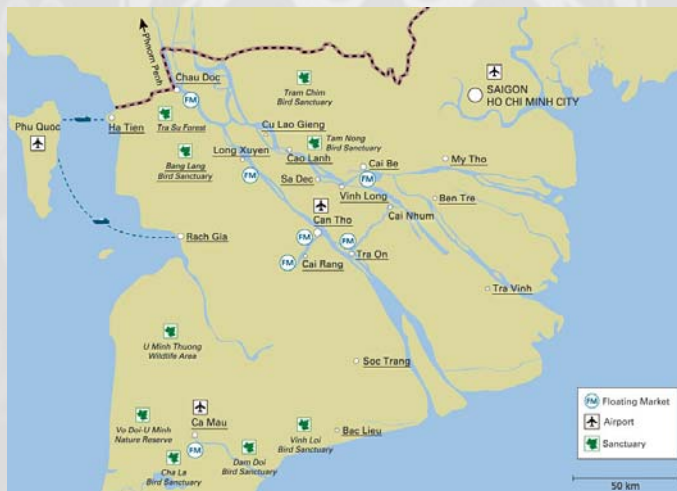
² ประกอบด้วยท่าเรือไซ่งอน (Saigon port) ซึ่งตั้งอยู่ทางตอนใต้ และท่าเรือดานัง (Da Nang port) ทางตอนกลางของประเทศ

สู่แหล่งท่องเที่ยว 4 แห่งในเขตชายฝั่งภาคกลางซึ่งได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกจากองค์การ UNESCO ได้แก่ พระราชวังเมืองเว้ เมืองโบราณฮอยอัน ปราสาท My Son ซึ่งเป็นหลักฐานความรุ่งเรืองของอาณาจักรจามปา (Champa Kingdom) และอุทยานแห่งชาติ Phong Nha-Ke Bang ในจังหวัด Quang Binh ทั้งนี้ในเดือนพฤศจิกายน 2560 นครดานังเป็นเจ้าของจัดการประชุมผู้นำเขตเศรษฐกิจเอเปค จึงได้รับประโยชน์จากโครงการปรับปรุงถนนสายหลักและการก่อสร้างอาคารผู้โดยสารระหว่างประเทศแห่งใหม่ของท่าอากาศยานนานาชาติดานัง³

ด้วยภูมิศาสตร์ ระบบขนส่ง และเป็นจุดหมายปลายทางหลักของนักท่องเที่ยว กอปรกับส่วนบริหารราชการท้องถิ่นออกนโยบายส่งเสริมการลงทุนอย่างเต็มที่ นครดานังสามารถดึงดูดการลงทุนด้านอสังหาริมทรัพย์ได้มหาศาลโดยเฉพาะนักลงทุนต่างชาติจากฮ่องกง สิงคโปร์ เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น (มีเส้นทางการบินตรงจากประเทศ/เขตเศรษฐกิจสู่ นครดานัง) พื้นที่ริมฝั่งทะเลจึงเรียงรายด้วยรีสอร์ทและโรงแรมหรู นอกจากนี้ญี่ปุ่นยังมีแผนลงทุนพัฒนาการขนส่งระบบรางเดี่ยวโมโนเรลระหว่างท่าอากาศยานนานาชาติดานังและเมืองฮอยอันเพื่อลดความแออัดในเขตเมืองและเพิ่มศักยภาพให้กับการท่องเที่ยวในจังหวัดใกล้เคียง

• นครเกิ่นเทอ : เมืองแห่งการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของเวียดนามตอนใต้

ตั้งอยู่ในเขตที่ราบลุ่มแม่น้ำโขง (Mekong delta region) ทางภาคใต้ของเวียดนาม อยู่ห่างจากนครโฮจิมินห์ราว 170 กิโลเมตร ด้วยมีแม่น้ำ Hua ซึ่งเป็นแม่น้ำที่แยกออกมาจากแม่น้ำโขงไหลผ่าน เกิ่นเทอจึงเป็นแหล่งปลูกข้าวใหญ่ที่สุดของเวียดนามและเป็นศูนย์กลางการคมนาคมทางน้ำบริเวณสามเหลี่ยมปากแม่น้ำสภาพธรรมชาติที่ยังคงความอุดมสมบูรณ์ทำให้การท่องเที่ยวในแหล่งธรรมชาติได้รับความนิยมสูงควบคู่กับการท่องเที่ยวอุตสาหกรรมทำให้การท่องเที่ยวชมวิถีชีวิตริมน้ำโขง การท่องเที่ยวเชิงนิเวศชมความงามของนาข้าวหรือการท่องเที่ยวตลาดน้ำ Cai Rang และตลาดน้ำ Cai Be อันโด่งดัง นอกจากธุรกิจท่องเที่ยวและบริการที่เกี่ยวข้องแล้ว นครเกิ่นเทอยังมีศักยภาพด้านอุตสาหกรรมเกษตรและอุตสาหกรรมแปรรูปอาหารทะเล

³ เปิดให้บริการอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 9 พฤษภาคม 2560

ข้อมูลอ้างอิง

- <http://www.ryt9.com/s/exim/2630810>
- <http://www.vir.com.vn/hai-phong-fosters-investment-tourism-links-with-japan.html>
- <http://english.vov.vn/trade/can-tho-succeeds-in-2016-socioeconomic-development-340718.vov>
- <http://www.property-report.com/danang-vietnam-why-foreign-investors-should-pay-attention/>
- <http://www.ttrweekly.com/site/2017/05/danang-airport-opens-new-terminal/>

“เจิ้งเหอ” แรงบันดาลใจสู่การฟื้นฟูเส้นทางสายไหมในศตวรรษที่ 21

นางสาวอัมพะวัน ปฐมกุล
กลุ่มงานภาษาจีนและภาษาอื่น

การสำรวจทะเล¹ ของเจิ้งเหอ² มหาขันทูในรัชสมัยจักรพรรดิหย่งเล่อ และจักรพรรดิเซวียนเต๋อ แห่งราชวงศ์หมิงแสดงให้เห็นว่านับแต่ครั้งอดีตกาล การปฏิสัมพันธ์ระหว่างจีนกับโลกเน้นการเสริมสร้างความสัมพันธ์ในเชิงสร้างสรรค์ เจิ้งเหอนำกองเรือมหาสมบัติออกสำรวจทะเลเมื่อต้นศตวรรษที่ 15 (ออกเดินเรือครั้งแรกในปีพ.ศ. 1948 หรือค.ศ. 1405) เริ่มต้นจากเมืองนานกิง มณฑลเจียงซู ผ่านเส้นทางการค้าทางทะเลสู่เมืองท่าต่าง ๆ ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เอเชียใต้ ตะวันออกกลาง จรดแอฟริกา สินค้าที่นำไปค้าขายแลกเปลี่ยน ได้แก่ ผ้าไหมชั้นดี ผ้าปัก เครื่องเคลือบ ไบชา ส่วนสินค้าพื้นเมืองที่จีนต้องการ เช่น เครื่องเทศ ทอง ัญมณี การเดินเรือของเจิ้งเหอได้เสริมสร้างภาพลักษณ์ความเป็นชาติมหาอำนาจทางทะเล และทำให้การค้าของจีนเฟื่องฟู รัฐบาลจึงยกย่องเจิ้งเหอในฐานะนักเดินเรือคนสำคัญและเป็น“ทูตสันติภาพ” เผยแพร่ความยิ่งใหญ่ของจีนทั้งด้านการค้า การแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมและองค์ความรู้ในลักษณะฉันทมิตร

ในสมัยตั้งเสี้ยวผิงดำรงตำแหน่งผู้นำประเทศ จีนกำหนดนโยบายด้านต่างประเทศให้เอื้อต่อการพัฒนาในประเทศ กล่าวคือไม่ได้ดำเนินนโยบายที่มุ่งชัชชนะของโลกสังคมนิยมเหมือนเช่นในอดีต³ หากแต่กำหนดนโยบายเปิดประเทศ ยอมรับบทบาทของกลไกตลาด และปฏิสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจกับโลกภายนอกเพื่อปฏิรูปเศรษฐกิจของจีนให้ทันสมัย เพราะตระหนักดีว่าการสร้างสภาวะแวดล้อมในเวทีระหว่างประเทศที่เป็นมิตรมีส่วนสำคัญต่อการสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและสร้างประเทศให้ทันสมัย นับแต่ยุคหลังสงครามเย็น จีนดำเนินยุทธศาสตร์ด้านต่างประเทศที่เรียกว่า “สันติภาพและการพัฒนา รวมถึงมีบทบาทในเวทีการเมืองและเศรษฐกิจระหว่างประเทศเพิ่มขึ้น

เมื่อเข้าสู่ศตวรรษ 2000 จีนให้ความสำคัญกับการแลกเปลี่ยนทางการค้าและวัฒนธรรมกับต่างประเทศในบรรยากาศที่เป็นมิตรเพื่อรักษาผลประโยชน์ร่วมกัน โดยนำการเดินทางของเจิ้งเหอบนเส้นทางสายไหมทางทะเลมาเป็นต้นแบบ จนถึงยุคของประธานาธิบดีสี จิ้นผิง ได้ฟื้นฟูเส้นทางสายไหมในอดีต กลายเป็นเส้นทางสายไหมใหม่ (The New Silk Road) ในศตวรรษที่ 21 ซึ่งเป็นกรอบการพัฒนาเศรษฐกิจระดับพหุภาคี ประกอบด้วยเส้นทางสายไหมทางบก (Silk Road Economic Belt) และเส้นทางสายไหมทางทะเล (Maritime Silk Route Economic Belt) เส้นทางสายไหมทางทะเลจึงกลายเป็นยุทธศาสตร์หนึ่งที่มีขยายบทบาทของจีนในเวทีโลก สร้างความเชื่อมโยงและความร่วมมือในทุกมิติกับนานาประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เอเชียกลาง เอเชียใต้ ตะวันออกกลาง แอฟริกา และยุโรป

¹ การเดินทางของเจิ้งเหอใช้เวลาทั้งหมด 28 ปี สำรวจมหาสมุทรรวมทั้งสิ้น 7 ครั้ง รวมระยะทางไม่ต่ำกว่า 50,000 กิโลเมตร ตามบันทึกในสมัยราชวงศ์หมิงระบุว่า เรือธงของเจิ้งเหอมีขนาดความยาวถึงลำละ 400 ฟุต กว้าง 160 ฟุต มี 9 เสากระโดงเรือ ในขบวนกองเรือประกอบไปด้วยเรือเสียบิง เรือกำลังพล เรือรบ ฯลฯ รวมกว่า 300 ลำ ลูกเรือเกือบ 28,000 ชีวิต

² เจิ้งเหอ (郑和) (พ.ศ. 1914 – 1976) เดิมแซ่หม่า (马) (มาจากภาษาอาหรับว่า Muhammad) ชื่อ เหว และมีชื่อรองว่า ชันเป่า (ภาษาอาหรับคือ Abdul Subbar) ถือกำเนิดที่เมืองคุนหยาง มณฑลยูนนานทางตอนใต้ของจีน ครอบครัวเป็นชาวมุสลิม

³ ในยุคแห่งการสถาปนาสาธารณรัฐประชาชนจีนและปกครองด้วยระบบคอมมิวนิสต์เมื่อปีพ.ศ. 2492 จีนกำหนดยุทธศาสตร์ด้านต่างประเทศภายใต้อิทธิพลของสงครามเย็นและแนวความคิดของเหมาเจ๋อตง โดยเน้นการสร้างแนวร่วมกับประเทศนอกค่ายสังคมนิยมเพื่อต่อสู้กับสหรัฐอเมริกา

เส้นทางการเดินเรือของเจิ้งเหอ

เส้นทางสายไหมทางทะเลในศตวรรษที่ 21

ประธานาธิบดีสี จิ้นผิง มุ่งเสริมสร้างความสัมพันธ์กับประเทศเพื่อนบ้านซึ่งมีความสำคัญทางยุทธศาสตร์ กับจีนบนพื้นฐานการอยู่ร่วมกันฉันมิตร การปฏิบัติต่อกันด้วยความจริงใจ ผลประโยชน์ร่วมกัน การยอมรับ ความแตกต่างและอยู่ร่วมกันอย่างเท่าเทียม ภูมิภาคอาเซียนซึ่งตามประวัติศาสตร์อยู่ในแนวเส้นทางการเดินเรือของเจิ้งเหอ คือยุทธศาสตร์สำคัญทั้งในฐานะการเป็นแหล่งพลังงาน ตลาดสินค้า ฐานการผลิต และเส้นทางสู่มหาสมุทรอินเดีย ทั้งยังเป็นจุดเชื่อมของเส้นทางสายไหมทางทะเลยุคใหม่ ในปี 2556 นายสี จิ้นผิง ได้กล่าวสุนทรพจน์ ณ รัฐสภาของสาธารณรัฐอินโดนีเซีย เกี่ยวกับ “เส้นทางสายไหมทางทะเลในศตวรรษที่ 21” โดยเน้นย้ำว่าจีนและกลุ่มประเทศอาเซียนมีความสัมพันธ์อันดีต่อกันมาอย่างยาวนาน และกำลัง อยู่บนจุดเริ่มต้นแห่งประวัติศาสตร์หน้าใหม่ เส้นทางดังกล่าวจะช่วยเปลี่ยนทศวรรษแห่งยุคทอง (Golden Decade) ระหว่างจีนและภูมิภาคอาเซียนสู่การเป็นทศวรรษแห่งเพชร (Diamond Decade) จีนพร้อมเป็น เพื่อนบ้านที่ดี เป็นมิตรที่ดี เป็นหุ้นส่วนที่ดี พร้อมก้าวเดินไปด้วยกัน แม้การฟื้นฟูเส้นทางสายไหมทางทะเลจะมี วัตถุประสงค์หลักเพื่อขยายการเติบโตทางการค้าและการลงทุนระหว่างกัน แต่จีนหวังให้เป็นอีกกลไกหนึ่ง ซึ่งช่วยขยายความร่วมมือกับกลุ่มประเทศอาเซียนในทุก ๆ ด้านได้อย่างเป็นรูปธรรมในลักษณะ ความร่วมมือที่ทุกฝ่ายล้วนได้ประโยชน์และเพื่อเผชิญกับความท้าทายในยุคโลกาภิวัตน์

รัฐบาลจีนมุ่งมั่นพัฒนาเส้นทางสายไหมทางทะเลในศตวรรษที่ 21 ควบคู่กับการให้ความสำคัญประเทศทางตอนใต้ ซึ่งหมายถึงประเทศแถบลุ่มน้ำโขง โดยมณฑลยูนนาน และเขตปกครองตนเองกว่างซี ทำหน้าที่สะพานเชื่อมความสัมพันธ์กับอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขงด้วยมีพรมแดนติดต่อกับเมียนมา ลาว และเวียดนาม ในขณะที่มณฑลฝูเจี้ยนในพื้นที่ทางตอนใต้ของจีนและเคยเป็นศูนย์กลางการค้าขายทางทะเลและการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมตามเส้นทางการค้าทางทะเลของเจิ้งเหอ จะกลายเป็นศูนย์กลางเชื่อมต่อทางทะเลกับอาเซียน รัฐบาลมณฑลฝูเจี้ยนเร่งดำเนินนโยบายกระชับความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจ/การค้าผ่านการเชื่อมโยงเส้นทางคมนาคมและการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานกับประเทศตามเส้นทางสายไหมทางทะเล รวมถึงความสัมพันธ์ทางประเพณีวัฒนธรรมระหว่างชาวจีนโพ้นทะเลซึ่งส่วนใหญ่อพยพจากฝูเจี้ยนเข้ามาอาศัยอยู่ในหลายประเทศของอาเซียนน่าจะเป็นกุญแจสำคัญช่วยให้การพัฒนาความร่วมมือกับอาเซียนบรรลุผล

อนึ่ง จีนเป็นเจ้าของการจัดการประชุมเส้นทางสายไหมและเส้นทางสายไหมทางทะเลในศตวรรษที่ 21 ซึ่งมีผู้นำหลายชาติทั่วโลกเข้าร่วมการประชุม ณ กรุงปักกิ่ง ระหว่างวันที่ 14-15 พฤษภาคม 2560 ซึ่งรัฐบาลจีนประกาศสนับสนุนเงินลงทุนมูลค่า 124,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพื่อสร้างความเชื่อมโยงด้านโครงสร้างพื้นฐานกับประเทศคู่ค้าของจีนทั้งการสร้างถนน ท่าเรือ และขยายเส้นทางรถไฟ

ข้อมูลอ้างอิง

- สัจฉินผิง. สัจฉินผิง ยุทธศาสตร์การบริหารประเทศ. กรุงเทพฯ : มติชน, 2559.
- ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิทธิพล เครือรัฐติกาล, ภาพลักษณ์ของเจิ้งเหอในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศกับจีน จาก digi.library.tu.ac.th/thesis/ig/0075/01title-illustrations.pdf
- <http://kositthiphon.blogspot.com/2008/12/china-threat-theory-21.html>
- <http://knowledge.ckgsb.edu.cn/2015/03/24/finance-and-investment/mapping-the-new-silk-road/>

รสบรูษาเชียน

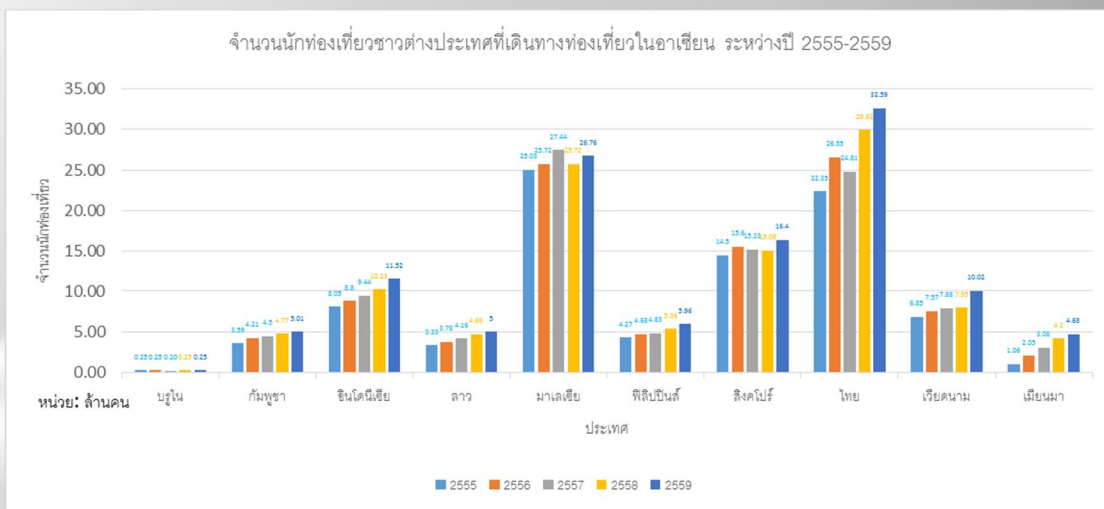

ปีที่ 4 ฉบับที่ 9 สำนักภาษาต่างประเทศ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา (มิถุนายน 2560)

การพัฒนาศักยภาพด้านการท่องเที่ยวไทย

โดย นางสาวรณิ หุตายน
กลุ่มงานภาษาจีนและภาษาอื่น

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของไทยคือกลไกขับเคลื่อนระบบเศรษฐกิจและสังคม กล่าวคือ สร้างรายได้สูง และสามารถกระจายรายได้สู่ภูมิภาค ในปี 2559 อัตราการท่องเที่ยวของไทยขยายตัวมากที่สุดในอาเซียน รวมทั้งเป็น 1 ใน 10 ประเทศของโลกที่อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเติบโตอย่างต่อเนื่อง โดยขยายตัวเพิ่มขึ้นร้อยละ 8-10 ทุกปี ในส่วนภาพรวมการท่องเที่ยวโลกที่ได้จากการสำรวจขององค์การการท่องเที่ยวโลก (World Tourism Organization)¹ ปรากฏว่าในปี 2558 ไทยมีรายได้จากการท่องเที่ยวสูงเป็นอันดับที่ 5 ของโลก และมีจำนวนนักท่องเที่ยวเดินทางมาเยือนมากเป็นอันดับ 11 ของโลก

สภาการเดินทางและการท่องเที่ยวโลก (World Travel and Tourism Council) คาดการณ์ว่าในปี 2573 จะมีนักท่องเที่ยวเดินทางกว่า 1,800 ล้านคน และเคลื่อนสู่ภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิกในสัดส่วนหนึ่งในสี่ ส่งผลให้การท่องเที่ยวของภูมิภาคเติบโตสูงสุด เมื่อแนวโน้มด้านการท่องเที่ยวเปลี่ยนแปลงในลักษณะนี้ ไทยจึงเร่งวางกลยุทธ์เพื่อให้การท่องเที่ยวยุคใหม่ ๆ สามารถแข่งขันในตลาดโลก และสร้างความเติบโตอย่างยั่งยืน กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาได้กำหนดแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวโดยกำหนดจากบริบทสำคัญ ๆ คือ 1) ต้องสอดรับ

¹ องค์การการท่องเที่ยวโลกมีสถานะเป็นองค์การชำนาญพิเศษแห่งสหประชาชาติ (UNWTO) จัดตั้งขึ้นเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวนานาชาติในระดับรัฐบาล

กับเป้าหมายความร่วมมือเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนขององค์การสหประชาชาติ หรือ Sustainable Development Goals (SDGs) ที่ส่งเสริมให้ทั่วโลกเน้นการสร้างคุณค่าทางการท่องเที่ยว และให้ความสำคัญกับการลดผลกระทบทางลบ ต่อสิ่งแวดล้อม 2) สอดคล้องกับนโยบาย “ไทยแลนด์ 4.0” ที่ขับเคลื่อนโดยการใช้นวัตกรรม เทคโนโลยี ความคิดสร้างสรรค์ โดยบูรณาการความร่วมมือทุกภาคส่วนตามแนวทางประชารัฐ

การพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในยุค 4.0 เริ่มจากการสร้างความเข้มแข็งจากภายใน แล้วจึงเชื่อมโยงสู่เศรษฐกิจโลก โดยมุ่งเน้นการสร้างชุมชนท่องเที่ยวที่ยังคงรักษาอัตลักษณ์ทั้งในเรื่องจุดแข็งของแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ ประเพณี วัฒนธรรมที่เป็นคุณค่าดั้งเดิม การให้บริการที่ได้มาตรฐาน และการผลิต/การออกแบบสินค้าอย่างสร้างสรรค์ ผสานกับการใช้เทคโนโลยี โดยได้จัดทำแผนแม่บทการท่องเที่ยวระยะ 5 ปี ระหว่างปี 2560-2564 ซึ่งกำหนดเป้าหมายว่า ในปี 2560 การท่องเที่ยวจะสร้างรายได้ประมาณ 2.87 ล้านล้านบาท แบ่งเป็นตลาดจากต่างประเทศ 1.87 ล้านล้านบาท และตลาดภายในประเทศ 1 ล้านล้านบาท อุตสาหกรรมท่องเที่ยวจึงเป็นพลังขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศ ให้หลุดพ้นกับดักประเทศรายได้ปานกลางสู่ประเทศรายได้สูง และลดความเหลื่อมล้ำ

ในการส่งเสริมความสามารถในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวของประเทศ นอกจากจำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มมากขึ้นแล้ว ไทยยังต้องการดึงดูดนักท่องเที่ยวคุณภาพ และกระตุ้นการใช้จ่ายต่อคนต่อการท่องเที่ยวให้มีมูลค่าสูงขึ้น โดยวางแผนส่งเสริมตลาดท่องเที่ยวไทยสู่การเป็น “จุดหมายปลายทางเพื่อการเดินทางมาพักผ่อนที่มีคุณภาพ” ควบคู่กับการเพิ่มทางเลือกด้านการท่องเที่ยวหรือการกระจายการท่องเที่ยวไปยังจังหวัดรองโดยสนับสนุนให้ชุมชนพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวของตนเองเพื่อจูงใจให้เกิดการท่องเที่ยวตลอดปี การสร้างกลไกที่เอื้อต่อการพัฒนาศักยภาพในการแข่งขัน จะมุ่งเรื่อง 1) การบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน 2) การสร้างปัจจัยแวดล้อมและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่เอื้อต่อการท่องเที่ยว 3) การตลาดสมัยใหม่เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงในอนาคต 4) การสร้างวิสาหกิจและสตาร์ทอัพ ด้านท่องเที่ยวบนพื้นฐานของนวัตกรรม และ 5) การสร้างเครือข่ายความร่วมมือกับทุกภาคส่วนทั้งในประเทศ และต่างประเทศ

สำหรับการเชื่อมโยงการท่องเที่ยวไทยสู่ภายนอกนั้น ปี 2560 เป็นปีแห่งการท่องเที่ยวภูมิภาคอาเซียนภายใต้ชื่อ “Visit ASEAN at 50” ในโอกาสเฉลิมฉลองการก่อตั้งอาเซียนครบรอบ 50 ปี และพยายามยกระดับให้อาเซียนเป็น “จุดหมายปลายทางเดียวกัน” หรือ “Single Tourist Destination” ของนักท่องเที่ยวทั่วโลก อาเซียนได้เร่งพัฒนาเครือข่ายการคมนาคมให้ครอบคลุมและหลากหลาย เช่น การพัฒนาโครงการเชื่อมโยงเส้นทางรถไฟสายคุนหมิง-สิงคโปร์² การพัฒนาทางหลวงอาเซียนเน้นการเชื่อมต่อระหว่างไทยกับกลุ่มประเทศ CLMV การพัฒนาท่าเรือและเชื่อมโยงเส้นทางเดินเรือเพื่อรองรับเรือสำราญ การเปิดเส้นทางเชื่อมโยงเมืองท่องเที่ยวชายฝั่งทะเลในภาคตะวันออกของไทย เมืองชายฝั่งของกัมพูชาและเวียดนาม การเพิ่มเที่ยวบินเชื่อมโยงเมืองหลักกับเมืองรองในอาเซียน เป็นต้น ประเทศไทยมีการคมนาคมขนส่งที่ทันสมัย ก่อปรกัทำท่าเลที่ตั้งอยู่ศูนย์กลางของภูมิภาค ทำให้การเดินทางเชื่อมโยงไปยังประเทศเพื่อนบ้านเป็นไปอย่างสะดวกและรวดเร็ว ไทยจึงมีความพร้อมในการเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวของอาเซียน

ข้อมูลอ้างอิง

- <http://www.thansettakij.com/content/142156>
- <http://www.thaihotelbusiness.com/news/%E0%B8%88%E0%B8%B1%E0%B8%95%E0>
- <http://tourism2.tourism.go.th/home/details/11/221/25516>
- <http://www.tourism.gov.my/statistics>
- <http://www.catacambodia.com/Cambodia%20Tourism%20Statistic-2017-February.pdf>

² คาดว่าจะแล้วเสร็จภายในปี 2563

ผลิตภัณฑ์สมุนไพรไทยสู่ตลาดอาเซียน

โดย นายปรกรณ์ นวลมณี
กลุ่มงานภาษาฝรั่งเศส รัสเซีย และอิตาลี

ตามที่รัฐบาลมุ่งพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศภายใต้แนวทาง Thailand 4.0 ภาครัฐเร่งสนับสนุนธุรกิจอุตสาหกรรมธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และธุรกิจด้านนวัตกรรมเพื่อต่อยอดผลิตภัณฑ์และสร้างมูลค่าเพิ่มให้สินค้า “สมุนไพรไทย” ได้รับการผลักดันให้เป็นพืชเศรษฐกิจตัวใหม่สำหรับขับเคลื่อนนโยบายของรัฐ

องค์การอนามัยโลกคาดการณ์ว่าในปี 2593 (ค.ศ. 2050) ประชากรโลกกว่าครึ่งหนึ่งจะป่วยด้วยโรคไม่ติดต่อเรื้อรังอย่างน้อย 1 โรค โครงสร้างของสังคมโลกกำลังเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ (Ageing Society) อันส่งผลให้ภาระค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพของประเทศเพิ่มสูงขึ้น เนื่องจากต้องพึ่งพาการนำเข้ายาและวัตถุดิบในการผลิตจากต่างประเทศ ดังนั้น การส่งเสริมการใช้สมุนไพรไทยเพื่อการรักษาโรคและสร้างเสริมสุขภาพร่วมกับการใช้ยาและการรักษาของแพทย์แผนปัจจุบัน จึงเป็นทางเลือกหนึ่งที่จะช่วยลดค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพในภาพรวม

ด้วยภูมิประเทศของไทยตั้งอยู่ในเขตร้อนชื้น ทำให้เกิดความหลากหลายทางชีวภาพ มีพืชพันธุ์หลากหลายชนิดที่สามารถนำมาใช้เป็นยารักษาโรคทั้งในรูปแบบของยาสมุนไพรที่ต้องผ่านการต้มหรือขง หรือการกินใบหรือผลสด หรือนำมาสกัดโดยผ่านกรรมวิธีทางวิทยาศาสตร์เพื่อสกัดสารบริสุทธิ์จากสมุนไพรนั้น ๆ การใช้ประโยชน์จากสมุนไพรท้องถิ่นนอกจากสะท้อนถึงการสืบสานภูมิปัญญาและวัฒนธรรมที่ได้รับการสั่งสม สืบทอดมาแต่โบราณแล้ว ยังเป็นการเพิ่มมูลค่าให้กับพืชสมุนไพร

รัฐบาลตระหนักถึงคุณค่าของสมุนไพรพื้นบ้านทั้งในแง่ของการใช้ประโยชน์จากพืชในท้องถิ่นเพื่อสร้างความมั่นคงด้านสุขภาพ และการขับเคลื่อนสมุนไพรเชิงเศรษฐกิจ รัฐจึงกำหนดแนวทางส่งเสริมการพัฒนาสมุนไพรและได้จัดทำแผนแม่บทแห่งชาติว่าด้วยการพัฒนาสมุนไพรไทย พ.ศ. 2560-2564 เพื่อบูรณาการทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย 4 ยุทธศาสตร์ คือ

- 1) ส่งเสริมผลิตผลของสมุนไพรไทยที่มีศักยภาพตามความต้องการของตลาดภายในประเทศและต่างประเทศ
- 2) พัฒนาอุตสาหกรรม และตลาดสมุนไพรให้มีคุณภาพระดับสากล
- 3) ส่งเสริมการใช้สมุนไพรเพื่อการรักษาโรค และการเสริมสร้างสุขภาพ
- 4) สร้างความเข้มแข็งด้านการบริหารและนโยบายภาครัฐเพื่อการขับเคลื่อนสมุนไพรไทย

นอกจากนั้น กระทรวงสาธารณสุขได้จัดทำแผนปฏิบัติการ 5 ปี เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ประเทศไทย 4.0 เน้นการยกระดับธุรกิจสมุนไพรไทยสู่สากลตามนโยบายของรัฐบาลที่ต้องการพัฒนาสมุนไพรไทยอย่างเป็นระบบและยั่งยืน โดยส่งเสริมการพัฒนาต่อยอดยารักษาโรค การใช้ยาสมุนไพรทดแทนยาแผนปัจจุบัน การส่งเสริมการปลูกพืชสมุนไพรในแต่ละชุมชน การพัฒนาผลิตภัณฑ์สมุนไพรไทยให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดทั้งในประเทศและต่างประเทศ และการนำสมุนไพรมาใช้ในสถานพยาบาลเพื่อรักษาโรคมมากขึ้น อีกทั้งได้กำหนดสมุนไพร Product Champions ซึ่งเป็นการส่งเสริมของตลาด ได้แก่ กระชายดำ ไพล ขมิ้นชัน และบัวบก ให้เป็นสมุนไพรที่สร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจ และยังจัดทำโครงการพัฒนาเมืองสมุนไพร ซึ่งขับเคลื่อนนโยบายระดับชาติลงสู่การปฏิบัติในระดับจังหวัด ทำให้เกิดการพัฒนาอย่างครบวงจรทั้งการปลูก การแปรรูป และการสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์ที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้หลากหลาย โดยนำร่องในพื้นที่ 4 จังหวัด คือ เชียงราย สกลนคร สุราษฎร์ธานี และปราจีนบุรี

กระชายดำ

บัวบก

ขมิ้นชัน

ไพล

สมุนไพร Product Champions

ในจังหวัดปราจีนบุรี กระทรวงสาธารณสุขส่งเสริม “ธุรกิจและผลิตภัณฑ์สมุนไพรของโรงพยาบาลเจ้าพระยาอภัยภูเบศร” และสนับสนุนโรงพยาบาลเจ้าพระยาอภัยภูเบศรให้เป็นโรงพยาบาลนำร่องเรื่องการแพทย์แผนไทย โดยใช้สมุนไพรรักษาโรค รวมถึงการแปรรูปสมุนไพรไทยเป็นเวชภัณฑ์และเครื่องสำอาง ปัจจุบัน โรงพยาบาลเจ้าพระยาอภัยภูเบศรยกระดับธุรกิจการใช้สมุนไพรเพื่อดูแลสุขภาพสู่ระดับสากลภายใต้ “อภัยภูเบศร บิซิเนส โมเดล” (Abhaibhubejhr Business Model) อีกทั้งวางเป้าหมายเป็นผู้นำตลาดสมุนไพรของอาเซียนภายใน 3 ปี ด้วย 8 กลยุทธ์ คือ

- 1) เพิ่มช่องทางกระจายสินค้า
- 2) เพิ่มการยอมรับในกลุ่มวิชาชีพ
- 3) พัฒนาบรรจุภัณฑ์ให้แข่งขันได้
- 4) พัฒนาตลาดโดยบูรณาการกับการท่องเที่ยว
- 5) ขยายตลาดต่างประเทศร่วมกับเครือข่าย
- 6) สร้างงานวิจัยและนวัตกรรม
- 7) พัฒนาการตลาดออนไลน์
- 8) สร้างภาพลักษณ์ Thailand as Health Hub

นอกจากการเชื่อมโยงกับชุมชนท้องถิ่นด้วยการสนับสนุนกลุ่มเกษตรกรให้ปลูกสมุนไพรอินทรีย์ปลอดสารเคมี ที่ได้รับการรับรองมาตรฐานแล้ว โรงพยาบาลฯ มุ่งเชื่อมโยงกับตลาดอาเซียนและตลาดโลกด้วยการยกระดับเป็น ศูนย์กลางสุขภาพนานาชาติ เมื่อวันที่ 14-19 พฤษภาคม ที่ผ่านมา โรงพยาบาลเจ้าพระยาอภัยภูเบศรได้จัดงานมหกรรมสุขภาพอาเซียนขึ้น เพื่อรวบรวมและแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ด้านการแพทย์ดั้งเดิมในอาเซียนโดยระดมหมอยาพื้นบ้านที่มีความเชี่ยวชาญด้านการรักษาด้วยศาสตร์เฉพาะจากทั่วภูมิภาค อันจะเป็นประโยชน์ต่อการสร้างเสริมสุขภาพของประชาชน อีกทั้งยังสร้างภาพลักษณ์การเป็นผู้นำด้านการแพทย์ดั้งเดิมในอาเซียน

ภายในงานจัดนิทรรศการหลายรูปแบบในประเด็น “ส่งเสริม ป้องกัน รักษา ฟันฟู” เช่น นิทรรศการครัวอาเซียน ที่แสดงความหลากหลายของวัฒนธรรมการกินอาหารเป็นยาโดยจัดแสดงและเปิดชิมอาหารอาเซียน เช่น เหมเบ้ ผักจ็อก จามู เมี่ยงคำ และยำใบชา พร้อมชมการสาธิตเมนูจากสมุนไพรต่าง ๆ ทั้งรางจืด บัวบก ขมิ้นชัน เพชรสังฆาต ฯลฯ รวมถึงการจัดแสดงสมุนไพรที่ใช้ร่วมกันในสวนสมุนไพรอาเซียน ตลอดจนหารือกับเครือข่ายประเทศอาเซียนเรื่องการอนุรักษ์ภูมิปัญญาและการขึ้นทะเบียนสมุนไพรเพื่ออนุรักษ์ภูมิปัญญาบรรพบุรุษมิให้สูญหายไป

การสนับสนุนของภาครัฐในการพัฒนาสมุนไพรไทยอย่างครบวงจร จะนำไปสู่กระบวนการวิจัยอย่างเป็นระบบ มีคุณภาพ ส่งผลให้เกิดความมั่นคงด้านสุขภาพ ลดการนำเข้ายาจากต่างประเทศ รวมทั้งเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจในระยะยาว นับได้ว่าเป็นนโยบายที่สอดคล้องกับศาสตร์การพึ่งตนเองซึ่งเป็นพระราชดำริและคำสอนของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช โดยการผลิตเอง บริโภคเอง ลดการนำเข้า อันจะสร้างความยั่งยืนให้กับประเทศไทยต่อไป

ข้อมูลอ้างอิง

- www.hsri.or.th
- www.abhaiherb.com
- www.manager.co.th

ความสัมพันธ์อาเซียน-แคนาดา

โดย นายณัฐภูมิ พลชนะ
กลุ่มงานภาษาอังกฤษ

ปี 2560 เป็นปีครบรอบความสัมพันธ์ 40 ปี อาเซียนและแคนาดา ความสัมพันธ์สองฝ่ายเริ่มต้นเมื่อรัฐมนตรีต่างประเทศแคนาดาเห็นความสำคัญของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และเสนอโครงการช่วยเหลือด้านการพัฒนาในอาเซียน นำมาสู่การจัดการประชุมอย่างเป็นทางการระหว่างอาเซียน-แคนาดาในปี 2520 จากนั้นมีการลงนามความตกลงว่าด้วยความร่วมมือด้านเศรษฐกิจอาเซียน-แคนาดา (ASEAN-Canada Economic Cooperation Agreement - ACECA) ในปี 2524 และได้ขยายความร่วมมือกับอาเซียนอีกหลายประเด็นจนครอบคลุมความร่วมมือทั้งด้านการเมืองและความมั่นคง สังคมและวัฒนธรรม ความร่วมมือระหว่างสองฝ่ายดำเนินการตามแผนปฏิบัติการ “Plan of Action to Implement the ASEAN-Canada Enhanced Partnership” (ปี 2559-2563) ซึ่งที่ประชุมรัฐมนตรีต่างประเทศอาเซียน-แคนาดาให้การรับรองแผนปฏิบัติการอาเซียน-แคนาดาฉบับใหม่นี้ เมื่อวันที่ 5 สิงหาคม 2558 โดยยังคงสานต่อความร่วมมือตามแผนปฏิบัติการฯ ฉบับเดิม (ปี 2553-2558) แต่ได้ขยายความร่วมมือในระดับที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

การประชุมล่าสุดระหว่างอาเซียน-แคนาดา

แคนาดาเป็นเจ้าภาพจัดการประชุมเจ้าหน้าที่อาวุโสอาเซียน-แคนาดา ครั้งที่ 14 (14th ASEAN-Canada Dialogue) เมื่อวันที่ 8 พฤษภาคม 2560 ณ กรุงออตตาวา เพื่อเฉลิมฉลองครบรอบความสัมพันธ์ 40 ปี อาเซียน-แคนาดา ทั้งสองฝ่ายร่วมปรึกษาหารือเกี่ยวกับการส่งเสริมความร่วมมือในอนาคตด้วยช่องทางใหม่ ๆ ในที่ประชุม อาเซียนย้ำว่าแคนาดาเป็นมิตรที่ดีกับอาเซียน และช่วยเสริมสร้างสันติภาพและเสถียรภาพ ทำให้ภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิกมั่นคงมากขึ้น โดยการแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับการปราบปรามอาชญากรรมข้ามชาติ ฝ่ายแคนาดาได้แสดงความมุ่งมั่นในการสร้างความสัมพันธ์กับอาเซียนอย่างต่อเนื่องเพื่อส่งเสริมความมั่นคงในภูมิภาคและเติบโตอย่างยั่งยืนไปพร้อมกัน

ก่อนการประชุมเจ้าหน้าที่อาวุโสอาเซียน-แคนาดา ครั้งที่ 14 มีการจัดการประชุมคณะกรรมการร่วมว่าด้วยความร่วมมืออาเซียน-แคนาดา ครั้งที่ 5 (5th ASEAN-Canada Joint Cooperation Committee - ACJCC) ณ กรุงจาการ์ตา เมื่อวันที่ 6 มีนาคม 2560 ซึ่งอาเซียนและแคนาดาพร้อมส่งเสริมความร่วมมือที่มีอยู่ในปัจจุบันให้ก้าวหน้าและสร้างความร่วมมือใหม่ในอนาคตอันจะเป็นประโยชน์ร่วมกัน นอกจากนี้ มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับโครงการความร่วมมือใหม่ของแคนาดา ประกอบด้วย การปราบปรามลัทธิก่อการร้าย การสนับสนุนการประกอบธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ความเสมอภาคด้านเพศภาวะ สิทธิสตรี การจัดการผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และอื่น ๆ

ความร่วมมืออาเซียน-แคนาดา

ด้านการเมืองและความมั่นคง

แคนาดาเป็นประเทศผู้ร่วมก่อตั้ง ASEAN Regional Forum (ARF) หรือการประชุมอาเซียนว่าด้วยความร่วมมือด้านการเมืองและความมั่นคงในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิกในปี 2537 ซึ่งเป็นเวทีหารือ/แลกเปลี่ยนข้อมูลและแนวปฏิบัติด้านการเมืองและความมั่นคงในภูมิภาค รวมถึงส่งเสริมความไว้วางใจระหว่างกัน (Confidence Building) และการทูตเชิงป้องกัน (Preventive Diplomacy) ในช่วงปี 2557-2560 แคนาดาทำหน้าที่ประธานร่วมในการประชุม ARF Inter-Sessional Meeting on Non-Proliferation and Disarmament ร่วมกับมาเลเซียและนิวซีแลนด์

แคนาดาให้ความสำคัญกับความมั่นคงในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เป็นอย่างมาก โดยมีการเสริมสร้างความร่วมมือที่เกี่ยวข้องกับภัยคุกคามรูปแบบเดิมและรูปแบบใหม่ (Traditional and Non-traditional Security) โดยจัดทำโครงการ อาทิ โครงการพัฒนาการสืบสวนในการต่อต้านการก่อการร้ายและความร่วมมือระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียน (ปี 2557-2558) และโครงการเตรียมความพร้อมสมาชิกอาเซียนให้ทันต่อเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการก่อการร้าย (ปี 2558)

ด้านเศรษฐกิจ

ความสัมพันธ์ด้านเศรษฐกิจระหว่างอาเซียนและแคนาดาเป็นความสัมพันธ์ที่ดี มูลค่าการค้าระหว่างอาเซียนและแคนาดาขยายตัวทุกปี ในปี 2558 มูลค่าการค้ารวมระหว่างสองประเทศคิดเป็น 11.8 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ (ประมาณ 4 แสนล้านบาท) แคนาดาเป็นประเทศคู่ค้าอันดับที่ 9 ของอาเซียนในแง่มูลค่าการค้า และเข้ามาลงทุนในอาเซียนสูงเป็นอันดับที่ 9 ด้วยมูลค่าการลงทุนจำนวน 898 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

แคนาดาให้ความสำคัญกับการค้าและการลงทุน ธุรกิจ และความร่วมมือด้านพลังงานกับอาเซียนเป็นอย่างมาก ด้านการค้าและการลงทุน อาเซียนและแคนาดาได้จัดทำแผนยุทธศาสตร์เพื่อสนับสนุนการขยายการค้าและการลงทุน รวมถึงสนับสนุนการมีส่วนร่วมของภาคเอกชน ด้านธุรกิจ แคนาดาสนับสนุนแผนปฏิบัติการ ASEAN Strategic Action Plan for SMEs 2016-2025 โดยสนับสนุนวงเงิน 12 ล้านดอลลาร์แคนาดา (ประมาณ 300 ล้านบาท) เพื่อพัฒนา SMEs ในอาเซียน สำหรับด้านพลังงาน แคนาดาส่งเสริมการพัฒนาพลังงานหมุนเวียนและพลังงานทดแทน โดยอุดหนุนงบประมาณ 5 แสนดอลลาร์แคนาดา (ประมาณ 12.6 ล้านบาท) ระหว่างปี 2559-2561 เพื่อเสริมสร้างขีดความสามารถในการพัฒนาพลังงานนิวเคลียร์สำหรับพลเรือนให้แก่ศูนย์พลังงานอาเซียน (ASEAN Centre for Energy)

ด้านสังคมและวัฒนธรรม

แคนาดาให้ความสำคัญในหลายประเด็น อาทิ ผลกระทบที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงสภาพทางภูมิอากาศ สุขภาพของประชาชน และสิทธิทางเพศ ตั้งแต่ปี 2554-2560 แคนาดาสนับสนุนโครงการ International Research Initiative on Adaptation to Climate Change ที่มีเป้าหมายในการศึกษาความรู้เกี่ยวกับการปรับตัวและการสร้างที่อยู่อาศัยให้เข้ากับสภาพภูมิอากาศในอนาคต นอกจากนั้น ยังสนับสนุนโครงการป้องกันความเสี่ยงจากโรคติดต่ออุบัติใหม่ (Emerging Infectious Disease - EID) ส่งเสริมสิทธิมนุษยชนโดยเฉพาะสิทธิสตรี

ปี 2560 เป็นปีครบรอบความสัมพันธ์ 40 ปี ระหว่างอาเซียนกับแคนาดา ทั้งสองฝ่ายมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันเสมอมา โดยมีความร่วมมือที่ครอบคลุมทั้งสามเสาหลักของประชาคมอาเซียน ทั้งยังคงผลักดันความร่วมมืออย่างต่อเนื่องเพื่อผลประโยชน์ร่วมกัน

ข้อมูลอ้างอิง

- <http://asean.org/storage/2012/05/Overview-of-ASEAN-Canada-Dialogue-Relations-March-2017.pdf>
- http://www.asean thai.net/english/ewt_news.php?nid=1956&filename=index
- http://www.asean thai.net/english/ewt_news.php?nid=1849&filename=index
- <http://aseanregionalforum.asean.org/about.html>

อาเซียนกับการสนับสนุน Startups

โดย นางสาวมัณฑุรี พงศ์สุทธิ
กลุ่มงานภาษาอังกฤษ

รัฐบาลในประเทศสมาชิกอาเซียนส่งเสริมศักยภาพด้านการแข่งขันให้กับภาคธุรกิจ นอกจากวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมหรือ SMEs ที่กำลังขยายตัวแล้ว รัฐบาลของประเทศสมาชิกอาเซียนต่างคำนึงถึงความสำคัญของธุรกิจเกิดใหม่ หรือ Startups มากขึ้น เนื่องจากธุรกิจเหล่านี้สามารถขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศได้ บริษัทร่วมทุนใหญ่ ๆ อย่าง 500 Startups จาก Silicon Valley ได้เริ่มเข้ามาลงทุนในเวียดนามและกัมพูชา ส่งผลให้ธุรกิจ Startups เหล่านี้มีเงินทุนในการดำเนินธุรกิจและขยายสาขาไปยังพื้นที่ต่าง ๆ ซึ่งส่งผลดีต่อการเพิ่มมูลค่าของธุรกิจและการเติบโตทางเศรษฐกิจ

ธุรกิจ Startups ที่รู้จักกันทั่วโลกไม่ว่าจะเป็น Uber หรือ Airbnb ซึ่งให้บริการเรียกรถแท็กซี่ และจองโรงแรมหรือที่พัก ผ่านแอปพลิเคชันในโทรศัพท์มือถือ ธุรกิจทั้งสองนี้เติบโตอย่างก้าวกระโดดและสร้างมูลค่าทางธุรกิจมหาศาลด้วยโอกาสในการสร้างธุรกิจและสร้างแรงขับเคลื่อนให้กับเศรษฐกิจ ประเทศสมาชิกอาเซียนจึงตื่นตัวและเริ่มให้ความสำคัญกับธุรกิจ Startups มากขึ้น ยกตัวอย่างเช่น เว็บไซต์ข่าวบันเทิง Khmerload ซึ่งเป็นธุรกิจ Startup ด้านเทคโนโลยีแห่งแรกของกัมพูชา เปิดให้บริการเมื่อปี 2543 ได้รับเงินลงทุนจำนวน 2 แสนดอลลาร์สหรัฐจากบริษัทร่วมทุน 500 Startups ในปัจจุบันมีผู้ใช้เว็บไซต์ดังกล่าว 17 ล้านครั้งต่อเดือน และได้ขยายธุรกิจออกไปยังประเทศเมียนมา ภายใต้ชื่อ Myanmarload ซึ่งมีผู้เข้าชมเว็บไซต์ถึง 20 ล้านครั้งต่อเดือน สร้างมูลค่าให้กับธุรกิจ Startups นี้สูงถึง 1 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

ในประเทศไทย ธุรกิจ Startups ที่ประสบความสำเร็จ ได้แก่ บริษัท Ookbee ซึ่งทำธุรกิจหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ หรือ e-book บริษัท Wongnai Media ซึ่งเป็นธุรกิจแอปพลิเคชันรีวิวร้านอาหาร ธุรกิจ Co-working Space ต่าง ๆ ที่กำลังเป็นที่สนใจของคนรุ่นใหม่ซึ่งต้องการเปลี่ยนบรรยากาศในการทำงานและได้พบปะกับผู้คนเพื่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ รัฐบาลกำลังผลักดันนโยบาย Thailand 4.0 ซึ่งมุ่งส่งเสริมธุรกิจ Startups ด้านเทคโนโลยี อาหาร สาธารณสุข และการทำธุรกิจผ่านช่องทางดิจิทัล นอกจากนี้ รัฐบาลยังร่วมมือกับบริษัท Alibaba และ Huawei เพื่อเพิ่มช่องทางทำธุรกิจ Startups และ SMEs ให้มากขึ้น อีกทั้งได้แก้ไขกฎหมายเพื่อให้การจัดตั้งบริษัทดำเนินการได้ง่ายขึ้น จากเดิมต้องมีผู้ร่วมก่อตั้ง 3 คน กลายเป็นมีเจ้าของบริษัทเพียงคนเดียวก็ได้ สำหรับบริษัท Startups ที่เพิ่งเริ่มประกอบกิจการและยังมีความเสี่ยงสูง รัฐบาลได้เปิดโอกาสให้หน่วยงานเอกชนเข้ามาลงทุนกับบริษัทต่าง ๆ เหล่านี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริษัทร่วมทุน หรือ Venture Capital ที่กำลังมีบทบาทด้านการส่งเสริมเงินทุนให้กับบริษัท Startups ได้แก่ InVent, SCB Digital Venture, dtac accelerate, AddVenture by SCG และ Ananda Urban Tech เป็นต้น ซึ่งจะเป็นศูนย์บ่มเพาะธุรกิจ Startups

ในมาเลเซีย องค์กร MaGIC (Malaysian Global Innovation & Creativity Centre) ซึ่งเป็นองค์กรรัฐที่ขับเคลื่อน Startups ของประเทศ พยายามสนับสนุนการขยายตัวของ Startups ของมาเลเซียมายังประเทศอื่น ๆ ในอาเซียน

ส่วนเวียดนามได้รับความสนใจอย่างมากจากนักลงทุนต่างชาติ รัฐบาลมีแนวคิดก่อตั้ง Vietnam Silicon Valley เพื่อสนับสนุนธุรกิจ Startups โดยเฉพาะอย่างยิ่งธุรกิจด้านเทคโนโลยี เป้าหมายของการก่อตั้ง Vietnam Silicon Valley คือการสร้างสภาวะที่เอื้ออำนวยต่อผู้ประกอบการธุรกิจให้สามารถเข้าถึงเงินทุนได้ง่ายขึ้น

สิงคโปร์คือประเทศที่ให้การสนับสนุนและสร้างสภาวะที่เอื้ออำนวยต่อธุรกิจ Startups มากที่สุด มีการสนับสนุนเงินทุนจำนวนมหาศาล โดยเงินทุนส่วนหนึ่งมาจากรัฐบาลที่ต้องการส่งเสริมธุรกิจประเภทนี้อย่างจริงจัง และยังได้สร้าง Startup Ecosystem หรือสภาวะที่เอื้ออำนวยต่อการจัดตั้งบริษัท เช่น การลดข้อจำกัดด้านกฎระเบียบในการจดทะเบียนบริษัท การอนุญาตให้ Startups และนักลงทุนต่างชาติมีถิ่นที่อยู่ถาวร การสนับสนุนโครงการ Launchpad ซึ่งเป็นพื้นที่ให้ Startups ได้พบปะกับนักลงทุน การเปิดโอกาสให้ Startups ได้พบกับที่ปรึกษาผู้มีความเชี่ยวชาญ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ เป็นต้น การสนับสนุน Startup Ecosystem ส่งผลให้ธุรกิจ Startups ในสิงคโปร์ขยายตัว

จากความสำเร็จของสิงคโปร์ที่สามารถสร้างรายได้จากเงินลงทุนสูงถึง 1.16 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ในปี 2558 เป็นเครื่องพิสูจน์ว่าการสนับสนุนธุรกิจ Startups ช่วยสร้างมูลค่าและเพิ่มการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ รัฐบาลของแต่ละประเทศควรให้ความสนใจและสนับสนุนทั้งด้านเงินทุน กฎหมายและข้อกำหนดที่เอื้อต่อการประกอบธุรกิจ รวมไปถึงการถ่ายทอดความรู้โดยผู้เชี่ยวชาญ นอกจากนี้ อาเซียนควรมีความร่วมมือในการแลกเปลี่ยนด้านการตลาดและการทำธุรกิจ พร้อมกับการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านโทรคมนาคมและโครงข่ายอินเทอร์เน็ต เพื่อผลักดันเศรษฐกิจสู่ยุคดิจิทัลในอนาคต

ข้อมูลอ้างอิง

- <https://www.voathai.com/a/khmerload-buzzfeed-silicon-valley/3782667.html>
- <http://forbesthailand.com/news-detail.php?did=1635>
- <http://www.posttoday.com/biz/aec/column/424389>
- <http://www.posttoday.com/biz/aec/column/424389>
- <https://www.scbeic.com/th/detail/product/2656>

ความสัมพันธ์อินเดีย-ญี่ปุ่นในบริบทโลกที่เปลี่ยนแปลงไป

โดย นางสาวธนิยา อุมะวิชนี
กลุ่มงานภาษาฝรั่งเศส รัสเซีย และอิตาลี

อินเดียมีศักยภาพที่จะก้าวขึ้นเป็นมหาอำนาจใหม่ของเอเชีย ส่วนญี่ปุ่นคือมหาอำนาจทางเศรษฐกิจเดิม ความสัมพันธ์ระหว่างอินเดียและญี่ปุ่นจึงมีผลต่อโครงสร้างอำนาจในภูมิภาค ในยุคสงครามเย็น ทั้งสองประเทศเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีต่อกัน แม้จะรักษาระยะห่างในมิติทางการเมือง อินเดียดำเนินนโยบายต่างประเทศตามแนวทางไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใด (Non-Aligned Movement)¹ แต่ในทางปฏิบัติ อินเดียได้รับความช่วยเหลือทางการทหารจากสหภาพโซเวียต (ภายใต้เงื่อนไขความขัดแย้งระหว่างอินเดียกับปากีสถาน และสหรัฐอเมริกาสนับสนุนปากีสถาน) ต่างจากญี่ปุ่นที่เสริมสร้างความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับสหรัฐอเมริกา ช่วงทศวรรษ 1970 ความสัมพันธ์ระหว่างสองประเทศไม่ราบรื่นนัก เนื่องจาก 1) ในปี 1971 อินเดียลงนามสนธิสัญญาสันติภาพ มิตรภาพ และความร่วมมือ (Treaty of Peace, Friendship and Co-operation) กับสหภาพโซเวียต 2) ปี 1974 อินเดียทดลองจุดระเบิดนิวเคลียร์ โดยเรียกว่าการระเบิดนิวเคลียร์เพื่อสันติ ในขณะที่ญี่ปุ่นพยายามส่งเสริมการไม่แพร่ขยายอาวุธนิวเคลียร์ในเวทีระหว่างประเทศ

การล่มสลายของสหภาพโซเวียตส่งผลให้อินเดียต้องปรับแนวทางการดำเนินนโยบายในเวทีการเมืองและเศรษฐกิจระหว่างประเทศ การเมืองโลกที่เปลี่ยนจากระบบสองขั้วอำนาจเป็นระบบขั้วอำนาจเดี่ยวส่งผลต่อรูปแบบเศรษฐกิจและการค้าโลกด้วย ดังนั้น อินเดียจึงต้องปฏิรูปเศรษฐกิจให้เปิดกว้างและเสรียิ่งขึ้นตามสภาพแวดล้อมโลกเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันภายใต้ระบบเศรษฐกิจทุนนิยมและสามารถเชื่อมโยงการค้าเข้ากับตลาดโลก การปฏิรูปสร้างอินเดียให้กลายเป็นกลุ่มเศรษฐกิจเกิดใหม่ สามารถดึงดูดการค้า/การลงทุนจากต่างชาติได้มากโดยเฉพาะนักลงทุนจากญี่ปุ่น รวมถึงทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในความสัมพันธ์อินเดีย-สหรัฐฯ เมื่อสหรัฐฯ เริ่มปรับท่าทีต่ออินเดีย การเยือนอินเดียของประธานาธิบดีบิล คลินตันในเดือนมีนาคม ปี 2000 ถือเป็น การเยือนอินเดียครั้งแรกในรอบ 20 ปีของผู้นำสหรัฐฯ และเปิดทางสู่การขยายความร่วมมือสมัยต่อมา² ตามด้วยการเยือนของนายกรัฐมนตรีโยชิโระ โมริในเดือนสิงหาคมปีเดียวกัน ซึ่งมีการประกาศยุทธศาสตร์การเป็นหุ้นส่วนระดับโลกกับอินเดีย (Global Partnership between Japan and India) จนนำมาสู่การเจรจาความร่วมมือแบบทวิภาคีอย่างรอบด้าน

ในศตวรรษที่ 21 ปัจจัยกำหนดความสัมพันธ์ระหว่างอินเดีย-ญี่ปุ่น คือโครงสร้างอำนาจในภูมิภาคเปลี่ยนแปลงไป ดังนี้ 1) การทะยานขึ้นมาเป็นมหาอำนาจทางการทหาร เศรษฐกิจ วัฒนธรรม และการแผ่อิทธิพลของจีนในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก 2) สหรัฐอเมริกาคลับมาให้ความสำคัญกับเอเชียอีกครั้งด้วยยุทธศาสตร์ “ปักหมุดเอเชีย (Pivot to Asia)” เพื่อถ่วงดุลอำนาจจีน และ 3) อินเดียกำลังเติบโต และเดินทางขยายบทบาทในภูมิภาคอินโด-แปซิฟิก การขยายอิทธิพลทางทะเลของจีนแถบมหาสมุทรแปซิฟิกและสู่มหาสมุทรอินเดีย กอปรกับอินเดียและญี่ปุ่นมีข้อพิพาททางดินแดนกับจีน

¹ นโยบายต่างประเทศตามแนวทางของนายอวาทะระลาล เนห์รู นายกรัฐมนตรีคนแรกหลังได้รับเอกราชจากอังกฤษในปี 1947 อินเดียรวมกลุ่มกับประเทศเกิดใหม่จัดตั้งกลุ่มไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใดและจัดการประชุมครั้งแรกขึ้นในปี 1961 เพื่อไม่ให้ประเทศอยู่ภายใต้อิทธิพลของชาติมหาอำนาจชาติหนึ่งชาติใด โดยนายกรัฐมนตรีเนห์รูเป็นหนึ่งในผู้นำที่จัดตั้งกลุ่มนี้

² ภัยคุกคามความมั่นคงรูปแบบใหม่ประเด็นการก่อการร้ายเป็นปัจจัยสำคัญผลักดันสหรัฐฯ ให้สานสัมพันธ์กับอินเดียจนกลายเป็นหุ้นส่วนด้านความมั่นคง

ผลักดันความสัมพันธ์อินเดียและญี่ปุ่นสู่ความเป็นหุ้นส่วนทางยุทธศาสตร์ ส่วนสหรัฐฯ ซึ่งเป็นพันธมิตรของอินเดียและญี่ปุ่น มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมความร่วมมือระหว่างสองประเทศในฐานะประเทศที่ยึดถือค่านิยมประชาธิปไตย การค้าเสรี การรักษากฎกติกา และการเคารพหลักสิทธิมนุษยชน เนื่องจากอินเดียเป็นประเทศประชาธิปไตยที่มีขนาดใหญ่ที่สุด และญี่ปุ่นเป็นประเทศประชาธิปไตยที่มีเศรษฐกิจแข็งแกร่งที่สุดในภูมิภาค

ตั้งแต่ต้นศตวรรษที่ 21 การพัฒนาความสัมพันธ์อินเดีย-ญี่ปุ่นดำเนินต่อเนื่องอย่างมีนัยสำคัญ หลังจากนายจุนิชิโร โคะอิซุมิ เยือนอินเดียในเดือนเมษายน 2005 มีการจัดการประชุมสุดยอดระหว่างผู้นำของทั้งสองประเทศเป็นประจำทุกปี ส่วนการเยือนญี่ปุ่นของนายกรัฐมนตรีมานโมฮัน ซิงห์ในเดือนธันวาคม ปี 2006 ช่วยยกระดับความสัมพันธ์เป็นหุ้นส่วนเชิงยุทธศาสตร์และหุ้นส่วนระดับโลก (Global and Strategic Partnership)

ที่มาภาพ <http://www.newsbarati.com>

ความสัมพันธ์อินเดียและญี่ปุ่นรุดหน้าอย่างมากภายใต้การนำของนายเรนทรา โมดิ และนายชินโซ อาเบะ เมื่อนายโมดิเข้าดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ญี่ปุ่นคือประเทศแรกนอกเอเชียใต้ที่นายโมดิเลือกไปเยือนในเดือนกันยายน 2014 ครั้งนี้ความสัมพันธ์ก้าวหน้าอีกขั้นสู่การเป็นหุ้นส่วนพิเศษในเชิงยุทธศาสตร์และระดับโลก (Special Strategic and Global Partnership) การเยือนอินเดียเพื่อเข้าร่วมประชุมสุดยอดประจำปีของนายอาเบะในเดือนธันวาคม ปี 2015 นำสู่ผลอันเป็นรูปธรรม เมื่อผู้นำของทั้งสองประเทศออกแถลงการณ์ร่วมว่าด้วย “วิสัยทัศน์ปี 2025 ในฐานะหุ้นส่วนพิเศษในเชิงยุทธศาสตร์และระดับโลก (India and Japan Vision 2025 Special Strategic and Global Partnership)” โดยหวังให้เป็นแนวทางพัฒนาความสัมพันธ์อินเดีย-ญี่ปุ่นในศักราชใหม่

กรอบความร่วมมือหลักอินเดีย-ญี่ปุ่น จะครอบคลุมด้านเศรษฐกิจ ความมั่นคง และระบบคมนาคมขนส่ง อาทิ **เศรษฐกิจ**

อินเดียและญี่ปุ่นร่วมกันจัดทำความริเริ่ม “Freedom Corridor” เชื่อมโยงภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิกเข้ากับแอฟริกา มีวัตถุประสงค์ขยายเส้นทางการค้า การลงทุน เสริมสร้างความมั่นคงที่มีรากฐานจากการพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคมร่วมกัน รวมถึงส่งเสริมการเดินทางเรือในน่านน้ำระหว่างประเทศอย่างเสรี ความริเริ่มนี้เริ่มต้นจากนายอาเบะได้กล่าวสุนทรพจน์ต่อรัฐสภาอินเดียเมื่อเดือนสิงหาคม 2007 ถึงการขยายความเชื่อมโยงระหว่างมหาสมุทรแปซิฟิกและมหาสมุทรอินเดีย ต่อมาได้ขยายผลอย่างเป็นทางการโดยเสนอเป็นโครงการความร่วมมืออินเดีย-ญี่ปุ่นในการประชุมสุดยอดประจำปีระหว่างญี่ปุ่น-อินเดีย ณ กรุงโตเกียว ซึ่งจัดขึ้นเดือนพฤศจิกายน 2016 อินเดียและญี่ปุ่นจะร่วมมือกันสนับสนุนโครงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานแถบแอฟริกาตะวันออก ท่าเรือเมืองชาบาฮาร์ (Chabahar Port) ของอิหร่าน ท่าเรือทรินโคมาลี (Trincomalee Port) บนชายฝั่งตะวันออกของศรีลังกาและท่าเรือน้ำลึกทเวอ (Taweel Port) ภายใต้ความริเริ่มการสร้างความเชื่อมโยงเอเชีย-แอฟริกา

อินเดียและญี่ปุ่นร่วมผลักดันข้อริเริ่มต่าง ๆ ในการประชุมสมัยพิเศษ หัวข้อ “ความร่วมมืออินเดีย-ญี่ปุ่น เพื่อการพัฒนาแอฟริกา” ซึ่งจัดขึ้นระหว่างการประชุมประจำปีของธนาคารเพื่อการพัฒนาแอฟริการั้งที่ 52 ณ เมืองอาห์เมดาบัด (Ahmedabad) รัฐคุชราต³ ระหว่างวันที่ 22-26 พฤษภาคม ที่ผ่านมา นักวิเคราะห์หามองว่าโครงการความร่วมมือระหว่างอินเดีย-ญี่ปุ่นนี้ คือการตอบสนองความท้าทายที่มาจากโครงการหนึ่งแถบหนึ่งเส้นทาง (One Belt One Road) ซึ่งจีนเป็นผู้ริเริ่ม

ความมั่นคง

อินเดียและญี่ปุ่นเป็นหนึ่งในผู้เล่นหลักด้านความมั่นคงของภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก ทั้งสองประเทศให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างความมั่นคงทางทะเลอย่างยิ่ง กองทัพเรืออินเดียกับกองกำลังป้องกันตนเองทางทะเลของญี่ปุ่นมีความร่วมมือกันอย่างใกล้ชิดเพื่อเพิ่มขีดความสามารถทางการทหาร เช่น การลงนามข้อตกลงเกี่ยวกับการซื้อขายยุทธโปกรณ์และเทคโนโลยีเครื่องบินสะเทินน้ำสะเทินบก US-2 ของญี่ปุ่น การสนับสนุนการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางทะเลบนหมู่เกาะอันดามันและนิโคบาร์ การฝึกซ้อมร่วมระหว่างกองทัพเรือของอินเดียกับกองกำลังป้องกันตนเองทางทะเลของญี่ปุ่นหรือ “Japan India Maritime Exercises (JIMEX)” นอกจากนี้ ยังผลานความร่วมมือสามฝ่ายโดยจับมือกับสหรัฐฯ เข้าร่วมการซ้อมรบทางทะเลภายใต้รหัส Malabar

ระบบคมนาคมขนส่ง

ญี่ปุ่นสนับสนุนการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานในภูมิภาคตะวันออกเฉียงเหนือของอินเดียซึ่งเป็นพื้นที่ห่างไกลจากดินแดนส่วนอื่น โดยญี่ปุ่นให้เงินกู้ดอกเบี้ยต่ำเพื่อก่อสร้างเครือข่ายถนนระยะทาง 1,200 กิโลเมตร เชื่อมโยงภายในภูมิภาค นอกจากนั้น รัฐบาลอินเดียและองค์การความร่วมมือระหว่างประเทศแห่งญี่ปุ่น (JICA) ได้ลงนามความร่วมมือพัฒนาระบบรถไฟความเร็วสูงของอินเดีย ระยะทาง 508 กิโลเมตร เชื่อมโยงศูนย์กลางเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมในพื้นที่ฝั่งตะวันตกของประเทศระหว่าง มุมไบ-อาห์เมดาบัด (Mumbai-Ahmedabad) คาดว่าจะเริ่มก่อสร้างในปี 2018 และกำหนดแล้วเสร็จ ปี 2023

การเปลี่ยนแปลงเชิงโครงสร้างของระบบโลกซึ่งเริ่มต้นจากการสิ้นสุดของสงครามเย็นได้ส่งผลต่อการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้แสดงต่าง ๆ บนเวทีโลก ความท้าทายในศตวรรษที่ 21 ทั้งความมั่นคงรูปแบบเดิมและรูปแบบใหม่ ทำให้หลายประเทศแสวงหากลไกความร่วมมือในทุกมิติทั้งด้านความมั่นคง การค้า การลงทุน รวมทั้งพัฒนาความสัมพันธ์ผ่านการรวมกลุ่มในระดับโลก ภูมิภาค หรืออนุภูมิภาค ตลอดจนความสัมพันธ์ระดับทวิภาคี อินเดียและญี่ปุ่นมองเห็นโอกาสและประโยชน์จากการบูรณาการความร่วมมือระหว่างกันจึงได้ยกระดับความสัมพันธ์ที่มีมาเนิ่นนานสู่การเป็นหุ้นส่วนเชิงยุทธศาสตร์และระดับโลก ซึ่งแสดงถึงความสัมพันธ์อันแนบแน่นระหว่างสองชาติยักษ์ใหญ่ของภูมิภาค

ข้อมูลอ้างอิง

- <http://mea.gov.in/bilateraldocuments.htm?dtl/27599/IndiaJapan+Joint+Statement+during+the+visit+of+Prime+Minister+to+Japan>
- <https://www.quora.com/What-role-did-India-play-in-the-cold-war-of-US-and-Soviet>
- <http://www.newindianexpress.com/opinions/2017/may/22/new-delhis-answer-to-obor-1607503.html>
- <http://www.mofa.go.jp/region/asia-paci/india/data.html>
- <http://www.newsbarati.com/Encyc/2017/5/23/India-set-to-counter-China-s-OBOR>
- <http://www.orfonline.org/research/importance-japan-india-cooperation-south-china-sea/>

³ เป็นการประชุมครั้งแรกที่จัดขึ้นนอกทวีปแอฟริกา

รอบรู้อาเซียน

ปีที่ 4 ฉบับที่ 10 สำนักภาษาต่างประเทศ สำนักงานเลขาธิการอาเซียน เดือนกรกฎาคม 2560

ความสัมพันธ์อาเซียน - อินเดีย

นายจรงค์ กลับชนะ
กลุ่มงานภาษาอังกฤษ

ปี 2560 เป็นปีครบรอบความสัมพันธ์ 25 ปี อาเซียนและอินเดีย โดยอาเซียนและอินเดียเริ่มต้นความสัมพันธ์อย่างเป็นทางการในปี 2535 ในลักษณะคู่เจรจาเฉพาะด้าน และยกระดับขึ้นเป็นคู่เจรจาอย่างสมบูรณ์เมื่อปี 2538 ต่อมาได้พัฒนาความสัมพันธ์สู่ระดับการประชุมสุดยอดครั้งแรกเมื่อวันที่ 5 พฤศจิกายน 2545 ณ กรุงพนมเปญ กัมพูชา และในการประชุมสุดยอดอาเซียน - อินเดีย สมัยพิเศษ เพื่อเฉลิมฉลองโอกาสครบรอบความสัมพันธ์ 20 ปี อาเซียน - อินเดีย เมื่อวันที่ 20 ธันวาคม 2555 ผู้นำทั้งสองฝ่ายได้ร่วมรับรองเอกสารวิสัยทัศน์อาเซียน - อินเดีย (ASEAN - India Vision Statement) ซึ่งกำหนดแนวทางการดำเนินความสัมพันธ์ระหว่างสองฝ่ายในอีกทศวรรษข้างหน้า นอกจากนี้ ผู้นำได้ประกาศยกระดับความสัมพันธ์เป็นหุ้นส่วนทางยุทธศาสตร์ (Strategic Partnership) และได้จัดทำความตกลงด้านการค้าบริการและการลงทุนภายใต้เขตการค้าเสรีอาเซียน - อินเดีย (ASEAN - India FTA) ทั้งนี้ เมื่อวันที่ 23 เมษายน 2557 อินเดียได้แต่งตั้งให้ นาย Suresh K. Reddy ดำรงตำแหน่งเอกอัครราชทูตอินเดียประจำอาเซียน

การประชุมล่าสุดระหว่างอาเซียน - อินเดีย

เมื่อวันที่ 9 มิถุนายน 2560 มีการประชุมคณะกรรมการร่วมว่าด้วยความร่วมมืออาเซียน - อินเดีย ครั้งที่ 17 (17th ASEAN-India Joint Cooperation Committee Meeting) ณ สำนักงานเลขาธิการอาเซียน กรุงจาการ์ตา อินโดนีเซีย เพื่อเฉลิมฉลองครบรอบความสัมพันธ์ 25 ปี อาเซียน - อินเดีย โดยมีเอกอัครราชทูตคณะผู้แทนถาวรประจำอาเซียนจากประเทศสมาชิกอาเซียนและนาย Suresh K. Reddy เอกอัครราชทูตอินเดียประจำอาเซียน เข้าร่วมประชุม ทั้งสองฝ่ายเห็นชอบในการยกระดับความสัมพันธ์ให้มากยิ่งขึ้นเพื่อผลประโยชน์ร่วมกัน ที่ประชุมได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับการส่งเสริมความร่วมมือ โดยเฉพาะการดำเนินการตามแผนปฏิบัติการอาเซียน - อินเดีย พ.ศ. 2559 - 2563 และแสดงความพึงพอใจต่อการดำเนินกิจกรรมตามแผนปฏิบัติการตลอดระยะเวลา 1 ปีครึ่ง

ซึ่งสนับสนุนการเป็นหุ้นส่วนทางยุทธศาสตร์ระหว่างอาเซียนกับอินเดีย นอกจากนี้อินเดียสนับสนุนการเป็นศูนย์กลางของอาเซียน รวมถึงกลไกความร่วมมือที่อาเซียนมีบทบาทนำ

ในด้านเศรษฐกิจ ต่างมุ่งส่งเสริมการค้าการลงทุน โดยตั้งเป้าหมายการค้าระหว่างกันที่ 2 แสนล้านดอลลาร์สหรัฐภายในปี 2565 ที่ประชุมให้ความสำคัญกับความตกลงหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาค (Regional Comprehensive Economic Partnership: RCEP) ระหว่างอาเซียนกับอินเดียซึ่งเป็นประโยชน์ในการเชื่อมโยงทางด้านเศรษฐกิจระหว่างเอเชียใต้และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

สำหรับความร่วมมือทางด้านสังคมและวัฒนธรรม เน้นการส่งเสริมการติดต่อเชื่อมโยงโดยเฉพาะอย่างยิ่งผ่านโครงการแลกเปลี่ยนนักเรียนและสื่อมวลชน

ในโอกาสเฉลิมฉลองความสัมพันธ์อาเซียน - อินเดียครบรอบ 25 ปี จะมีการจัดกิจกรรมเฉลิมฉลองและโครงการต่าง ๆ เช่น การประชุมสุดยอดอาเซียน - อินเดีย ในโอกาสเฉลิมฉลอง 25 ปีแห่งความสัมพันธ์ (ASEAN - India Commemorative Summit) ณ กรุงนิวเดลี โดยฝ่ายอินเดียเสนอให้จัดขึ้นระหว่างวันที่ 25 - 26 มกราคม 2561 ซึ่งตรงกับวันชาติของอินเดีย และในการประชุมครั้งนี้จะเชิญผู้นำจากประเทศสมาชิกอาเซียนเข้าร่วมเป็นแขกกิตติมศักดิ์ด้วย

ความร่วมมืออาเซียน-อินเดีย

ด้านการเมืองและความมั่นคง

อินเดียได้เข้าร่วม ASEAN Regional Forum (ARF) ตั้งแต่ปี 2539 โดยเน้นบทบาทเรื่องความร่วมมือด้านความมั่นคงทางทะเล อีกทั้งได้รับรองแถลงการณ์ร่วมกับอาเซียนว่าด้วยความร่วมมือเพื่อการต่อต้านการก่อการร้ายสากลในปีเดียวกัน นอกจากนี้ อินเดียได้เข้าเป็นภาคี Treaty of Amity and Cooperation (TAC) เมื่อปี 2546 และได้เข้าร่วมใน East Asia Summit (EAS) ในปี 2548

ด้านเศรษฐกิจ

อาเซียนและอินเดียได้ลงนามกรอบความตกลงว่าด้วยความร่วมมือทางเศรษฐกิจอย่างรอบด้านเมื่อปี 2546 โดยได้ลงนามความตกลงด้านการค้าสินค้าเมื่อเดือนสิงหาคม 2552 ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2553 และได้ลงนามความตกลงด้านการค้าบริการและการลงทุนในปี 2557 ต่อมาในการประชุมรัฐมนตรีเศรษฐกิจอาเซียน (AEM) กับประเทศคู่เจรจาเมื่อเดือนสิงหาคม 2558 ทั้งสองฝ่ายได้เห็นพ้องให้มีการทบทวนความตกลงด้านการค้าสินค้า โดยเน้นการอำนวยความสะดวกทางการค้าและการเข้าถึงตลาด รวมทั้งประกาศให้ความตกลงด้านการค้าบริการและการลงทุนมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2558 ประเทศที่ให้สัตยาบันต่อความตกลงฯ ดังกล่าวแล้ว ได้แก่ บรูไนดารุสซาลาม มาเลเซีย เมียนมา สิงคโปร์ เวียดนาม ไทย และอินเดีย

ด้านสังคมและวัฒนธรรม

อินเดียจัดตั้งศูนย์ฝึกอบรมภาษาอังกฤษในกลุ่มประเทศ CLMV เพื่อลดช่องว่างด้านการพัฒนาในอาเซียน ตลอดจนส่งเสริมความร่วมมือกับอาเซียนในสาขาที่อินเดียมีศักยภาพ เช่น วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีสารสนเทศ โดยได้จัดตั้ง ASEAN - India Science & Technology Fund ด้วยเงินตั้งต้น 1 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพื่อพัฒนาความร่วมมือด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และ ASEAN - India Green Fund เพื่อสนับสนุนกิจกรรมในการส่งเสริมการปรับตัวและลดผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศในภูมิภาคด้วยเงินตั้งต้น 5 ล้านดอลลาร์สหรัฐ นอกจากนี้ อินเดียยังมีความร่วมมือกับอาเซียนในสาขาอื่น ๆ อาทิ การพัฒนาการแพทย์แผนโบราณ การให้ทุนการฝึกอบรมด้านอายุรเวชแก่บุคลากรของอาเซียน และการผลิตยา

ความเชื่อมโยงระหว่างอาเซียนกับอินเดีย

อาเซียนและอินเดียให้ความสำคัญกับความเชื่อมโยงระหว่างกันอย่างรอบด้าน ทั้งทางบก เรือ และอากาศ อินเดียสนใจที่จะเสริมสร้างความเชื่อมโยงกับอาเซียนผ่านทะเลอันดามัน โดยมีทวายของเมียนมาเป็นประตูสำคัญ สนับสนุนการสร้างทางหลวงสามฝ่าย (ไทย - เมียนมา - อินเดีย) จนถึงการขยายเส้นทางดังกล่าวไปยังกัมพูชา รวมทั้งการสร้างทางหลวงสายใหม่เชื่อมโยงอินเดียบกับเมียนมา สปป.ลาว กัมพูชา และเวียดนาม และการพัฒนา Mekong - India Economic Corridor (ไฮจีมินท์ - พนมเปญ - กรุงเทพฯ - ทวาย - เจนไน) เพื่อเป็นเส้นทางลัดเชื่อมโยงอนุภูมิภาคแม่น้ำโขงกับอินเดีย ฝั่งตะวันออก นอกจากนี้ อินเดียยังสนับสนุนการเปิดน่านฟ้าเสรีกับอาเซียน ในด้านความเชื่อมโยงระหว่างประชาชน อินเดียได้จัดทำโครงการแลกเปลี่ยนระหว่างประชาชนหลากหลายกลุ่ม ทั้งนักศึกษา สื่อมวลชน นักการเมือง และนักการทูต รวมทั้งได้จัดตั้ง Inter - Ministerial Group on ASEAN Connectivity เพื่อเป็นกลไกปรึกษาหารือร่วมกับ ASEAN Connectivity Coordinating Committee (ACCC) ในการส่งเสริมความร่วมมือด้านการสร้างความเชื่อมโยงกับอาเซียน

ปี 2560 เป็นปีครบรอบความสัมพันธ์ 25 ปี ระหว่างอาเซียนกับอินเดีย ทั้งสองฝ่ายพยายามส่งเสริมความร่วมมือด้านการเมืองและความมั่นคง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม รวมทั้งให้ความสำคัญกับการเชื่อมโยงระหว่างกัน เพื่อผลประโยชน์ของทั้งสองฝ่าย

ข้อมูลอ้างอิง

- <http://asean.org/asean-india-reaffirm-commitment-to-strengthening-cooperation>
- <http://asean.org/?flickr=17th-asean-india-joint-cooperation-committee-meeting>
- <http://www.mfa.go.th/asean/contents/files/partnership-20170418-114051-848092.pdf>
- <http://www.mfa.go.th/asean/th/code>

การประชุมเชิงปฏิบัติการว่าด้วยความร่วมมือระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียน ด้านความมั่นคงทางไซเบอร์

(ASEAN Workshop on Strengthening and Enhancing Cybersecurity Cooperation in the ASEAN Region : Towards an Integrated Approach in Addressing Transnational Crime)

นายปิยะชาติ ชื่นจิต
กลุ่มงานภาษาฝรั่งเศส รัสเซีย และอิตาลี

“ความมั่นคงทางไซเบอร์” (Cybersecurity) หมายถึงการใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยี เพื่อปกป้องระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ รวมถึงข้อมูลในโลกออนไลน์จากการถูกโจมตี โจรกรรม หรือการเข้าถึงโดยไม่ได้รับอนุญาต

ในโลกยุคปัจจุบันที่เทคโนโลยีสารสนเทศได้กลายเป็นองค์ประกอบสำคัญของวิถีชีวิตมนุษย์ โลกไซเบอร์ถือเป็นดาบสองคม นอกจากจะมีประโยชน์ต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนแล้ว ยังกลายเป็นพื้นที่เสี่ยงต่อการถูกคุกคาม ทำให้ประเทศต่าง ๆ ต้องหันกลับมาทบทวนถึงความจำเป็นในการรับมือกับภัยคุกคามความมั่นคงที่ตามมาพร้อมกับ

ความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยี สำหรับอาเซียน ความมั่นคงไซเบอร์เป็นส่วนหนึ่งของความร่วมมือภายใต้เสาหลักประชาคมการเมืองและความมั่นคง

ตามที่นายกรัฐมนตรีของไทย ได้เสนอต่อที่ประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ 28 และ 29 ณ นครหลวงเวียงจันทน์ ให้ประเทศสมาชิกอาเซียนจัดตั้งหน่วยงานติดตามและเฝ้าระวังภัยคุกคามด้านไซเบอร์ เป็นการเฉพาะ รวมทั้งกำหนดมาตรการด้านกฎหมายร่วมกัน ตลอดจนส่งเสริมเครือข่ายความร่วมมือระหว่างบุคลากร และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้านความมั่นคงไซเบอร์นั้น กระทรวงการต่างประเทศ กระทรวงกลาโหม และกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม ร่วมเป็นเจ้าภาพจัดการประชุมเชิงปฏิบัติการว่าด้วยความร่วมมือระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียนด้านความมั่นคงทางไซเบอร์ ภายใต้หัวข้อ “Strengthening and Enhancing Cybersecurity Cooperation in the ASEAN Region: Towards an Integrated Approach in Addressing Transnational Crime” ในวันที่ 28 – 29 มิถุนายน 2560 ที่อาคาร The Ninth ถนนพระราม 9 กรุงเทพฯ เพื่อเป็นการสานต่อข้อเสนอของนายกรัฐมนตรี

ในการนี้ ผู้เข้าร่วมการประชุมฯ ประกอบด้วย ผู้แทนจากประเทศสมาชิกอาเซียน วิทยากรจากประเทศภายนอกภูมิภาคอาเซียน อาทิ ออสเตรเลีย สหภาพยุโรป และนิวซีแลนด์ องค์กรว่าด้วยความมั่นคงและความร่วมมือในยุโรป (Organization for Security and Co-operation in Europe - OSCE) และภาคเอกชน อาทิ สมาคมธนาคารแห่งประเทศไทย บริษัทไมโครซอฟท์ และบริษัทวีซ่า

การประชุมดังกล่าว มีวัตถุประสงค์เพื่อหารือร่วมกับประเทศสมาชิกอาเซียน และมิตรประเทศนอกอาเซียนในประเด็นสำคัญ ดังนี้

- (1) แนวปฏิบัติที่ดีและประสบการณ์ในการรับมือกับภัยคุกคามทางไซเบอร์
- (2) การประสานความร่วมมือด้านความมั่นคงทางไซเบอร์ ในกรอบความร่วมมือต่าง ๆ ของอาเซียน
- (3) ความร่วมมือระหว่างภาครัฐ และภาคเอกชนในการเสริมสร้างความมั่นคงทางไซเบอร์และการต่อต้านภัยคุกคามที่สืบเนื่องจากการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ทั้งนี้ เพื่อนำไปสู่การจัดตั้งศูนย์ความมั่นคงทางไซเบอร์แห่งอาเซียน (ASEAN Centre on Cybersecurity) ตามที่นายกรัฐมนตรีได้เสนอในที่ประชุมสุดยอดอาเซียน ซึ่งจะช่วยส่งเสริมบทบาทของไทยในระดับภูมิภาคต่อไป

ที่ประชุมตระหนักถึงความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร และภัยคุกคามทางไซเบอร์ที่เพิ่มขึ้น ทั้งขอบเขต (scope) ขนาด (magnitude) และรูปแบบ (forms) ซึ่งได้กลายเป็นปัญหาสำคัญระดับโลก ดังนั้น ประเทศสมาชิกอาเซียนจึงจำเป็นต้องส่งเสริมความร่วมมือระหว่างกัน พร้อมทั้งเสริมสร้างความเป็นหุ้นส่วนกับประเทศภายนอกภูมิภาค องค์กรระดับภูมิภาค ตลอดจนองค์การระหว่างประเทศเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ รวมถึงพัฒนาขีดความสามารถด้านความมั่นคงปลอดภัยทางไซเบอร์ และการต่อต้านอาชญากรรมทางไซเบอร์

ที่ประชุมเห็นว่ารัฐต้องเสริมสร้างมาตรการสร้างความไว้วางใจระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ทั้งระหว่างภาครัฐ ภาครัฐกับภาคเอกชน องค์กรระดับภูมิภาคกับองค์การระหว่างประเทศ รวมทั้งกับสื่อมวลชน อันจะนำไปสู่การหารืออย่างสม่ำเสมอ รัฐสนับสนุนการแลกเปลี่ยนข้อมูล จัดตั้งจุดประสานงาน สร้างความตระหนักรู้ให้แก่บุคคลทั่วไปเกี่ยวกับภัยคุกคามรวมทั้งอาชญากรรมทางไซเบอร์ ลดช่องว่างด้านขีดความสามารถในการต่อต้านอาชญากรรมทางไซเบอร์ รวมถึงลดช่องว่างของกฎหมายและฐานความผิดทางไซเบอร์ระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียน

นอกจากนี้ ที่ประชุมเห็นพ้องต่อข้อเสนอให้พิจารณากระดับภูมิภาคเพื่อบูรณาการความร่วมมือด้านไซเบอร์ โดยอาจพิจารณาจัดตั้งศูนย์ไซเบอร์อาเซียนหรือศูนย์ความเป็นเลิศด้านความมั่นคงและปลอดภัยทางไซเบอร์ของอาเซียน (ASEAN Cybersecurity Centre of Excellence) หรือหน่วยงานอิสระ (independent body) หรือเวที (platform) โดยกลไกนี้ควรประกอบด้วยผู้แทนจากภาครัฐ องค์กรระหว่างประเทศ ภาคเอกชน และภาควิชาการ เพื่อเป็นเวทีสำหรับการหารือเชิงนโยบายหรือเชิงเทคนิค เสริมสร้างความตระหนักรู้ให้แก่บุคคลทั่วไป ภาคอุตสาหกรรม และภาครัฐ วิเคราะห์ข้อมูลและพัฒนางานวิจัยในประเด็นความปลอดภัยด้านไซเบอร์ ประสานงานด้านข้อมูลและข่าวกรอง ดำเนินงานเชิงปฏิบัติการ เสนอแนะแนวทางในการป้องกันอาชญากรรมทางไซเบอร์ในระดับชาติ และจัดการฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างขีดความสามารถของเจ้าหน้าที่ในการต่อต้านอาชญากรรมทางไซเบอร์ ทั้งนี้ ศูนย์ดังกล่าวจะช่วยส่งเสริมการทำงานร่วมกัน (synergies) ระหว่างกลไกต่าง ๆ ของอาเซียนด้านความมั่นคงและความปลอดภัยทางไซเบอร์

จะเห็นได้ว่าประเด็นเรื่องความมั่นคงทางไซเบอร์เป็นความท้าทายที่สำคัญยิ่งในยุคโลกาภิวัตน์ที่เทคโนโลยีข้อมูลข่าวสารพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว ประเทศสมาชิกอาเซียนจะต้องร่วมมือกันผ่านเวทีต่าง ๆ อย่างจริงจังในการป้องกันภัยคุกคามที่อาจเกิดขึ้น เพื่อให้ภูมิภาคอาเซียนมีความแข็งแกร่ง มีเสถียรภาพและปลอดภัยทางไซเบอร์ในที่สุด

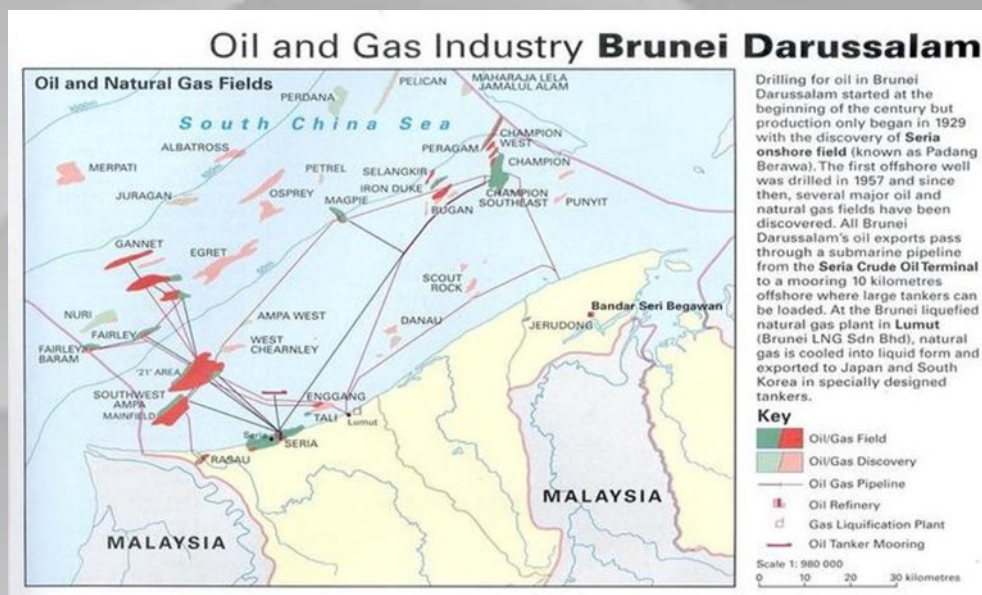
ข้อมูลอ้างอิง

- <http://aseanwatch.org/2016/06/30/current-issue-0259/>
- <http://www.mfa.go.th/main/en/news3/6886/78632-Strengthening-and-Enhancing-Cybersecurity-Cooperat.html>
- <http://www.mfa.go.th/main/en/news3/6886/78959-ASEAN-Workshop-on-Strengthening-and-Enhancing-Cybe.html>
- <http://www.mict.go.th/view/1/%E0%B8%84%E0%B8%B9%E0%B9%88%E0%B8%A1%E0%B8%B7%E0%B8%AD/2572/>

การปรับตัวในอนาคตของบรูไนหลังยุค Oil - rich economy

นางสุวรรณี หุตายน
กลุ่มงานภาษาจีนและภาษาอื่น

บรูไนมีความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจ รายได้เฉลี่ยต่อหัวของประชากรสูงถึง 49,000 ดอลลาร์สหรัฐต่อปี จัดอยู่ในกลุ่มประเทศที่มีรายได้สูง (Upper income class) บรูไนร่ำรวยด้วยแหล่งน้ำมันดิบและก๊าซธรรมชาติ เป็นประเทศผู้ผลิตน้ำมันรายใหญ่เป็นอันดับสามของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และเป็นผู้ผลิตก๊าซธรรมชาติเป็นอันดับสี่ของโลก การส่งออกน้ำมันจึงมีผลต่อการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศ เนื่องจากเป็นรายได้หลัก ซึ่งมีสัดส่วนมากกว่าร้อยละ 95 ของมูลค่าการส่งออกทั้งหมด หรือคิดเป็นร้อยละ 60 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP)

แหล่งน้ำมันและก๊าซธรรมชาติของบรูไนตั้งอยู่ที่เมือง Seria ในเขต Belait

บรูไนกำลังเผชิญความท้าทายในอนาคต เมื่อมีการคาดการณ์ว่าปริมาณสำรองน้ำมันและก๊าซธรรมชาติจะหมดลงในอีก 25 ปีข้างหน้า ผู้นำประเทศและรัฐบาลจึงเตรียมรับมืออย่างเร่งด่วน เร่งผลักดันและสร้างรากฐานทางเศรษฐกิจในยุคที่ไร้น้ำมัน โดยปรับเปลี่ยนและปฏิรูปโครงสร้างเศรษฐกิจจากประเทศที่พึ่งพารายได้จากการส่งออกน้ำมันและก๊าซธรรมชาติเป็นประเทศที่ระบบเศรษฐกิจมีความหลากหลายยิ่งขึ้น (Economic diversification) เพื่อช่วยให้เศรษฐกิจสามารถเติบโตได้อย่างยั่งยืน มีการจัดทำแผนยุทธศาสตร์เพื่อการพัฒนาประเทศที่ชื่อว่า “วิสัยทัศน์บรูไนปี 2578”¹ ซึ่งให้ความสำคัญกับการพัฒนาภาคเศรษฐกิจอื่น ๆ โดยลำดับแรก รัฐบาลบรูไนมุ่งสร้างความเข้มแข็งแก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมพลังงานทางเลือก รวมทั้งพัฒนาอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับภาคเกษตร อาทิ ป่าไม้ การประมง และแร่ทรายขาว เพื่อใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์สูงสุด

¹ในเดือนมกราคม 2551 รัฐบาลบรูไนได้ประกาศวิสัยทัศน์บรูไนปี 2578 (Wawasan 2035 – Vision Brunei 2035) ซึ่งเป็นวิสัยทัศน์ชาติ จะใช้ควบคู่กับแผนพัฒนาระยะสั้น 5 ปี

ทั้งนี้ ในการสร้างความหลากหลายทางเศรษฐกิจ รัฐบาลได้กำหนดมาตรการต่าง ๆ อาทิ การจัดตั้งสภาที่ปรึกษา ด้านเศรษฐกิจเพื่อส่งเสริมให้เอกชนเข้ามามีส่วนร่วมต่อการกำหนดทิศทางการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศมากขึ้น การส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศและการร่วมทุนกับต่างชาติ การสนับสนุนการแปรรูปรัฐวิสาหกิจ การเปิดการค้าเสรีและการสร้างบรรยากาศการลงทุนที่เอื้อต่อนักลงทุน การขยายฐานการจัดเก็บภาษี การปรับเปลี่ยนยุทธศาสตร์การลงทุนในต่างประเทศโดยหันมาลงทุนในธุรกิจใหม่ ๆ ที่มีความเสี่ยงต่ำ การขยายความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน รวมไปถึง การสร้างความแข็งแกร่งของระบบการเงินภายในประเทศเพื่อมุ่งสู่การเป็นศูนย์กลางด้านการเงินระหว่างประเทศ

อย่างไรก็ตาม บรูไนต้องเผชิญกับความท้าทายด้วยมีข้อจำกัดบางประการ ดังนี้

- ปัญหาการขาดแคลนแรงงานโดยเฉพาะช่างฝีมือ ประชากรบรูไนได้รับการศึกษาและมีอัตราการรู้หนังสืออยู่ในระดับสูง แต่มักขาดทักษะความเชี่ยวชาญสำหรับการปฏิบัติงานที่หลากหลาย กอปรกับจำนวนประชากรน้อย ทำให้จำนวนแรงงานเข้าสู่ตลาดแรงงานในประเทศน้อยลงไปด้วย ซึ่งไม่เพียงพอต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและภาคอุตสาหกรรม ส่งผลให้ภาคเอกชนต้องพึ่งพาแรงงานต่างชาติ ดังนั้น การเตรียมความพร้อมและการเร่งยกระดับและพัฒนาศักยภาพของบุคลากรให้สามารถปรับตัวและตอบสนองต่อความต้องการของตลาดแรงงานจึงเป็นสิ่งสำคัญที่สุด เพื่อช่วยขับเคลื่อนประเทศได้อย่างมั่นคงและมีเสถียรภาพต่อไป

- ข้อจำกัดด้านพื้นที่ บรูไนมีขนาดพื้นที่เล็กเป็นอันดับสองของอาเซียนรองจากสิงคโปร์ บรูไนจึงมุ่งเน้นการพัฒนาเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมให้มีความหลากหลาย ตลอดจนใช้ประโยชน์จากพื้นที่ให้เกิดประโยชน์สูงสุด และได้ผลตอบแทนอย่างเหมาะสม

- ตลาดในประเทศมีขนาดเล็ก แม้ชาวบรูไนจะมีกำลังซื้อสูงและรายได้เฉลี่ยต่อหัวสูง รวมถึงมีปัจจัยพื้นฐานทางเศรษฐกิจที่แข็งแกร่ง แต่บรูไนไม่ใช่ตลาดที่น่าสนใจของนักลงทุนต่างชาติที่จะเข้ามาลงทุนทำธุรกิจเพื่อเปิดตลาดภายในประเทศเนื่องจากมีจำนวนประชากรน้อย

มหาวิทยาลัยในบรูไนกระตุ้นนักศึกษาปริญญาตรีให้เป็นผู้ประกอบการ

ผู้มีเงินทุนน้อย เนื่องจากการเติบโตทางเศรษฐกิจสมัยใหม่มักมีรากฐานจากความเข้มแข็งของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เช่น มหาวิทยาลัยในบรูไนกระตุ้นนักศึกษาปริญญาตรีให้เป็นผู้ประกอบการ คณะบริหารธุรกิจแนะนำให้นักศึกษาปริญญาตรีเริ่มลงทะเบียนจัดตั้งบริษัทเมื่อขึ้นชั้นปีที่สาม โดยมหาวิทยาลัยจะทำงานร่วมกับหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนอย่างใกล้ชิดเพื่อสนับสนุนแนวทางการทำธุรกิจให้แก่นักศึกษา

ข้อมูลอ้างอิง

- <https://www.forbes.com/pictures/ejnj45k/no-9-brunei/#5b49fd90609f>
- http://www.ditp.go.th/ewt_news_ditp.php?content=90512&cate=250&country=81&type=0&title=&filename=index
- <http://aseanwatch.org/2017/05/17/%E0%B8%9A%E0%B8%A3%E0%B8%B9%E0%B9%84%E0%B8%99-1-15-%E0%B8%9E-%E0%B8%84-60/#!prettyPhoto>

งานเฉลิมฉลองครบรอบ 20 ปี ฮ่องกงกลับสู่แผ่นดินจีน และความสัมพันธ์อาเซียน - ฮ่องกง

นางสาวอัมพะวัน ปฐมกุล
กลุ่มงานภาษาจีนและภาษาอื่น

เมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม 2560 ที่ผ่านมา ฮ่องกงจัดงานเฉลิมฉลองเนื่องในโอกาสครบรอบ 20 ปี อังกฤษส่งมอบเกาะฮ่องกงคืนสู่จีน ย้อนกลับไปในวันที่ 1 กรกฎาคม 2540 เจ้าฟ้าชายชาลส์ นายโทนี แบลร์ นายกรัฐมนตรีอังกฤษ และนายเจียง เจ๋อหมิน ประธานาธิบดีจีน เข้าร่วมพิธีส่งมอบเกาะฮ่องกงหลังอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษยาวนานกว่าศตวรรษ

ในสมัยราชวงศ์ชิง ช่วงยุคล่าอาณานิคมของมหาอำนาจตะวันตก (กลางศตวรรษที่ 19) จีนมีความบาดหมางทางการค้ากับอังกฤษ จวบจนกระทั่งเกิดปัญหาเรื่องการค้าฝิ่น ซึ่งนำไปสู่สงครามฝิ่นครั้งที่ 1 (2377 - 2386) และครั้งที่ 2 (2399 - 2403) ผลจากสงครามฝิ่นครั้งที่ 1 จีนซึ่งเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ต่ออังกฤษได้ลงนามสนธิสัญญานานกิงเมื่อเดือนสิงหาคมปี 2385 เพื่อยุติสงคราม รวมถึงการยกเกาะฮ่องกงและเกาะโดยรอบเป็นเขตเช่าของอังกฤษ ประวัติศาสตร์กล่าวถึงการสูญเสียเกาะฮ่องกง จากสนธิสัญญา 3 ฉบับ ได้แก่ “สนธิสัญญานานกิง” ว่าด้วยราชสำนักชิงยินยอมยกเกาะฮ่องกงให้แก่อังกฤษอย่างเด็ดขาด “สนธิสัญญาปักกิ่ง” ว่าด้วยการยกเกาะจีวหลงหรือเกาลูนให้แก่มหาอำนาจอังกฤษอย่างเด็ดขาด และ “ข้อตกลงพิเศษว่าด้วยการขยายอาณาเขตเกาะฮ่องกง” เป็นสัญญาเช่า “ดินแดนใหม่” ซึ่งหมายถึงเกาะเกาลูนและหมู่เกาะโดยรอบอีกกว่า 200 เกาะเป็นเวลา 99 ปี สัญญาทั้งหมดลงนามในสมัยราชวงศ์ชิงซึ่งจีนเป็นฝ่ายเสียเปรียบทั้งสามฉบับ

หลังสิ้นสุดยุคสงครามฝิ่น ฮ่องกงอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษที่มุ่งพัฒนาด้านการค้า วางรากฐานด้านการศึกษา และการปกครอง กอปรกับทำเลที่ตั้งของฮ่องกงเป็นเมืองท่าน้ำลึก เหมาะแก่การจอดเรือสินค้าขนาดใหญ่ จึงทำให้ฮ่องกงกลายเป็นหนึ่งในเมืองท่าสำคัญของโลกและเมืองเศรษฐกิจสำคัญของเอเชีย หลังจากเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ซึ่งฮ่องกงได้กลับคืนสู่แผ่นดินจีน รัฐบาลจีนได้หลอมรวมฮ่องกงเป็นส่วนหนึ่งของประเทศ และพัฒนาฮ่องกงจนมีความก้าวหน้าอย่างก้าวกระโดด อีกทั้งได้สร้างความเชื่อมั่นว่าเขตบริหารพิเศษฮ่องกงจะปกครองภายใต้นโยบาย “หนึ่งประเทศ สองระบบ”¹ เป็นระยะเวลา 50 ปี (จะสิ้นสุดในปี 2590) นโยบายนี้ระบุไว้ว่าฮ่องกงจะเป็นอิสระจากจีนในแง่ของระบบการเมือง กฎหมาย เศรษฐกิจ การเงิน และความสัมพันธ์ระหว่างประเทศโดยมีกฎหมายพื้นฐาน (Basic Law) เป็นกฎหมายหลักหรือเปรียบเสมือนรัฐธรรมนูญของฮ่องกง ในพิธีรำลึกครบรอบ 20 ปีนี้ ถือเป็นครั้งแรกที่นายสี จิ้นผิง ประธานาธิบดีสาธารณรัฐประชาชนจีน ได้เดินทางมายังเขตปกครองพิเศษฮ่องกง นับแต่ขึ้นรับตำแหน่งผู้นำสูงสุดของจีน โดยได้กล่าวสุนทรพจน์เน้นย้ำถึงการใช้นโยบาย “หนึ่งประเทศ สองระบบ” ว่าฮ่องกงยังคงรักษาเสถียรภาพ ความเจริญรุ่งเรือง และอัตลักษณ์ของตนไว้ วิถีชีวิต กฎหมายทั่วไปยังไม่มี การเปลี่ยนแปลง ฮ่องกงยังคงบริหารกิจการภายในด้วยตนเอง

นอกจากพิธีเฉลิมฉลองครบรอบสองทศวรรษการส่งมอบคืนฮ่องกงให้กับจีนแล้ว ยังมีพิธีเข้ารับการสาบานตนอย่างเป็นทางการของ นางแคร์รี แลม (Carrie Lam) ผู้ดำรงตำแหน่งผู้ว่าการเขตบริหารพิเศษฮ่องกง ชุดที่ 5 หลังจากได้รับชัยชนะในการเลือกตั้งเมื่อปลายเดือนมีนาคมที่ผ่านมา นางแคร์รี แลม อดีตหัวหน้าเลขาธิการฝ่ายบริหารฮ่องกง ถือเป็นผู้นำหญิงคนแรกของเขตบริหารพิเศษฮ่องกง

¹ นายเติ้ง เสี่ยวผิง ผู้นำคนสำคัญของจีนในอดีต ได้เป็นผู้เสนอแนวความคิดนี้

ในด้านความสัมพันธ์อาเซียน – ฮองกง อาเซียนให้ความสำคัญกับฮองกงเนื่องจากการกำหนดนโยบายของจีนต่อฮองกง ย่อมส่งผลกระทบต่อการค้าการลงทุนทั่วทั้งภูมิภาค อีกทั้งฮองกงอยู่ในฐานะศูนย์กลางการเงินของโลกและเป็นประตูสู่การค้าขายกับประเทศจีน ส่วนฮองกงตระหนักถึงความสำคัญต่อการเสริมสร้างความสัมพันธ์กับอาเซียน โดยในการประชุมรัฐมนตรีการค้าอาเซียน (AEM-Retreat) เมื่อวันที่ 8 มีนาคม 2556 ณ ประเทศเวียดนาม ที่ประชุมมีมติเสนอให้อาเซียนจัดทำเขตการค้าเสรีกับฮองกง (ASEAN-Hong Kong FTA) ในการนี้ ที่ประชุมผู้นำอาเซียนได้รับรองมติของ AEM ให้อาเซียนจัดทำเขตการค้าเสรีกับฮองกง ซึ่งอาเซียนจะได้รับประโยชน์ทางการค้าและการลงทุนในหลายด้าน อาทิ การลดต้นทุนในการผลิตสินค้าที่นำเข้าวัตถุดิบจากฮองกง โอกาสการเข้าสู่แหล่งทุนในฮองกง การยกมาตรฐานภาคบริการโดยผู้เชี่ยวชาญจากฮองกง และอาเซียนยังสามารถใช้ฮองกงเป็นศูนย์กลางการกระจายสินค้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นประตูตลาดใหญ่อย่างจีน

ด้านการค้าระหว่างไทย-ฮองกง ในปี 2559 ฮองกงเป็นคู่ค้าอันดับ 9 ของไทย โดยมีมูลค่าการค้ากว่า 1.3 หมื่นล้านเหรียญสหรัฐ สินค้าส่งออกสำคัญของไทย ได้แก่ เครื่องคอมพิวเตอร์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ อัญมณีและเครื่องประดับ แผงวงจรไฟฟ้า เครื่องใช้ไฟฟ้า ข้าว ผลไม้สด และผลไม้แห้ง สินค้านำเข้าสำคัญของไทย ได้แก่ เครื่องเพชรพลอย อัญมณี เงินแท่งและทองคำ เครื่องจักรไฟฟ้าและส่วนประกอบ เครื่องคอมพิวเตอร์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ เครื่องประดับอัญมณี และผ้าผืน ด้านการท่องเที่ยว มีนักท่องเที่ยวฮองกงเดินทางมาไทย 7.5 แสนคน ส่วนนักท่องเที่ยวไทยเดินทางไปฮองกง 5.9 แสนคน ส่วนด้านแรงงาน มีแรงงานไทยเข้าไปทำงานในฮองกงประมาณ 2,000 คน ส่วนมากประกอบอาชีพผู้ช่วยแม่บ้าน พนักงานบริการ และผู้ประกอบการอาหาร

ที่ผ่านมา แม้ฮองกงเคยได้รับผลกระทบจากวิกฤตการณ์ทางการเงินในเอเชีย และการระบาดของโรคซาร์ แต่ยังสามารถรักษาเสถียรภาพการเป็นศูนย์กลางการเงิน การขนส่ง การพาณิชย์ที่ยังคงได้รับความเชื่อมั่นจากทั่วโลก การสร้างความสัมพันธ์กับฮองกงจะเป็นโอกาสต่อทั้งอาเซียนและไทยในการได้รับผลประโยชน์ด้านการค้าการลงทุน ส่งผลให้เศรษฐกิจของภูมิภาคเกิดเสถียรภาพและเติบโตอย่างยั่งยืน

ข้อมูลอ้างอิง

- <https://zh.wikipedia.org/wiki/%E7%AC%AC%E4%BA%8C%E6%AC%A1%E9%B8%A6%E7%89%87%E6%88%98%E4%BA%89>
- <http://www.xinhuanet.com/gangao/zt/qzhkhg20/dhzb/>
- http://news.xinhuanet.com/politics/2017-07/01/c_1121247124.htm
- <http://www.thansettakij.com/content/119909>
- <http://www.scmp.com/news/hong-kong/economy/article/2102213/hong-kongs-giant-bridge-road-nowhere-or-path-new>

เวียดนามกระตุ้นการท่องเที่ยว หวังดึงดูดนักท่องเที่ยว สู่ภาคกลางของประเทศมากขึ้น

นางสาวสว่างใจ มนตรีพิลา
กลุ่มงานบริหารทั่วไป

เวียดนามรุกทำการตลาดเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวต่างชาติอย่างต่อเนื่อง ทั้งในรูปแบบการประชาสัมพันธ์ทั้งประเทศ หรือการประชาสัมพันธ์เฉพาะส่วน โดยแต่ละภูมิภาคดำเนินการเอง ดังตัวอย่างพื้นที่ชายฝั่งทะเลตอนกลาง ซึ่งแบ่งเป็นเขตชายฝั่งทะเลภาคกลางตอนเหนือ (North Central Coast) และ เขตชายฝั่งทะเลภาคกลางตอนใต้ (South Central Coast) ภูมิภาคชายฝั่งทะเลภาคกลางมีศักยภาพด้านการท่องเที่ยวสูง เมืองท่องเที่ยวที่สำคัญ คือ ดานัง เถื่อเทียน-เว้ และกว๋างนาม ซึ่งเป็นหนึ่งในจุดหมายปลายทางหลักของนักท่องเที่ยวที่มาเยือนเวียดนาม

ปัจจุบัน การท่องเที่ยวในเขตชายฝั่งทะเลภาคกลางของเวียดนามเติบโตอย่างรวดเร็ว จากสถิติรอบปีที่ผ่านมา จำนวนนักท่องเที่ยวเยือนเว้จำนวน 3.25 ล้านคน เป็นนักท่องเที่ยวต่างชาติ 1.78 ล้านคน ส่วนดานังมีจำนวนนักท่องเที่ยว 5.54 ล้านคน เป็นนักท่องเที่ยวต่างชาติ 1.66 ล้านคน และกว๋างนาม จำนวน 4.36 ล้านคน เป็นนักท่องเที่ยวต่างชาติ 2.25 ล้านคน โดยเขตชายฝั่งทะเลภาคกลางมีจุดแข็งด้านความหลากหลายทางการท่องเที่ยว นอกจากแหล่งท่องเที่ยวทางทะเลแล้ว ยังมีสถานที่ท่องเที่ยวที่ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกจากองค์การยูเนสโกหลายแห่ง ผนวกกับเสน่ห์บรรยากาศเมืองเก่าที่ยังคงความสวยงามของอาคารสถาปัตยกรรม และการรักษาวิถีการดำเนินชีวิตแบบดั้งเดิม อาทิ

- ดานัง เป็นเมืองท่าสำคัญของเวียดนามตอนกลาง ตั้งอยู่ระหว่างเว้และฮอยอัน จึงเป็นเมืองศูนย์กลางการคมนาคม ดานังโดดเด่นเรื่องความสวยงามของชายหาดที่ทอดยาว ทั้งนี้ หน่วยงานด้านการท่องเที่ยวกระตุ้นให้เกิดการเดินทางสู่แหล่งท่องเที่ยวใหม่ ๆ เพื่อเพิ่มระยะเวลาการพำนักและการใช้จ่ายใช้สอยในดานัง เช่น ชมพิพิธภัณฑ์โบราณของชนชาติจาม เรียนรู้วิถีชีวิตชาวประมงที่ยังคงทำประมงพื้นบ้านด้วยเรือทรงถ้วยสานจากไม้ไผ่¹ การเยี่ยมชมหมู่บ้านฝรั่งเศสแห่งบานาฮิลล์ (Bana Hill) ที่สะท้อนสถาปัตยกรรมในยุคอาณานิคมฝรั่งเศสช่วงต้นศตวรรษที่ 20 การเที่ยวชมโถงถ้ำแห่งเทือกเขาถวีเซิน (Thuy Son) หนึ่งในเทือกเขาหินอ่อนห้าลูกที่เรียงตัวทางตอนเหนือของเมือง

วิถีชีวิตชาวประมงในดานัง

เมืองท่าฮอยอัน

¹เรือทรงถ้วยกลมสานจากไม้ไผ่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของเวียดนาม เรียกว่า “Thung Chai” หรือ “Basket Boat”

- **จังหวัดกวังนาม** เมืองโบราณฮอยอัน (Hoi An Ancient Town) และปราสาทหมี เซิน (My Son Sanctuary) ซึ่งได้รับการยกย่องให้เป็นมรดกโลก สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวจำนวนมากในแต่ละปี เมืองโบราณฮอยอันยังคงรักษาสภาพเมืองท่าค้าขายแลกเปลี่ยนสินค้าในช่วงศตวรรษที่ 15 – 19 จุดเด่นของเมืองคือสถาปัตยกรรมซึ่งหลอมรวมวัฒนธรรมจีน ญี่ปุ่น และตะวันตกเข้าไว้ด้วยกัน ส่วนปราสาทหมี เซินคือศาสนสถานอันศักดิ์สิทธิ์ของศาสนาฮินดู สร้างขึ้นระหว่างศตวรรษที่ 4 – ศตวรรษที่ 13 สะท้อนความเคารพศรัทธาของผู้คนในอาณาจักรโบราณจามปา นอกจากนี้ ฮอยอันยังสนับสนุนการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เช่น การสาธิตงานหัตถกรรม การประดิษฐ์โคมไฟผ้าหรือโคมกระดาษสีสันสดใส การวาดภาพแสดงวิถีชีวิตอันเรียบง่าย เป็นต้น

- **เมืองเว้** เมืองมรดกโลก ในอดีต เว้เป็นศูนย์กลางทางการปกครอง ศาสนา และวัฒนธรรมในสมัยราชวงศ์เหงียน ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1802 – 1945 ปัจจุบันเว้รักษาสภาพบ้านเมืองดังเช่นในยุคเรืองรอง แม่น้ำหอม ไหลผ่านอดีตราชธานีเก่า สิ่งก่อสร้างอันประกอบเป็นหมู่โบราณสถานเมืองเว้ยังคงความสมบูรณ์ อาทิ ประตูทางเข้าพระราชวัง (Ngo Mon Gate) พระราชวังแห่งราชวงศ์เหงียน (the Imperial City) สุสานขององค์จักรพรรดิ เป็นต้น

นอกจากนี้ ยังมีการจัดงานเทศกาลสำหรับดึงดูดนักท่องเที่ยว เช่น เว้เฟสตีวัล เป็นงานแสดงแสง สี เสียง และวัฒนธรรม กวางนาม เฮอริเทจ เฟสตีวัล นำเสนอศิลปวัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์สู่สายตานักท่องเที่ยวทั้งในประเทศและ ต่างประเทศ เทศกาลโคมไฟในฮอยอัน และดำนังอินเตอร์เนชั่นแนล ไฟร์เวิร์ก รวมถึงดำนังจะเป็นสถานที่รองรับการจัดการประชุมเอเปก ช่วงปลายปี 2560 อีกด้วย

เว้เฟสตีวัล

เมื่อพิจารณาสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับรองรับนักท่องเที่ยว จากสถิติเดือนมีนาคมที่ผ่านมา มีเที่ยวบินแบบบินตรงในเส้นทางระหว่างประเทศมาลงที่เมืองดำนัง จำนวน 26 เที่ยวบิน นอกจากนี้ในเดือนกันยายนจะเพิ่มเที่ยวบินแบบบินตรงจากเมืองโอซากามาถึงเมืองดำนัง สำหรับสายการบินบางกอกแอร์เวย์และไทยแอร์เอเชียให้บริการเที่ยวบินตรงไปยังดำนังเพื่อรองรับความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวไทย ซึ่งคิดหนึ่งในสิบของจำนวนนักท่องเที่ยวรายประเทศที่เดินทางท่องเที่ยวในเวียดนามมากที่สุด ในด้านที่พัก แต่ละเมืองท่องเที่ยวมีที่พักหลากหลายรูปแบบและหลากหลายระดับไว้รองรับนักท่องเที่ยว เช่น เว้มีที่พัก 509 แห่ง ดำนังมี 617 แห่ง และกวังนามมี 460 แห่ง

ทั้งนี้ เวียดนามคาดหวังว่าการท่องเที่ยวเชิงรุกนี้จะสามารถดึงดูดกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติ เพิ่มการจับจ่ายและสร้างรายได้ทางการท่องเที่ยวในภาคกลางของเวียดนามให้มากขึ้น

ข้อมูลอ้างอิง

- <http://www.posttoday.com/biz/aec/news/498941>
- <http://theguide.vneconomicstimes.com/culture/weaving-through-waves-20170310205623469.htm>
- <http://event-carnival.com/vietnam/hue-festival>

คำศัพท์น่ารู้ รอบรู้อาเซียน

คำศัพท์น่ารู้

ลำดับ	คำศัพท์	ความหมาย	ฉบับ	หน้า
1.	Act East Policy	นโยบายปฏิบัติการตะวันออก	ฉบับที่ 1 เดือนตุลาคม 2559	12
2.	Advanced Manufacturing and Engineering	วิศวกรรมและการผลิตขั้นสูง	ฉบับที่ 6 เดือนมีนาคม 2560	1
3.	AEC Blueprint	พิมพ์เขียวประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน	ฉบับที่ 1 เดือน ตุลาคม 2559	5
4.	Ageing Society	สังคมผู้สูงอายุ	ฉบับที่ 9 เดือนมิถุนายน 2560	3
5.	America First	อเมริกามาก่อน	ฉบับที่ 3 เดือนธันวาคม 2559	1
6.	ascended the throne	เสด็จขึ้นสืบราชสันตติวงศ์	ฉบับที่ 2 เดือนพฤศจิกายน 2559	
7.	ASEAN - India Commemorative Summit	การประชุมสุดยอดอาเซียน - อินเดีย ในโอกาสเฉลิมฉลอง 25 ปี แห่งความสัมพันธ์	ฉบับที่ 10 เดือนกรกฎาคม 2560	2
8.	ASEAN Center for Biodiversity: ACB	ศูนย์ความหลากหลายทางชีวภาพแห่งอาเซียน	ฉบับที่ 4 เดือนมกราคม 2560	7
9.	ASEAN Centre for Energy	ศูนย์พลังงานอาเซียน	ฉบับที่ 9 เดือนมิถุนายน 2560	7
10.	ASEAN Centre on Cybersecurity	ศูนย์ความมั่นคงทางไซเบอร์แห่งอาเซียน	ฉบับที่ 10 เดือนกรกฎาคม 2560	5
11.	ASEAN Cooperation on Civil Service Matter-ACCSM	กลุ่มความร่วมมืออาเซียน ด้านกิจการราชการพลเรือน	ฉบับที่ 8 เดือนพฤษภาคม 2560	5
12.	ASEAN Cybersecurity Centre of Excellence	ศูนย์ความเป็นเลิศด้านความมั่นคงและปลอดภัยทางไซเบอร์ของอาเซียน	ฉบับที่ 10 เดือนกรกฎาคม 2560	5

ลำดับ	คำศัพท์	ความหมาย	ฉบับ	หน้า
13.	ASEAN Declaration of the Role of the Civil Service as a Catalyst for Achieving the ASEAN Community Vision 2025	ปฏิญญาอาเซียนว่าด้วยบทบาทของราชการพลเรือนในฐานะผู้เร่งรัดให้วิสัยทัศน์ประชาคมอาเซียน 2025	ฉบับที่ 8 เดือนพฤษภาคม 2560	4
14.	ASEAN Declaration on Heritage Parks and Reserves	มรดกอุทยานและการอนุรักษ์	ฉบับที่ 4 เดือนมกราคม 2560	6
15.	ASEAN Declaration on Transnational Crime	ปฏิญญาอาเซียนว่าด้วยอาชญากรรมข้ามชาติ	ฉบับที่ 3 เดือนธันวาคม 2559	12
16.	ASEAN Heritage Parks: AHP	มรดกอุทยานแห่งชาติ	ฉบับที่ 4 เดือนมกราคม 2560	6
17.	ASEAN ICT Master Plan 2020 – AIM 2020	แผนแม่บทเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของอาเซียน ปี 2563	ฉบับที่ 1 เดือนตุลาคม 2559	7
18.	ASEAN Inter-Parliamentary Assembly or AIPA	สมัชชารัฐสภาอาเซียน	ฉบับที่ 2 เดือนพฤศจิกายน 2559	
19.	ASEAN Joint Statement on Climate Change	แถลงการณ์ร่วมเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ	ฉบับที่ 3 เดือนธันวาคม 2559	4
20.	ASEAN Narcotics Cooperation Center: ASEAN-NARCO	สำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดอาเซียน	ฉบับที่ 3 เดือนธันวาคม 2559	12
21.	ASEAN Regional Forum - ARF	การประชุมอาเซียนว่าด้วยความร่วมมือด้านการเมืองและความมั่นคงในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก	ฉบับที่ 6 เดือนมีนาคม 2560	12
22.	ASEAN Senior Officials Meeting on Drug Matters: SOD	การประชุมเจ้าหน้าที่อาวุโสอาเซียนด้านยาเสพติด	ฉบับที่ 3 เดือนธันวาคม 2559	11
23.	ASEAN Senior Officials on Transnational Crime: SOMTC	การประชุมประจำปีของเจ้าหน้าที่อาวุโสอาเซียนว่าด้วยอาชญากรรมข้ามชาติ	ฉบับที่ 3 เดือนธันวาคม 2559	12
24.	ASEAN Summit	การประชุมสุดยอดอาเซียน	ฉบับที่ 8 เดือนพฤษภาคม 2560	4
25.	ASEAN-Canada Economic Cooperation Agreement - ACECA	ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือด้านเศรษฐกิจอาเซียน-แคนาดา	ฉบับที่ 9 เดือนมิถุนายน 2560	6

ลำดับ	คำศัพท์	ความหมาย	ฉบับ	หน้า
26.	ASEAN-Canada Joint Cooperation Committee - ACJCC	การประชุมคณะกรรมการร่วมว่าด้วยความร่วมมืออาเซียน-แคนาดา	ฉบับที่ 9 เดือนมิถุนายน 2560	6
27.	ASEAN-U.S. Summit	การประชุมสุดยอดอาเซียน-สหรัฐฯ	ฉบับที่ 6 เดือนมีนาคม 2560	12
28.	Asian Highway	โครงการทางหลวงสายเอเชีย	ฉบับที่ 1 เดือนตุลาคม 2559	12
29.	Asian Infrastructure Investment Bank - AIIB	ธนาคารเพื่อการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานของเอเชีย	ฉบับที่ 6 เดือนมีนาคม 2560	12
30.	assigned	ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อม	ฉบับที่ 2 เดือนพฤศจิกายน 2559	
31.	Basic Law	กฎหมายพื้นฐาน	ฉบับที่ 10 เดือนกรกฎาคม 2560	9
32.	Big Data	ข้อมูลปริมาณมหาศาล	ฉบับที่ 1 เดือนตุลาคม 2559	5
33.	Bioeconomy	เศรษฐกิจชีวภาพ	ฉบับที่ 5 เดือนกุมภาพันธ์ 2560	1
34.	boundless benevolence	เป็นประโยชน์แก่ประชาชนชาวไทยอย่างหาที่สุดมิได้	ฉบับที่ 2 เดือนพฤศจิกายน 2559	
35.	brought prestige	สร้างเกียรติภูมิ	ฉบับที่ 2 เดือนพฤศจิกายน 2559	
36.	Cashless Society	สังคมปลอดเงินสด	ฉบับที่ 1 เดือนตุลาคม 2559	5
37.	Chakri Dynasty	ราชวงศ์จักรี	ฉบับที่ 2 เดือนพฤศจิกายน 2559	
38.	Chief of Ambassadors	หัวหน้าทางการทูต	ฉบับที่ 3 เดือนธันวาคม 2559	1
39.	Code for Unplanned Encounters at Sea in the South China Sea - CUES	แถลงการณ์ร่วมว่าด้วยแนวทางปฏิบัติสำหรับการเผชิญหน้าอย่างไม่คาดฝันในทะเลจีนใต้	ฉบับที่ 5 เดือนกุมภาพันธ์ 2560	6
40.	Commander-in-Chief	ผู้บัญชาการทหารสูงสุด	ฉบับที่ 3 เดือนธันวาคม 2559	1

ลำดับ	คำศัพท์	ความหมาย	ฉบับ	หน้า
41.	Conference of the Parties to the United Nations Framework Convention on Climate Change: COP	การประชุมรัฐภาคีอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ	ฉบับที่ 3 เดือนธันวาคม 2559	3
42.	Confidence Building	ส่งเสริมความไว้วางใจ	ฉบับที่ 9 เดือนมิถุนายน 2560	7
43.	conflict management	การจัดการความขัดแย้ง	ฉบับที่ 4 เดือนมกราคม 2560	3
44.	conflict resolution	การแก้ไขความขัดแย้ง	ฉบับที่ 4 เดือนมกราคม 2560	3
45.	consensus	ฉันทามติ	ฉบับที่ 4 เดือนมกราคม 2560	3
46.	Cyber Security Agency of Singapore - CSA	หน่วยงานความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์แห่งสิงคโปร์	ฉบับที่ 6 เดือนมีนาคม 2560	3
47.	Cybersecurity	ความมั่นคงทางไซเบอร์	ฉบับที่ 10 เดือนกรกฎาคม 2560	4
48.	Declaration on the Conduct of Parties in the South China Sea - DOC	ภาคีในทะเลจีนใต้	ฉบับที่ 5 เดือนกุมภาพันธ์ 2560	5
49.	Devices	อุปกรณ์ต่อพ่วง	ฉบับที่ 1 เดือนตุลาคม 2559	6
50.	Diamond Decade	ทศวรรษแห่งยุคเพชร	ฉบับที่ 8 เดือนพฤษภาคม 2560	11
51.	Digital Economy	เศรษฐกิจดิจิทัล	ฉบับที่ 1 เดือนตุลาคม 2559	5
52.	Digital Native	ชาวดิจิทัลโดยกำเนิด	ฉบับที่ 1 เดือนตุลาคม 2559	6
53.	Doi Moi Revolution	นโยบายปฏิรูปเศรษฐกิจโดย เหมย	ฉบับที่ 7 เดือนเมษายน 2560	2
54.	Drinking cup	ถ้วยสำหรับจิบชา	ฉบับที่ 7 เดือนเมษายน 2560	6

ลำดับ	คำศัพท์	ความหมาย	ฉบับ	หน้า
55.	East Asia Summit - EAS	การประชุมสุดยอดเอเชียตะวันออก	ฉบับที่ 6 เดือนมีนาคม 2560	12
56.	Eastern Economic Corridor - EEC	ระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก	ฉบับที่ 5 เดือนกุมภาพันธ์ 2560	2
57.	e-Commerce	พาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์	ฉบับที่ 1 เดือนตุลาคม 2559	6
58.	Economic diversification	ระบบเศรษฐกิจมีความหลากหลาย	ฉบับที่ 10 เดือนกรกฎาคม 2560	7
59.	Ecotourism	การท่องเที่ยวที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม	ฉบับที่ 3 เดือนธันวาคม 2559	9
60.	Emerging Infectious Disease - EID	โรคติดเชื้ออุบัติใหม่	ฉบับที่ 9 เดือนมิถุนายน 2560	7
61.	Everything But Arms (EBA)	อาวุธของสหภาพยุโรป	ฉบับที่ 1 เดือนตุลาคม 2559	4
62.	Exclusive Economic Zone	เขตเศรษฐกิจจำเพาะ	ฉบับที่ 5 เดือนกุมภาพันธ์ 2560	4
63.	Financial Hub	ศูนย์กลางทางการเงิน	ฉบับที่ 6 เดือนมีนาคม 2560	3
64.	Food Security	ความมั่นคงด้านอาหาร	ฉบับที่ 3 เดือนธันวาคม 2559	6
65.	Fragrance cup	ถ้วยสำหรับดมชา	ฉบับที่ 7 เดือนเมษายน 2560	6
66.	Generalized System of Preferences (GSP)	สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรเป็นการทั่วไป	ฉบับที่ 1 เดือนตุลาคม 2559	4
67.	genocide	การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์	ฉบับที่ 4 เดือนมกราคม 2560	1
68.	Global and Strategic Partnership	หุ้นส่วนเชิงยุทธศาสตร์และหุ้นส่วนระดับโลก	ฉบับที่ 9 เดือนมิถุนายน 2560	11
69.	global stage	นานาชาติ	ฉบับที่ 2 เดือนพฤศจิกายน 2559	
70.	GNI per capita	รายได้ประชาชาติต่อคนต่อปี	ฉบับที่ 1 เดือนตุลาคม 2559	4

ลำดับ	คำศัพท์	ความหมาย	ฉบับ	หน้า
71.	Golden Decade	ทศวรรษแห่งยุคทอง	ฉบับที่ 8 เดือนพฤษภาคม 2560	11
72.	granted an audience	พระราชทานพระบรมราชวโรกาส	ฉบับที่ 2 เดือนพฤศจิกายน 2559	
73.	granted the Royal Thai decorations of High Rank	พระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ ชั้นสูง	ฉบับที่ 2 เดือนพฤศจิกายน 2559	
74.	Gross National Income per Capita	รายได้ประชาชาติต่อคนต่อปี	ฉบับที่ 1 เดือนตุลาคม 2559	3
75.	Health and Biomedical Sciences	วิทยาศาสตร์สุขภาพและ ชีวเวชศาสตร์	ฉบับที่ 6 เดือนมีนาคม 2560	1
76.	Honorary Doctor Degree	ปริญญาคุณวุฒิบัณฑิตกิตติมศักดิ์	ฉบับที่ 2 เดือนพฤศจิกายน 2559	
77.	hosted	เป็นเจ้าภาพ	ฉบับที่ 2 เดือนพฤศจิกายน 2559	
78.	Independent body	หน่วยงานอิสระ	ฉบับที่ 10 เดือนกรกฎาคม 2560	5
79.	India-Myanmar-Thailand Tripartite Highway	เส้นทางหลวงไตรภาคี อินเดีย- เมียนมา- ไทย	ฉบับที่ 1 เดือนตุลาคม 2559	12
80.	Intergovernmental Panel on Climate Change: IPCC	คณะกรรมการระหว่างรัฐบาล ด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพ ภูมิอากาศ	ฉบับที่ 3 เดือนธันวาคม 2559	3
81.	Intergovernmental Panel on Climate Change: IPCC	คณะกรรมการระหว่างรัฐบาล ว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพ ภูมิอากาศ	ฉบับที่ 3 เดือนธันวาคม 2559	4
82.	International Atomic Energy Agency หรือ IAEA	ทบวงการพลังงานปรมาณู ระหว่างประเทศ	ฉบับที่ 8 เดือนพฤษภาคม 2560	1
83.	international relations	ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ	ฉบับที่ 2 เดือนพฤศจิกายน 2559	
84.	Landbridge	สะพานเชื่อมโยง	ฉบับที่ 7 เดือนเมษายน 2560	11
85.	Least Developed Countries (LDCs)	กลุ่มประเทศที่พัฒนาน้อยที่สุด	ฉบับที่ 1 เดือนตุลาคม 2559	4

ลำดับ	คำศัพท์	ความหมาย	ฉบับ	หน้า
86.	Lower-middle-income economies	ประเทศที่มีรายได้ปานกลาง ขั้นต่ำ	ฉบับที่ 1 เดือนตุลาคม 2559	4
87.	made a donation	ทรงบริจาค	ฉบับที่ 2 เดือนพฤศจิกายน 2559	
88.	Maritime Silk Route Economic Belt	เส้นทางสายไหมทางทะเล	ฉบับที่ 8 เดือนพฤษภาคม 2560	10
89.	Master Plan on ASEAN Connectivity (MPAC)	แผนแม่บทว่าด้วยการเชื่อมโยง ระหว่างกันในอาเซียน	ฉบับที่ 1 เดือนตุลาคม 2559	5
90.	Mekong – Ganga Cooperation Ministerial Meeting	การประชุมระดับรัฐมนตรีกรอบ ความร่วมมือลุ่มแม่น้ำโขง-คงคา	ฉบับที่ 1 เดือนตุลาคม 2559	12
91.	Mekong delta region	ที่ราบลุ่มแม่น้ำโขง	ฉบับที่ 8 เดือนพฤษภาคม 2560	9
92.	Mekong-India Economic Corridor	การเชื่อมโยงระเบียงเศรษฐกิจ แม่โขง-อินเดีย	ฉบับที่ 1 เดือนตุลาคม 2559	12
93.	member countries	ประเทศสมาชิก	ฉบับที่ 2 เดือนพฤศจิกายน 2559	
94.	Member of the Board of Investment	คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน	ฉบับที่ 6 เดือนมีนาคม 2560	9
95.	message of condolence	พระราชสาส์นแสดงความ เสียพระราชหฤทัย	ฉบับที่ 2 เดือนพฤศจิกายน 2559	
96.	Mobile Broadband Network	โครงข่ายอินเทอร์เน็ตความเร็ว สูงบนโทรศัพท์เคลื่อนที่	ฉบับที่ 1 เดือนตุลาคม 2559	6
97.	Mobile Financial Services	การบริการทางการเงินผ่าน โทรศัพท์เคลื่อนที่	ฉบับที่ 1 เดือนตุลาคม 2559	5
98.	Most Favored Nation (MFN)	อัตรากาสิโนเข้าต่ำกว่าภาษี	ฉบับที่ 1 เดือนตุลาคม 2559	4
99.	Non-Aligned Movement	แนวทางไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใด	ฉบับที่ 9 เดือนมิถุนายน 2560	10
100.	non-interference	การไม่แทรกแซง	ฉบับที่ 4 เดือนมกราคม 2560	3
101.	North Central Coast	เขตชายฝั่งทะเลภาคกลาง ตอนเหนือ	ฉบับที่ 10 เดือนกรกฎาคม 2560	11

ลำดับ	คำศัพท์	ความหมาย	ฉบับ	หน้า
102.	One Belt One Road	โครงการหนึ่งแถบหนึ่งเส้นทาง	ฉบับที่ 9 เดือนมิถุนายน 2560	12
103.	Organisation for Economic Co-operation and Development - OECD	องค์การเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนา	ฉบับที่ 5 เดือนกุมภาพันธ์ 2560	7
104.	Organization for Security and Co-operation in Europe - OSCE	องค์การว่าด้วยความมั่นคงและความร่วมมือในยุโรป	ฉบับที่ 10 เดือนกรกฎาคม 2560	5
105.	paid homage	นมัสการ	ฉบับที่ 2 เดือนพฤศจิกายน 2559	
106.	Paris Agreement	ความตกลงปารีส	ฉบับที่ 3 เดือนธันวาคม 2559	3
107.	Partnering for Change, Engaging the World	การเป็นส่วนร่วมสร้าง ความเปลี่ยนแปลงและการมี ส่วนร่วมกับประชาคมโลก	ฉบับที่ 8 เดือนพฤษภาคม 2560	4
108.	performed his royal duties	ทรงประกอบพระราชกรณียกิจ ในด้านต่าง ๆ	ฉบับที่ 2 เดือนพฤศจิกายน 2559	
109.	Pivot to Asia	เข็มหมุดในเอเชีย	ฉบับที่ 3 เดือนธันวาคม 2559	1
110.	presided over	ประกอบพิธี	ฉบับที่ 2 เดือนพฤศจิกายน 2559	
111.	Preventive Diplomacy	การทูตเชิงป้องกัน	ฉบับที่ 9 เดือนมิถุนายน 2560	7
112.	Programme for International Student Assessment - PISA	โครงการประเมินผลนักเรียน ร่วมกับนานาชาติ	ฉบับที่ 5 เดือนกุมภาพันธ์ 2560	7
113.	Realism	ทฤษฎีสัจนิยม	ฉบับที่ 8 เดือนพฤษภาคม 2560	2
114.	Red River Delta	ที่ราบลุ่มแม่น้ำแดง	ฉบับที่ 8 เดือนพฤษภาคม 2560	8
115.	Regional Comprehensive Economic Partnership - RCEP	ความตกลงหุ้นส่วน ทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาค	ฉบับที่ 6 เดือนมีนาคม 2560	12
116.	Regional Comprehensive Economic Partnership : RCEP	ความตกลงหุ้นส่วนทาง เศรษฐกิจระดับภูมิภาค	ฉบับที่ 10 เดือนกรกฎาคม 2560	2

ลำดับ	คำศัพท์	ความหมาย	ฉบับ	หน้า
117.	RULES OF ORIGIN - ROO	กฎว่าด้วยแหล่งกำเนิดสินค้า	ฉบับที่ 6 เดือนมีนาคม 2560	12
118.	Services and Digital Economy	ภาคบริการและเศรษฐกิจดิจิทัล	ฉบับที่ 6 เดือนมีนาคม 2560	1
119.	Silk Road Economic Belt	เส้นทางสายไหมทางบก	ฉบับที่ 8 เดือนพฤษภาคม 2560	10
120.	Single Tourist Destination	จุดหมายปลายทางเดียวกัน	ฉบับที่ 9 เดือนมิถุนายน 2560	2
121.	Six-Party Talks	การเจรจา 6 ฝ่าย	ฉบับที่ 8 เดือนพฤษภาคม 2560	2
122.	Small Grants Programme	โครงการทุนขนาดเล็ก	ฉบับที่ 4 เดือนมกราคม 2560	7
123.	Smart Cities	เมืองอัจฉริยะ	ฉบับที่ 1 เดือนตุลาคม 2559	5
124.	South Central Coast	เขตชายฝั่งทะเลภาคกลาง ตอนใต้	ฉบับที่ 10 เดือนกรกฎาคม 2560	11
125.	Special Observer Countries	คณะผู้แทนประเทศ ผู้สังเกตการณ์พิเศษ	ฉบับที่ 2 เดือนพฤศจิกายน 2559	
126.	Special Strategic and Global Partnership	หุ้นส่วนพิเศษในเชิงยุทธศาสตร์ และระดับโลก	ฉบับที่ 9 เดือนมิถุนายน 2560	11
127.	Startup Ecosystem	สถานะที่เอื้ออำนวยต่อการจัดตั้ง บริษัท	ฉบับที่ 9 เดือนมิถุนายน 2560	9
128.	state visits	เยือนประเทศต่าง ๆ	ฉบับที่ 2 เดือนพฤศจิกายน 2559	
129.	Strategic Partnership	หุ้นส่วนทางยุทธศาสตร์	ฉบับที่ 10 เดือนกรกฎาคม 2560	1
130.	Sustainable Development Goals: SDGs	เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน	ฉบับที่ 3 เดือนธันวาคม 2559	4
131.	Telecommunications and Information Technology Ministers Meeting (TELMIN)	ประชุมรัฐมนตรีอาเซียนด้าน โทรคมนาคมและเทคโนโลยี สารสนเทศ	ฉบับที่ 1 เดือนตุลาคม 2559	7

ลำดับ	คำศัพท์	ความหมาย	ฉบับ	หน้า
132.	The New Silk Road	เส้นทางสายไหมใหม่	ฉบับที่ 8 เดือนพฤษภาคม 2560	10
133.	Tourism Development Strategic Plan	แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยว	ฉบับที่ 6 เดือนมีนาคม 2560	5
134.	Trans Pacific Partnership: TPP	กรอบการค้าเสรีเอเชีย-แปซิฟิก	ฉบับที่ 3 เดือนธันวาคม 2559	2
135.	Trans Pacific Strategic Economic Partnership Agreement - TPP	ความตกลงหุ้นส่วนยุทธศาสตร์ทางเศรษฐกิจภาคพื้นแปซิฟิก	ฉบับที่ 6 เดือนมีนาคม 2560	11
136.	Trans-Asian Railway	โครงการเส้นทางรถไฟเชื่อมเอเชีย	ฉบับที่ 1 เดือนตุลาคม 2559	12
137.	Treaty of Amity and Cooperation in Southeast Asia หรือ TAC	สนธิสัญญาไมตรีและความร่วมมือในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้	ฉบับที่ 8 เดือนพฤษภาคม 2560	3
138.	Treaty on the Non-Proliferation of Nuclear Weapons หรือ NPT	สนธิสัญญาไม่แพร่ขยายอาวุธนิวเคลียร์	ฉบับที่ 8 เดือนพฤษภาคม 2560	2
139.	United Nation Convention on the Law of the Sea 1982 - UNCLOS	อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982	ฉบับที่ 5 เดือนกุมภาพันธ์ 2560	4
140.	United Nations Department of Economic and Social Affairs	สำนักงานกิจการเศรษฐกิจและสังคมแห่งสหประชาชาติ	ฉบับที่ 3 เดือนธันวาคม 2559	6
141.	United Nations Environment Programme: UNEP	โครงการสิ่งแวดล้อมแห่งสหประชาชาติ	ฉบับที่ 3 เดือนธันวาคม 2559	3
142.	United Nations Framework Convention on Climate Change: UNFCCC	อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศหรืออนุสัญญา UNFCCC	ฉบับที่ 3 เดือนธันวาคม 2559	3
143.	Unseen Buddhist Circuit	ศูนย์กลางการศึกษาในสมัยพุทธกาล	ฉบับที่ 1 เดือนตุลาคม 2559	11
144.	Upper income class	กลุ่มประเทศที่มีรายได้สูง	ฉบับที่ 10 เดือนกรกฎาคม 2560	7

ลำดับ	คำศัพท์	ความหมาย	ฉบับ	หน้า
145.	Urban Solutions and Sustainability	การแก้ไขปัญหาชุมชนเมืองและการพัฒนาอย่างยั่งยืน	ฉบับที่ 6 เดือนมีนาคม 2560	1
146.	Venture Capital	บริษัทร่วมทุน	ฉบับที่ 9 เดือนมิถุนายน 2560	8
147.	welcoming ceremony	พิธีรับเสด็จ	ฉบับที่ 2 เดือนพฤศจิกายน 2559	
148.	World Bank	ธนาคารโลก	ฉบับที่ 1 เดือนตุลาคม 2559	3
149.	World Meteorological Organization: WMO	โครงการสิ่งแวดล้อมแห่งสหประชาชาติ	ฉบับที่ 3 เดือนธันวาคม 2559	3
150.	World Tourism Organization	องค์การการท่องเที่ยวโลก	ฉบับที่ 9 เดือนมิถุนายน 2560	1
151.	World Trade Organization (WTO)	องค์การการค้าโลก	ฉบับที่ 1 เดือนตุลาคม 2559	4
152.	World Travel and Tourism Council	สภาการเดินทางและการท่องเที่ยวโลก	ฉบับที่ 9 เดือนมิถุนายน 2560	1
153.	worst-case scenario	สถานการณ์เลวร้ายที่สุดที่อาจเกิดขึ้น	ฉบับที่ 8 เดือนพฤษภาคม 2560	2

บทสนทนาเพื่อการสื่อสารกับประชาชน
ของประเทศสมาชิกอาเซียนอื่น ๆ

Conversations for Communicating with People from Other ASEAN Member Countries

1. Talking about ASEAN การพูดถึงอาเซียน

- ที่มาของอาเซียน (Origin of ASEAN)

A: Do you know about ASEAN?

คุณรู้จักอาเซียนไหมค่ะ

B: Yes, I do.

ครับ รู้จักครับ

A: What is ASEAN?

อาเซียนคืออะไรค่ะ

B: ASEAN stands for Association of Southeast Asian Nations.

อาเซียนเป็นตัวย่อของสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

A: Could you give me more information about ASEAN?

คุณช่วยอธิบายเรื่องอาเซียน ให้เข้าใจมากกว่านี้หน่อยได้ไหมค่ะ

B: Yes, absolutely. ASEAN originated from the security and military cooperation of the five original countries namely Indonesia, Malaysia, Philippines, Singapore and Thailand. ASEAN was officially established on 8th August 1967 when the five foreign ministers of those countries met and signed the ASEAN Declaration, or the Bangkok Declaration at the Ministry of Foreign Affairs in Bangkok. Later Brunei, Vietnam, Lao, Myanmar and Cambodia joined.

ยินดีอย่างยิ่งครับ อาเซียนเกิดขึ้นจากความร่วมมือด้านความมั่นคงและด้านการทหารของห้าประเทศผู้ริเริ่มได้แก่ อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ และไทย โดยมีการก่อตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการในวันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ. 2510 เมื่อรัฐมนตรีต่างประเทศของแต่ละประเทศดังกล่าวเข้าประชุมและร่วมลงนามในปฏิญญาอาเซียนหรือปฏิญญากรุงเทพฯที่อาคารของกระทรวงการต่างประเทศในกรุงเทพมหานคร ต่อมาประเทศบรูไน เวียดนาม ลาว พม่า และกัมพูชา เข้าร่วมเป็นสมาชิกตามลำดับ

A: How does AEC relate to ASEAN?

AEC เกี่ยวข้องกับอาเซียนอย่างไรคะ

B: AEC is one of the three pillars of ASEAN. As later in October 2003, the ten member countries agreed to sign the declaration to achieve the single community in 2015 and ASEAN was divided into three Sub-Communities or three pillars namely: APSC standing for ASEAN Political and Security Community, AEC standing for ASEAN Economics Community and ASCC standing for ASEAN Socio-cultural Community.

AEC เป็นหนึ่งในสามเสาหลักของอาเซียน เนื่องจากต่อมาประเทศสมาชิกทั้งสิบประเทศได้ร่วมลงนามในปฏิญญาเพื่อให้เป็นประชาคมเดียวกันให้สำเร็จภายในปี พ.ศ. 2558 และอาเซียนได้ถูกแบ่งออกเป็นประชาคมย่อย ๆ สามประชาคมหรือที่เรียกว่าสามเสาหลัก ได้แก่ APSC ย่อมาจาก ASEAN Political and Security Community หรือประชาคมการเมืองและความมั่นคงแห่งอาเซียน AEC ย่อมาจาก ASEAN Economics Community หรือประชาคมเศรษฐกิจแห่งอาเซียน ASCC ย่อมาจาก ASEAN Socio-cultural Community หรือประชาคมสังคมและวัฒนธรรมแห่งอาเซียน

A: What is the main objective of AEC?

วัตถุประสงค์หลักของ AEC คืออะไร

B: The objective of AEC establishing is to enhance the bargaining power with trading partners and the competitiveness of the global economy. The member nations agree to join together to reach the four important goals by 2015.

1. To be Single Market and Production Base
2. To be high competitive economic region
3. To be equitable economic development
4. To be fully integrated into global economy

วัตถุประสงค์ของการก่อตั้ง AEC คือเพื่อเพิ่มอำนาจการต่อรองกับคู่ค้าและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจในระดับโลกโดยชาติสมาชิกทำความตกลงร่วมกันเพื่อจะไปให้ถึงเป้าหมายสำคัญสี่ประการภายในปี พ.ศ. 2558 เป้าหมายดังกล่าวได้แก่

1. เป็นตลาดและฐานการผลิตเดียวกัน
2. สร้างขีดความสามารถในการแข่งขันด้านเศรษฐกิจ
3. สร้างความเท่าเทียมในการพัฒนาด้านเศรษฐกิจ
4. บูรณาการเข้ากับเศรษฐกิจโลกอย่างสมบูรณ์

A: Who is the first Secretary-General of ASEAN?

ใครเป็นเลขาธิการอาเซียนคนแรก

B: Mr. Hartono Dharsono from Indonesia.

นายฮาร์โตโน ดาร์โซโน จากประเทศอินโดนีเซีย

A: Who is the present Secretary-General of ASEAN?

ใครเป็นเลขาธิการอาเซียนคนปัจจุบัน

B: The present Secretary-General of ASEAN is

Mr. Le Luong Minh from Vietnam.

เลขาธิการอาเซียนคนปัจจุบันคือ คุณ เล เลือง มิงห์

จากประเทศเวียดนาม

A: Where is the Secretariat Headquarter of ASEAN?

สำนักงานใหญ่เลขาธิการอาเซียนอยู่ที่ไหน

B: It is located in Jakarta, Indonesia.

ตั้งอยู่ที่เมืองจาการ์ตา ประเทศอินโดนีเซีย

- ASEAN Member Countries/States ประเทศสมาชิกอาเซียน

A: What kind of government does Lao have?

ประเทศลาวมีระบอบการปกครองแบบใด

B: Lao is ruled by the Socialist Communist Government with the only legal political party called the Lao People's Revolutionary Party or LPRP.

ประเทศลาวปกครองโดยรัฐบาลสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ซึ่งมีพรรคประชาชนปฏิวัติลาวเพียงพรรคเดียวที่มีอำนาจปกครองประเทศ

Boungnang Vorachit is the Secretary-General of the LPRP. He is also the head of state or the president. The Prime Minister of Lao PDR is Thongloun Sisoulith who is considered as the head of government and he is also a senior member of the Politburo of Revolutionary Party.

บุนยัง วอระจิต เป็นเลขาธิการใหญ่ของพรรค LPRP และยังเป็นประมุขของประเทศหรือตำแหน่งประธานาธิบดีของลาว ส่วนนายกรัฐมนตรีของลาวชื่อ ทองลูน สีสุลิต ซึ่งถือว่าเป็นผู้นำรัฐบาลและยังเป็นสมาชิกอาวุโสของคณะกรรมการบริหารแห่งพรรคปฏิวัติลาวด้วย

A: What languages do people in Lao speak?

คนในประเทศลาวพูดภาษาอะไรกันบ้าง

B: Most people speak Lao which is the national and official language but some can also speak English, French and others.

คนส่วนใหญ่พูดภาษาลาวซึ่งเป็นภาษาประจำชาติและยังใช้เป็นภาษาทางการด้วยแต่บางคนก็พูดภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศสและภาษาอื่น ๆ ได้ด้วย

A: What is the official name of Lao?

ประเทศลาวมีชื่อทางการว่าอะไร

B: It is the Lao People's Democratic Republic.

ชื่อเป็นทางการของลาว คือ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

A: What city is the capital of Lao?

เมืองใดเป็นเมืองหลวงของประเทศลาว

B: Vientiane is the capital city of Lao.

เมืองเวียงจันทน์เป็นเมืองหลวงของประเทศลาว

A: Apart from Vientiane, Does Lao have other important or interesting cities?
นอกจากนครเวียงจันทน์แล้วลาวยังมีเมืองที่สำคัญหรือน่าสนใจอื่นอีกไหม

B: Yes it does. Luang Prabang, Savannakhet and Pakse are another three large important cities in Lao.
มีครับ ลาวยังมีเมืองหลวงพระบาง สะหวันนะเขตและปากเซซึ่งเป็นอีกสามเมืองใหญ่ที่สำคัญ

A: Could you recommend the Lao delicious dishes?
ช่วยแนะนำอาหารลาวอร่อย ๆ ให้น้อย

B: Yes, I could. There are many of them such as chicken soup and Luang Prabang Salad. These two things are very popular among Laotians and visitors.
ได้ครับ อาหารลาวมีมากมายหลายอย่างเช่น ซุปไก่และสลัดหลวงพระบาง สองอย่างนี้เป็นที่นิยมของชาวลาวและนักท่องเที่ยว

A: What about the interesting tourist attractions in Lao?
ลาวมีสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจที่ไหนบ้างครับ

B: Chiangtong Temple, Luang Phrabang Palace, Phusi, Ting Cave, Tadkuangsi Waterfall and etc. They are all well known by tourists.
วัดเชียงทอง พระราชวังหลวงพระบาง ภูสี ถ้ำติ่ง น้ำตกตาดกวางสี และอื่น ๆ อีกมากมายล้วนเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวคุ้นเคยกันดีทั้งนั้น

2. Introducing and Greeting การแนะนำและการทักทาย

- Introducing and Greeting someone you meet for the first time การแนะนำและการทักทายคนที่เพิ่งพบกันครั้งแรก

เมื่อได้รับการแนะนำให้รู้จักใครเป็นครั้งแรก จะเป็นการทักทายอย่างเป็นทางการ ควรพูดดังนี้

Bob: Ken, I'd like to introduce you to Mark, he is in charge of human resources.
เคน ผมขอแนะนำคุณให้รู้จัก Mark เขารับผิดชอบด้านการพัฒนาทรัพยากรบุคคล

Ken: How do you do, Mark?./Nice to meet you, Mark. I'm Ken.
I'm responsible for legal affairs.
คุณเป็นอย่างไร Mark /ยินดีที่ได้รู้จัก ผมคือ Ken ผมรับผิดชอบด้านกฎหมาย

Mark: How do you do?./Nice to meet you too.
คุณเป็นอย่างไร/ยินดีที่ได้รู้จักเช่นกัน

หมายเหตุ เมื่อคู่สนทนาพูดว่า 'How do you do' ให้ตอบ "How do you do" เป็นสำนวนที่ใช้กับคนที่เพิ่งพบครั้งแรก หรือ อาจพูดว่า Nice to meet you. ผู้ตอบจะตอบว่า Nice to meet you too.

- Greeting someone you have known before การทักทายคนที่เคยพบกันแล้ว

เมื่อทักทายบุคคลที่เคยพบกันแล้ว การทักทายจะเป็นทางการน้อยลง ดังนี้

- Self-introductions การแนะนำตัวเอง

การแนะนำอย่างเป็นทางการ

Timothy: May I introduce myself? I'm Timothy Johnson.
ขออนุญาตแนะนำตัวเอง ผมคือ Timothy Johnson.

Mary: It's a pleasure to meet you. My name is Mary Leslie.
ยินดีที่ได้รู้จัก ดิฉันชื่อ Mary Leslie

การแนะนำอย่างไม่เป็นทางการ

Helen: How do you do?
I'm Helen Bradley.
สวัสดี ดิฉันคือ Helen Bradley

Gordon: Hello.
My name is Gordon Brown.
สวัสดี ผมชื่อ Gordon Brown

Ted: Hi. I'm Ted.
สวัสดี ผมคือ Ted

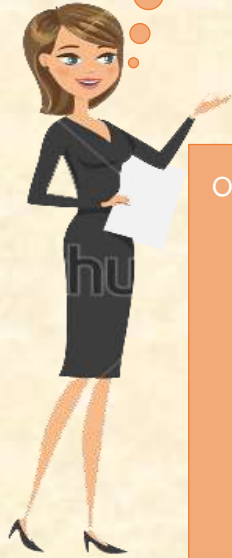
Sandy: Hi. I'm Sandy.
สวัสดี ฉันคือ Sandy

3. Welcoming visitor at the office การต้อนรับแขกที่ทำงาน

บทสนทนาจะกล่าวถึงวิธีการต้อนรับแขกที่มาเยือนที่สำนักงาน

Official: Good morning.
สวัสดีค่ะ

Visitor: Good morning. I am Jonathan Johnson from the Embassy of Canada. I have an appointment with Mr. Tanorm at 11:00 a.m. and I am sorry I arrive a little early.
สวัสดีครับ ผมคือ Jonathan Johnson มาจากสถานทูตแคนาดา ผมมีนัดกับคุณณอม ตอนสิบเอ็ดโมงเช้า ผมต้องขอโทษที่มาก่อนเวลานัด

Official: It's all right, Mr. Johnson.
Take a seat please. Mr. Tanorm hasn't come yet. Today he will be here at 10: 30 a.m. By the mean time, would you like to have a cup of coffee or tea?
ไม่เป็นไรค่ะ คุณจอนสัน เชิญนั่งก่อนค่ะ คุณณอมยังไม่เข้ามาที่ทำงานวันนี้ท่าน จะเข้ามาตอนสิบโมงครึ่ง ระหว่างรอจะรับกาแฟหรือชาดีค่ะ

Declining การตอบปฏิเสธ

Visitor: No, thank you.
I have just had it.
ไม่ล่ะครับ ขอขอบคุณ ผมเพิ่งดื่มมาครับ

Accepting การตอบรับ

Visitor: Coffee would be pleased.
กาแฟก็ดีครับ

Official: How do you like your coffee?
รับกาแฟแบบไหนดีค่ะ

Visitor: With cream and a little sugar.
ใส่ครีมและน้ำตาล เล็กน้อยครับ

Official: Wait a moment please.
รอสักครู่ค่ะ

4. Thanking People and Responding to Thanks

การขอบคุณและการตอบ

การกล่าวขอบคุณและการตอบการขอบคุณในสถานการณ์ต่าง ๆ

- **Thanking for invitations** ขอบคุณสำหรับการเชิญ

ตอบรับ

A: Thank you for inviting me.
Of course I'll come.
ขอบคุณที่เชิญ ผมไปแน่นอน

B: Great! We're sure to have
a lot of fun.
วิเศษเลย เราแน่ใจว่าสนุกมากแน่นอน

A: Thanks for your invitation, but I'm afraid
I won't be able to come. I've got
an appointment.
ขอบคุณที่เชิญ แต่ผมเกรงว่าไม่สามารถไปได้
ผมมีนัดแล้ว

ตอบปฏิเสธ

A: Thank you, but I'll have to check my calendar.
Do you mind if I tell you on Monday?
ขอบคุณ แต่ผมต้องดูปฏิทินของผมก่อน
ผมบอกคุณวันจันทร์ได้ไหม

ตอบไม่แน่ใจ

- Thanking for gifts ขอบคุณสำหรับของขวัญ

A: Thank you very much for the flowers.

They look so beautiful.

Are they from your garden?

ขอบคุณมากสำหรับดอกไม้ สวยมาก
จากสวนของคุณหรือ

A: Thanks a lot, but you really
shouldn't have.

ขอบคุณมาก

แต่คุณไม่จำเป็นต้องให้

B: Yes. I'm glad you like them. Happy Birthday!

ใช่ ผมดีใจที่คุณชอบ สุขสันต์วันเกิด

B: Well, I just wanted to show
my appreciation for your kindness.

ผมต้องการแสดงความชื่นชม
สำหรับความใจดีของคุณ

- Thanking for offers of help ขอบคุณสำหรับความช่วยเหลือ

A: Can I take you to the airport?

ผมไปส่งคุณที่สนามบินได้ไหม

A: Do you need help carrying

these suitcases?

คุณต้องการให้ช่วยถือ

กระเป๋าเดินทางไหม

B: Thank you. That would be great.

ขอบคุณ วิเศษมาก

B: Thanks, but can carry

by myself.

ขอบคุณ แต่ผมถือได้

หมายเหตุ thanks มี s เสมอ

5. Making and Receiving Phone Calls การโทรศัพท์และการรับโทรศัพท์

- Making Phone Calls การโทรศัพท์

แนะนำตัว

1. Good morning/afternoon/evening.

This is Mike from Canadian Embassy. Could I speak to Mr. Wichai?
สวัสดีครับ ผมคือ Mike จากสถานทูตแคนาดา ผมขอพูดกับคุณวิชัยครับ

2. Good morning/afternoon/evening.

This is Mike from Canadian Embassy.
I'm calling about /I'm calling because

สวัสดีครับ ผมคือ Mike จากสถานทูตแคนาดา
ผมโทรมาเกี่ยวกับ/ผมโทรมาเพราะ

กรณีคนที่จะพูดด้วยไม่สามารถพูดด้วยได้

1. Can I leave a message for him/her?
ขอฝากข้อความให้เขา/เธอ

2. Could you tell him/her to call me back, please?
กรุณابอกเขา/เธอ ให้โทรกลับผม

3. Thank you. I'll call back later.
ขอบคุณ ผมจะโทรกลับมาภายหลัง

การจบการสนทนา

1. Thank you very much. Have a good day.
ขอบคุณมาก ขอให้มีความสุข

2. Thanks for your help. Have a good day.
ขอบคุณมากสำหรับความช่วยเหลือ ขอให้มีความสุข

- Receiving Phone Calls การรับโทรศัพท์

การรับ

1. The Secretariat of the Senate. This is Wichai. How can I help you?
สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา ผมคือวิชัย ให้ช่วยอะไรครับ

2. Good morning/afternoon/evening. The Secretariat of the Senate.
How can I help you?
สวัสดี สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา จะให้ช่วยอะไรครับ

การขอทราบชื่อผู้โทร

1. May I have your name, please?
กรุณาบอกชื่อได้ไหมคะ

2. May I ask who's calling?
ขอทราบว่าใครโทร8t

การตอบคำขอของผู้โทร

1. Certainly, let me check on that.
แน่นอนครับ ขอผมตรวจสอบเกี่ยวกับที่ถามก่อน

2. Let me see if she's available.
ขอดูก่อนว่าเธอสะดวกรับโทรศัพท์หรือไม่

การขอให้ผู้โทรรอ

1. Can I put you on hold for a minute?
รอสักครู่ค่ะ

2. Do you mind holding while I check on that?/while
I check to see if she's available?
จะรังเกียจไหมที่จะถือสายรอขณะที่ดิฉันตรวจสอบเกี่ยวกับเรื่องนั้น/
ขณะที่ดิฉันตรวจสอบว่าเธอรับโทรศัพท์ได้หรือไม่

การจดข้อความ

1. He/she's not available at the moment.

Would you like to leave a message?

เขา/เธอไม่สามารถรับโทรศัพท์ได้ในตอนนี้

คุณจะฝากข้อความไหมคะ

2. He/she's out of the office right now. Can I take a message?

เขา/เธอออกไปข้างนอก จะฝากข้อความไหมคะ

3. I'm sorry. Could you repeat that?

ขอโทษ พูดอีกครั้งได้ไหมคะ

การจบการสนทนา

Is there anything else I can help you with?

Thanks for calling. Have a good day.

มีอะไรให้ช่วยอีกไหมครับ ขอบคุณที่โทรมา

ขอให้มีความสุข

ตัวอย่างบทสนทนา

Wichai: Good morning. The Secretariat of the Senate. How can I help you?
สวัสดีครับ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา จะให้ช่วยอะไรครับ

Mike: Good morning. I'm Mike from Canadian Embassy.
I'm calling because I'd like to have more information about the staff exchange project.
สวัสดีครับ ผมคือ Mike จากสถานทูตแคนาดา
ผมโทรมาเพราะผมต้องการข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับโครงการแลกเปลี่ยนบุคลากร

Wichai: Can I put you on hold for a minute? I'll check on that.
กรุณาถือสายรอสักครู่ครับ ผมจะตรวจสอบเรื่องนั้นให้

Wichai: I'm sorry. Miss Pranee is responsible for this project but she has gone out.
Would you like to leave a message?
ขอโทษครับ คุณปรานีเป็นผู้รับผิดชอบโครงการนี้ แต่ตอนนี้เธอออกไปข้างนอก
คุณจะฝากข้อความไหม

Mike: Could you tell her to call me back at 081 111 0000?
ช่วยบอกให้เธอโทรหาผมที่เบอร์ 081 111 0000

Wichai: Could you repeat the number, please?
กรุณาทวนเบอร์โทรศัพท์อีกครั้ง

Mike: It's 081 111 0000
เบอร์โทรศัพท์คือ 081 111 0000

Wichai: I'll give her a message.
ผมจะให้ข้อความเธอ

Wichai: Thanks for calling. Have a good day.
ขอบคุณที่โทรมา ขอให้มีความสุข

Mike: Thank you very much for help. Have a good day.
ขอบคุณมากสำหรับความช่วยเหลือของคุณ ขอให้มีความสุข

ข้อมูลอ้างอิง

- <http://www.speakingenglishone.blogspot.com/2013/07/1.html>
- <http://www.learning-english-online.net/speaking/dialogues/introducing-yourself>
- <http://www.pasaangkit.com/phone-calls/>
- <http://www.businessenglishresources.com/31-21/student-section/business-vocabl>